

[Ngôn Tình] Đọa Tiên

Contents

[Ngôn Tình] Đọa Tiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	65
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	88
24. Chương 24	91
25. Chương 25	96
26. Chương 26	104
27. Chương 27	108
28. Chương 28	114
29. Chương 29	117
30. Chương 30	120
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	131

[Ngôn Tình] Đọa Tiên

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, xuyên sách, hệ thống, cổ đại, tu tiên. Edit: YunchanBìa: Hi hiThiên hạ đồn rằng mình có cơ hội xu

1. Chương 1

Edit: Yunchan

Liễu Ký Minh, người nức tiếng cả giới tu tiên, chương môn trẻ nhất của phái Thương Vũ, mới niên thiếu đã đạt tới nhất đại kiếm tu, còn trẻ tuổi mà đã tới tu vi Hóa Thần, là chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời tu tiên chậm chạp của cô, chưa kể còn là người cùng cô cộng kết minh thê, là đạo侶 song tu cùng vong thân hoặc cùng thăng tiên với cô.

Tạ Cẩm Du trợn mắt nhìn trà bánh bày trên bàn, lòng dạ rối bởi suy ngẫm về thông tin mà mình mới nhận được, trước mặt là món bánh hoa mai xinh xắn bao lấy phần nhân ngọt ngào, tỏa ra mùi thơm phức nóng hổi.

Phần lớn đệ tử của phái Thương Vũ đều đã ích cốc, thế nhưng trên “Vân Ngọc Phong” nơi ở của Liễu Ký Minh vẫn xây một căn bếp nhỏ, nghe đâu là chuẩn bị riêng cho cô, chương môn phụ nhân thích nhất là ăn uống, Liễu chương môn vung tiền như nước, điều này chẳng phải là bí mật gì trong phái Thương Vũ cả.

Đồ dùng trong nhà được chuẩn bị tươm tất chẳng thiếu thứ gì, trong tủ quần áo đầy ắp y phục và trang sức được chế tác riêng theo vóc dáng của cô, màu sắc và kiểu dáng đều là loại cô thích, bên ngoài nhà thì trồng cả một vườn trúc xanh rộng thênh thang theo ý thích của cô, khi gió thổi lửa qua lại vang lên tiếng xào xạc mát mẻ.

Thứ duy nhất vắng bóng chính là chủ nhân nơi đây, Liễu Ký Minh.

À đúng rồi, hẳn bé quan, nghe đâu đã tròn ba năm.

“Sao sư nương chưa ăn đi?” Tiểu cô nương bên cạnh nom chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi tên là Tổ Y, người cũng như tên, cô mặc bạch y tinh tươm ngồi im lặng bên cạnh Tạ Cẩm Du, nghe nói đây là tiểu đồ đệ của Liễu Ký Minh, có thiên phú xuất chúng, là nữ kiếm tu hiếm hoi trong giới tu tiên, và cũng là người đầu tiên Tạ Cẩm Du nhìn thấy sau khi thức dậy từ trong bóng tối.

Tạ Cẩm Du mất trí nhớ, nói thẳng ra cô là một người không có quá khứ.

Cô không nhớ rõ phái Thương Vũ là gì, tới tên của bản thân cũng là nhờ Tổ Y cho biết, cũng chẳng nhớ được mình đã kết thành đạo侶 với Liễu Ký Minh lúc nào, à nhầm rồi, phải nói tới Liễu Ký Minh là ai cô cũng chẳng nhớ nổi mới đúng.

Mọi thứ ở đây đều hoàn hảo, nhưng đối với cô thì chỉ là một bầu không khí xa lạ.

“Sư nương không khỏe ư?” Tổ Y dè dặt quan sát nét mặt của cô.

Tạ Cẩm Du lắc đầu: “Không có việc gì.”

Nói thật thì, dù là ai mới mở mắt ra đã phát hiện mình chẳng những có một đồ đệ mà còn thêm một ông chồng thì cũng chẳng thoải mái nổi đâu.

“Người mới tỉnh chắc vẫn còn khó chịu trong người, hãy ăn chút ít rồi lên giường nghỉ ngơi đi.” Tổ Y đẩy bánh hoa mai tới trước mặt cô, nói giọng ân cần.

Tạ Cẩm Du chần chừ một lát, ngập ngừng hỏi: “Sư tôn của cô...”

Tổ Y nghe cô nhắc tới Liễu Ký Minh, trên nét mặt cứng nhắc lập tức hiện lên vài nét vui tươi, đáp vội: “Lần này sư phụ bé quan chủ yếu là để củng cố cảnh giới, chẳng bao lâu nữa là có thể xuất quan rồi, chắc sư nương nhớ người lắm ạ?”

Cái này thì không có đâu!

Tạ Cẩm Du nhìn Tổ Y bối rối, ấp úng nói: “Ta... ta thậm chí còn không nhớ được sư tôn của cô...”

Tổ Y đắm chiêu một thoáng, hồi lâu sau thì cất tiếng thở dài: “Do đồ nhi sơ suất, sư nương còn không nhớ được cả tên của mình thì làm sao nhớ ra sư tôn.”

Tạ Cẩn Du sửa sang lại ống tay áo của mình, hồi với giọng hoang mang: “Sao ta lại mất trí nhớ?”

Tổ Y đã đoán trước cô sẽ hỏi câu này, tuy đã chuẩn bị sẵn nhưng khi trả lời trong ánh mắt vẫn thoáng qua chút buồn bã, cứ như đang về lại ngày hôm đó.

“Sư nương vốn ở tu vi Kim Đan trung kỳ, nhưng vào một lần bế quan quá lâu không ra, sư tôn có dự cảm không lành nên phá kết giới, nhờ đó mới phát hiện người đã nhập tâm ma, tẩu hỏa nhập ma trọng thương bất tỉnh...”

“Hả?” Tạ Cẩn Du bàng hoàng: “Ta ở tu vi Kim Đan?”

Tổ Y im lặng một lát mới tiếp lời: “Nhưng sau lần đó cảnh giới đã tụt giảm...”

Tạ Cẩn Du nhìn Tổ Y, vừa hợp thời ra vẻ bị thương vừa nghe Tổ Y nói tiếp: “Chẳng những tu vi bị hủy hoàn toàn, mà còn ảnh hưởng đến...” Nói đến đây Tổ Y ngược mắt quan sát phản ứng của cô, thấy cô không có gì bất thường mới nói tiếp: “Để cứu người sư tôn đã chịu trăm cay nghìn đắng, suýt nữa thì cảnh giới cũng sụt giảm, may mà thương thế của người dần ổn định, mãi tới khi người khá lên thì sư tôn mới đi bế quan.”

Gặp quỷ rồi!

Đây là phản ứng đầu tiên của Tạ Cẩn Du.

Tổ Y kể rất tự nhiên, chẳng có gì là đau thương, tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì giảm cảnh giới, nặng thì mất mạng, còn chuyện mất trí nhớ hay đầu óc hư hại thì quả là chuyện bình thường, nhưng Tạ Cẩn Du vẫn thấy có gì đó sai sai ở đây.

Cứ như có ai đó viết ra một cuốn tiểu thuyết rồi bảo Tổ Y đọc lại vậy.

“Bây giờ tu vi của ta ở đâu?” Tạ Cẩn Du cúi mặt, dần nghi vấn vào lòng, biểu cảm trông khá là ảm đạm.

“Có lẽ là Trúc Cơ...” Đường như sợ cô không chấp nhận được, Tổ Y bèn lật đật giải thích: “Tư chất của sư nương xuất chúng, chờ sau khi sư tôn xuất quan rồi, có sư tôn giúp đỡ người nhất định sẽ lên cấp nhanh chóng, chẳng mấy chốc sẽ lấy lại cảnh giới kim đan tiên nhân thôi.”

Chỉ mới tới Trúc Cơ, trong một tông môn lớn như phái Thương Vũ, cấp tu vi này e rằng còn chẳng bằng đệ tử ngoại môn, hơn nữa có Liễu Ký Minh giúp đỡ là sao? Giúp kiểu gì? Song tu à?

Tạ Cẩn Du bị suy nghĩ này làm cho phát run, cô lắc đầu theo bản năng rồi thấp giọng hỏi tiếp: “... Vậy tu vi của sư tôn thì sao...?”

Nhắc tới Liễu Ký Minh, trên môi Tổ Y bỗng nở ra nụ cười hiềm hoi: “Sư tôn là kiếm tu Hóa Thần trẻ tuổi nhất, trước đây cảnh giới của người có chút bất ổn, bây giờ bế quan xong hẳn sẽ có tiến bộ.”

Tạ Cẩn Du như thấy sấm sét giữa trời quang.

Hóa Thần?! Theo như cấp tu vi mà Tổ Y giảng giải cho cô biết lúc trước thì từ Trúc Cơ tới Hóa Thần, khoảng cách ở giữa chẳng phải chỉ một đại dương không đâu!

Rốt cuộc thì tại sao cô lại leo lên chức cao cỡ này được nhỉ? Nếu như Liễu Ký Minh xuất quan ra phát hiện cô đã thành phế nhân thể này liệu có ghét rồi vứt cô đi không? Nếu bị đuổi khỏi phái Thương Vũ rồi thì xác suất cô sống sót là bao lớn?

Cả đồng câu hỏi đảo lộn trong óc Tạ Cẩn Du, cô rụt rè ngược mắt nhìn Tổ Y, ngập ngừng hỏi nhỏ: “Sư tôn của muội... là người thế nào?”

Tổ Y sững sờ, im lặng đánh giá nét mặt của cô, sau đó dường như đã đoán được nỗi lo của cô nên lên tiếng an ủi: “Sư nương đừng lo, tuy bình thường sư tôn có hơi nghiêm nghị, nhưng sư tôn đối xử với người rất tốt, ai cũng nhìn ra cả.”

Nhận được câu trả lời trấn an nhưng không hiểu sao lại càng làm Tạ Cẩn Du thấp thỏm hơn.

Tạ Cẩm Du thở dài sầu não, vì Tố Y còn phải đi tu luyện không tiện ở lâu nên cô đành đứng ở cửa tiễn Tố Y ra về, nghe đồn Liễu Ký Minh không thích đông người, do đó trên Văn Ngọc phong trừ cô ra chỉ còn mỗi hân, về phần Tố Y và những đệ tử khác thì ở trên Tiểu Ngọc phong bên cạnh Văn Ngọc phong, lấy nơi đó làm chỗ tu hành.

Thường ngày cũng chẳng có ai săn sóc cho Tạ Cẩm Du, hôm nay vì hân phải bế quan nên mới bảo Tố Y tới đây chăm sóc cho cô, bây giờ cô đã tỉnh nên Tố Y cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Khung cảnh ở Văn Ngọc Phong thanh tĩnh mà đẹp đẽ, bốn bề là một màu xanh ngắt mát rượi.

Xưa nay kiếm tu chú trọng khắc chế bản thân, tôi luyện cho ý chí kiên định, trước đây lúc Liễu Ký Minh chưa có đạo lữ từng xây một động phủ trên đỉnh núi, rồi khổ luyện ngày đêm bên trong đó, kiếm phong được mài dũa trở nên ngày càng sắc bén. Sau ngày đại diện kết đạo lữ mới cùng Tạ Cẩm Du chuyển tới sườn núi, cất lên một tiểu viện thanh tịnh, ở đó có trúc xanh và hoa cỏ tô điểm, phòng ốc rường cột được chạm trổ tinh vi, tất cả đều theo sở thích của Tạ Cẩm Du, mà động phủ trên đỉnh núi từ đó trở đi đã trở thành nơi bế quan tu hành của hai người.

Cơn gió mát hây hây phất qua mái tóc của Tạ Cẩm Du, để lộ dung mạo nhỏ nhắn xinh xắn, dây trúc sau lưng phát ra tiếng xào xạc êm tai, cô đứng lặng ở đó với y phục xanh biếc, càng tôn lên vẻ đơn độc ngăn cách với thế gian.

Cô đứng một mình ở cửa viện phát ngốc hồi lâu, nặn óc suy nghĩ hy vọng mình có thể nhớ được gì đó, nhưng chỉ tổ tốn công. Nghe Tố Y kể đến bây giờ chuyện cô biết đã nhồi đầy cả một óc, nhưng lại lộn xộn rối mù, thật tình khiến cô hơi mệt.

Tạ Cẩm Du quay về phòng, trong phòng bày trí tuy đơn giản nhưng lại rất ấm áp, nền đỏ màn sa, giường đồng bàn trang điểm, tuy có hơi kỳ quái nhưng phải nói là cô rất thích.

Dựa vào giường, ban đầu cô chỉ muốn nghỉ một lát rồi dậy, nhưng bất tri bất giác đã ngủ quên mất, chìm vào bóng tối từ lúc nào chẳng hay.

Cảm giác này thật quen quá, bóng tối... sâu thăm thẳm giữa ban trưa, làm bạn song hành cùng cô, sau đó từ từ nuốt chửng cô.

Trong bóng tối có một mùi hương ấm áp bay tới, Tạ Cẩm Du ngơ ngác bước về phía quang sáng mờ ảo, rồi lại thấy bóng tối dường như đang dần rút đi, trong màn khói sương vẫn vút hể ra đoạn thẳng năm đã ố màu.

“Sư thúc.” Trên ngọn cây cao chót vót có một thiếu nữ mặc đạo phục bình thường đang ôm thứ gì đó trong lòng, mắt mày cong tí, hưng phấn ngoắc ngoắc phía dưới. Cô ngồi rất cao, động tác lại chẳng nhu mì chút nào, để cho cành cây cong vòng khiến vài chiếc lá tuôn rơi.

Nam nhân đi ngang qua mặc hồng y rực lửa, khoanh khắc ngang đầu lên đất trời như phai màu, quả nhiên là mi mục như họa, thiên hạ vô song.

“Ta chờ ngài lâu lắm rồi đó, sư thúc!” Thiếu nữ thấy y nhấc gót toan bước đi thì hối hả gọi y lại: “Để chúc mừng tu vi của sư thúc tăng lên một tầng, ta còn đặc biệt tới đây tặng lễ vậy đây nè.”

Động tác của cô hơi gấp gáp, có lẽ là sợ nam nhân kia sẽ đi thật, khổ nỗi lại không để ý tới tư thế, loáng cái đã hụt chân ngã thẳng xuống từ trên cây.

Không đau như trong tưởng tượng, nam nhân dưới tàng cây ra tay rất nhanh, đón được cô ngay lập tức.

“Sư thúc thật tốt.” Mặt thiếu nữ hơi ửng đỏ, ánh mắt phát sáng, nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt mà chẳng chớp mắt lấy một lần, ôm chặt lấy món quà trong lòng, trên chóp mũi rịn mồ hôi vì căng thẳng.

Cô mỉm cười, mắt mày cong cong, từ đuôi mày tới khóe mắt đọng đầy tình cảm ấm áp.

Rồi đột nhiên một giọt nước nhỏ xuống làm nhòe đi hình ảnh, nổi lên lớp lớp sóng gợn rồi chậm rãi tan đi, đánh thức một giấc mộng.

Tạ Cẩm Du mở bừng mắt ra, giờ ống tay áo lên lau đi thứ ướt trên mắt. Kỳ lạ quá, nam nhân đó là ai, thiếu nữ đó là ai, tại sao cô lại khóc?

Tích tắc sau cô cảm nhận được một luồng kiếm ý lăm liết, mang theo sự kiên định không thể xen vào cuốn tới ồ ạt, lòng cô rung động, làn gió mạnh mẽ dường như muốn chém nứt cả thiên địa, bao phủ cả Văn Ngọc Phong bằng cảm giác rung động linh hồn và quen thuộc khó tả.

Truyền Âm phù của Tổ Y tức tốc đưa tới kèm theo giọng mừng rỡ: “Sư tôn xuất quan rồi!”

~ Hết chương 1

~Mừng hồ mới nào (^ ^) *:

2. Chương 2

Edit: Yunchan

“Sư tôn xuất quan!”

Giọng vừa vang lên, kiếm ý hùng mạnh đã cuốn phăng tới, hòa theo làn gió mạnh mẽ chém đôi thiên hạ. Sát phạt, là con đường tu hành nguyên thủy của thiên địa, và cũng là môn quan trọng nhất trong kiếm tu.

Bầu trời trên Văn Ngọc phong mây bay cuộn cuộn, hiện lên mây tía, phi long tại thiên, rong ruổi ngao du. Vài vị phong chủ ở gần đỉnh núi chính dần theo thân truyền đến đây thường ngoạn, ai nấy đều chắc lưỡi tấm tắc.

“Liễu chương môn quả là anh tài tuyệt đỉnh, phi thăng chỉ nội trong nay mai mà thôi, quả là may mắn của Thương Vũ môn chúng ta.”

Tạ Cẩm Du đứng ngoài cửa nhìn lên trời đến mức sững sờ, cội lòng rung động. Kiếm ý này kiên định lại hùng mạnh, một khi bị khí tức này vờn quanh thì hoàn toàn không có cơ hội thở dốc. Người kiếm hợp nhất, kiếm khí lăm liết đến nhường này, hết như hàn băng nổ tung, thể thì chủ nhân của thanh kiếm đó, Liễu Ký Minh đến cùng là người ra sao đây?

Một khắc sau, trên đỉnh Văn Ngọc phong có một người giẫm lên kiếm ý tiếp đất, tốc độ của hắn cực nhanh, Tạ Cẩm Du chỉ kịp thấy mắt hoa lên, một góc áo lướt qua trước mắt, người nọ đã đứng trước mặt mình.

“Nàng tỉnh rồi.” Giọng rung động như tiếng đàn ngân lên sau một quãng thời gian dài vắng tiếng, phôi bay bụi bặm, tỏa ra ánh dương dịu dịu, ngân vang thánh thót: “Tốt quá.”

Tạ Cẩm Du căng thẳng một cách khó hiểu, cô cúi đầu hạ thấp giọng, nhẹ nhàng lên tiếng, không dám nhìn thẳng vào người nọ.

Nam nhân trước mắt vóc dáng cao ráo, cơ thể cô gần như phủ lấp dưới bóng của hắn, khiến Tạ Cẩm Du có ảo giác như được ôm.

Hắn mặc một chiếc áo bào màu đen tinh xảo với hoa văn tối màu làm nền, trên cổ áo và ống tay áo thêu đường chỉ màu đỏ sậm rất mảnh, đẹp dễ quý phái nhưng không phô trương, bội kiếm bên hông chưa từng ra khỏi vỏ mà vẫn thu hết hào quang.

“Sao thế?” Thấy cô thật lâu chẳng lên tiếng, Liễu Ký Minh bèn hỏi lại lần nữa.

Tạ Cẩm Du cuống quýt ngẩng đầu liếc nhìn hắn: “Không sao.” Mới thốt ra một câu đã lại tắc nghẹn.

Đây thật sự là một gương mặt hoàn mỹ quá sức chịu đựng, Liễu Ký Minh nào chỉ là anh tài tuyệt đỉnh, hắn rõ ràng chính là con trai của trời, khi đối diện với hắn bạn chỉ còn biết cảm khái tại sao ông trời lại bắt công như vậy.

Chiếc mũi cao anh tuấn khiến ngũ quan thiên về nhu hòa của hắn càng thêm phần cân đối chứ không lộ vẻ nhu nhược, trong đôi mắt phượng sáng sủa hào quang, chân mày vút cao chạm tóc mai. Chỉ một cái nhấc

mắc đã khiến trời đất thất sắc, quả nhiên là mi mục như họa. Lúc này đây tuy hấn không cười, chỉ đứng đó nhìn cô chăm chú, nhưng trong mắt cũng như chứa đựng cả đất trời.

Tạ Cẩm Du: “...”

Cô lặng lẽ nuốt ực nước bọt, tuy không biết may mắn nào xui rủi để mình kết thành đạo侣 với một người hoàn hảo thế này, nhưng trong lòng cô cứ có cảm giác mình được lợi.

Cứ coi gương mặt này thì biết, bảo đảm người lỡ không phải cô rồi...

Liễu Ký Minh nhìn dáng vẻ ngốc ngơ của cô thì nhẹ nhàng nâng tay nắm tay phải của cô lên, bàn tay hấn rất rộng, hầu như có thể bao trọn cả bàn tay của Cẩm Du trong đó, ngón tay thì vừa dài vừa trắng, bởi vì tu luyện quanh năm mà xuất hiện vài vết chai, khi sờ vào tay khiến cô có cảm giác tê tê kỳ lạ.

Tất cả giác quan của Tạ Cẩm Du đều tập trung hết vào nơi hai bàn tay giao nhau, cô có thể cảm giác được rất rõ đầu ngón tay của hấn đang trượt nhẹ qua lòng bàn tay mình, kéo theo chút ranh mãnh, chút khiêu khích, cứ như móng của con mèo nhỏ, cào vào làm lòng cô ngứa ngáy, khiến lòng bàn tay cũng toát mồ hôi theo.

Liễu Ký Minh nắm tay cô bước chậm rãi vào phòng, kéo cô ngồi xuống trước mặt mình, rồi đột nhiên bật cười trầm thấp, tiếng cười của hấn có vẻ còn trong trẻo hơn cả tiếng nói, như loan bội tương phùng, gió lành thổi đưa, rõ là tâm trạng rất tốt.

“Nàng căng thẳng chuyện gì thế?” Hấn thả tay cô ra.

Tạ Cẩm Du lau lau mồ hôi trong lòng bàn tay theo bản năng, ngẩng đầu liếc hấn một cái, biện minh: “Ta, ta đâu có, rõ ràng là tại tay chàng đổ mồ hôi...”

Liễu Ký Minh xòe bàn tay ra, nó rất khô ráo ẩm áp chẳng có chút hơi nước nào cả.

Tạ Cẩm Du chợt gơ tay lên phát nhẹ vào tay hấn một cái mà chẳng chút suy nghĩ, cho thấy mình đang tức, nói thế nào thì cũng ba năm bế quan mới gặp lại, sao người này không chịu nhường cô chút nào thế, còn đi lật tẩy?

Cô vừa ra tay đã ý thức được hành động này quá thân mật, dường như không hợp lắm, nhưng lỡ đánh rồi nếu rút lại thì thành ra giấu đầu hở đuôi, thế là đành giả vờ thu tay về như chẳng có chuyện gì. Vậy mà Liễu Ký Minh lại nhanh hơn cô một bước, nắm lấy tay cô lần nữa.

Tay Tạ Cẩm Du đặt hờ lên lòng bàn tay hấn, hấn nhẹ nhàng trở tay cầm ngược lại thật nhanh. Nếu so với bàn tay hấn thì tay của Tạ Cẩm Du thon và mềm hơn rất nhiều, cũng không có nhiều vết chai. Lại thật, Liễu Ký Minh là kiếm tu nên nhiều vết chai đúng rồi, còn cô lẽ nào không tập kiếm sao?

Tạ Cẩm Du không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ thấy mặt mình dần đỏ lên.

Cô mất trí nhớ, nhưng cử chỉ này lại làm một cách tự nhiên thân thiện chưa từng có.

Các cặp đạo侣 khác cũng chung sống kiểu này sao? Chẳng giống người tu tiên tí nào, mà giống hệt với cặp vợ chồng son bình thường ở thế gian, sau khi chồng trở về thì hưởng thụ niềm vui khuê phòng ấy.

Tạ Cẩm Du lắp bắp: “Ta... ta mất trí nhớ, không nhớ rõ chàng là ai.”

Liễu Ký Minh xoa nhẹ lưng cô như đang nâng niu báu vật, nghe cô nói vậy thì động tác hơi khựng lại: “Tổ Y đã nói cho ta biết rồi.”

“Ừ.” Tạ Cẩm Du cúi đầu ậm ờ, chẳng lấy gì làm kinh ngạc. Tuy Liễu Ký Minh bế quan nhưng muốn biết tin tức bên ngoài thì cũng có cách riêng thôi.

“Không sao.” Liễu Ký Minh thả chậm giọng: “Ta nhớ là đủ rồi.”

Tạ Cẩm Du ngược mắt nhìn hấn, thấy hấn đang nhìn mình chăm chú không chớp mắt lấy một lần, trong mắt lấp lánh cả trời sao: “Nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng là thê tử của Liễu Ký Minh ta, cũng là đạo侣 bước cùng ta trên tiên đồ.”

“Được...” Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đáp ứng.

Tới khi thoát ra rồi thì cô lại thấy giận, được gì mà được! Thế này chả phải là khi không lại bán mình à? Cùng bước trên tiên đồ gì chứ? Một người Hóa Thần một người Trúc Cơ? Lấy mạng cùng leo sao...

Sắc mặt Tạ Cẩn Du vụt thay đổi, tức tốc rút tay mình về lồng vào tay áo, buồn xo nói: “Tổ Y bảo ta bị tẩu hỏa nhập ma, tu vi hiện tại của ta chỉ vừa tới Trúc Cơ thôi.”

Tính tình của cô có hơi thất thường, Liễu Ký Minh bỗng dưng bị cô gạt tay ra thì sững người một thoáng, sau khi nghe cô nói vậy thì ánh mắt dần dịu lại: “Nàng vừa mới tỉnh lại cần phải điều dưỡng thân thể, về phần tu vi thì ta sẽ giúp nàng.”

“Ta, ta...” Nghe hắn nói vậy Tạ Cẩn Du lại càng buồn hơn. Cô không muốn biến thành người chuyện gì cũng dựa dẫm vào kẻ khác, tuy cô mất trí nhớ nhưng không có nghĩa cô là một phế nhân, cách cư xử của Liễu Ký Minh khiến cô thấy mình như một phi tần lúc nào cũng chờ được sủng hạnh, chờ hắn lấy tu vi ra giúp đỡ mình vậy. Tuy nhiên Tạ Cẩn Du không phải đồ ngốc, ai ai cũng nói “Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở bản thân”, tu vi của cô cũng vì cái gọi là “Tẩu hỏa nhập ma” làm sụt giảm, nếu không cố gắng thì chỉ còn nước làm phế nhân thật thôi.

Chưa kể nếu sau này Liễu Ký Minh... thật sự, ghét cô thì sao? Tiên đồ dài dằng dặc, ngắn thì mấy trăm năm, lâu thì mấy nghìn năm, ai dám đảm bảo ngày đó không đến? Ỡ lại vào người khác, chi bằng cứ dựa vào bản thân, như vậy mới có thể đứng sừng sững vai với người bên cạnh này.

Tạ Cẩn Du ngả xoài ra bàn, rên lên một tiếng: “Haizz, phiền quá đi mất, ta không nhớ nổi cái gì nữa rồi.”

Chốc lát sau, bàn tay của Liễu Ký Minh mang theo an ủi ấm áp xoa nhẹ lên tóc cô. Tóc của Tạ Cẩn Du đen mượt như suối, trong mềm mại còn tỏa ra hương thơm dịu dịu, khiến người ta quyến luyến không nỡ buông tay.

“Liễu Ký Minh! Đệ ra đây ngay cho ta!”

Bất thành linh một tiếng hét giận dữ nổ vang ngoài cửa, Tạ Cẩn Du được Liễu Ký Minh xoa tóc đã hơi lim dim buồn ngủ đột nhiên giật bắn, ngồi bật dậy.

Liễu Ký Minh nhìn dáng vẻ lơ ngơ chưa tỉnh hồn của cô thì mặt tối sầm lại. Khi hắn ở cạnh Tạ Cẩn Du khí chất lạnh lùng được thu lại rất nhiều, nhưng lần này lại bị bùng phát ra toàn bộ, đây là uy áp của tu sĩ tới kỳ Hóa Thần, áp lực cực lớn.

“Là ai lớn tiếng bên ngoài?!”

Liễu Ký Minh vừa lên tiếng, khí chất nghiêm nghị đã bao trùm quanh thân, hắn là kiếm tu đã tới cảnh giới Hóa Thần, còn tu theo đường Sát phạt, vì ở cạnh Tạ Cẩn Du nên mới thu lại khí thế sắc bén, lúc này vừa dứt lời đã hết như thanh kiếm bén tuốt khỏi vỏ, lóe lên hàn quang rét căm.

Tạ Cẩn Du thấy hơi khó chịu, cuống cuống đứng lên. Liễu Ký Minh nhìn cô, dịu giọng nói: “Nàng cứ ngồi ở đây, ta đi xem sao.”

Cô “Ừ” một tiếng, âm điệu kéo dài lê thê như mất hứng, nhưng không chống đối Liễu Ký Minh.

Liễu Ký Minh giẫm lên kiếm ý lướt tới trước cửa, Tạ Cẩn Du chỉ kịp thấy một cơn gió tấp vào mặt, cô vươn tay ra theo phản xạ, chạm lên kiếm tuế của hắn, rồi rút ra một sợi kiếm tuế màu vàng.

“Ồ?” Liễu Ký Minh cũng dừng kiếm tuế màu sáng thế này à, đúng là không nhìn ra.

“Liễu Ký Minh, tên chết đấm! Đệ muốn giấu đồ nhi của ta tới khi nào hả?!”

Cô còn chưa kịp suy nghĩ tiếp về màu kiếm tuế thì đã nghe ngoài nhà vang lên tiếng rống giận.

Tiếng quát của người này quả là mười phần trung khí, còn mang theo uy áp, khiến lũy trúc trồng trong viện rung rinh chẳng cần gió, ngấm ra chí ít cũng phải trên cảnh giới Kim Đan. Tạ Cẩn Du rút cổ lại theo bản năng, đứng ở cửa ngó dáo dác.

Liễu Ký Minh trong bộ huyền y uy nghiêm, đứng quay lưng về phía cô, tiện thể chặn mắt chủ nhân của tiếng quát kia. Trong khi ngoài cửa còn bu đen bu đỏ bao nhiêu là người, ai nấy đều cùng một kiểu ăn mặc,

tóc chải cao, mặc đạo bào, lưng đeo kiếm. Đảo mắt nhìn thoáng qua, cả biển trắng xóa, Tạ Cẩn Du chỉ nhận ra mỗi Tổ Y đứng ở hàng đầu.

Tổ Y là đệ tử thân truyền của Liễu Ký Minh nên đứng ở hàng đầu là phải lẽ, những người đứng phía sau có lẽ là đệ tử các cấp. Sư tôn xuất quan, lẽ ra các đệ tử phải đến đây chúc mừng, phải tội Liễu Ký Minh xuất quan quá đột ngột, vừa xuất quan đã kéo Tạ Cẩn Du về phòng ngay, những đệ tử trong phái chưa có cơ hội để gặp mặt sư tôn, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đứng chờ ở cửa.

Ai dè đâu lại gặp phải một trò hay.

“Đệ, đệ, đệ mau thả đồ nhi của ta ra mau, bằng không, hôm, hôm nay ta nhất định sẽ san bằng Văn Ngọc phong này của đệ!” Người nọ nổi giận dưng dưng, chỉ thiếu điều nhảy chồm tới chỉ vào mũi Liễu Ký Minh.

Đồ nhi của người này sao lại tới Văn Ngọc phong?

Tạ Cẩn Du hơi khó hiểu, vả lại người này là ai, vừa xông bừa vào đỉnh núi chính của chưởng môn, vừa chỉ thẳng vào mũi đạo lữ của cô, thái độ còn xấu thế kia, cứ như chẳng thèm coi Liễu Ký Minh ra gì ấy?

Nghĩ rồi cô cũng hùng hổ xông lên, cái người Liễu Ký Minh này nhìn là biết không phải loại biết cãi nhau, tiên phong đạo cốt cứ để hấn phụ trách, còn cãi nhau thì cứ để cô lo.

“Người là ai?” Cô xách váy bước lên một cách oai vệ hiên ngang, giọng nói cũng chẳng khách sáo gì cho cam: “Tại sao lại tới đây gào thét ầm ĩ hả?”

Liễu Ký Minh ngoái đầu lại thấy cô bước tới thì toan lên tiếng cản, nhưng khi nghe cô nói vậy thì ánh mắt chợt dịu lại, không lên tiếng trách cứ.

“A Du!” Người nọ nghe thấy giọng cô thì hồi hã bước vòng qua Liễu Ký Minh, ánh mắt bừng sáng, trong giọng nói mang theo mừng rỡ: “Con tỉnh rồi hả?”

Người này có mái tóc đen xõa dài, chỉ mỗi đuôi tóc được buộc hờ bằng một sợi dây cột tóc màu xanh, phát phơ theo gió. Lúc này trên mặt đã thu lại nét phẫn nộ, mắt mày mảnh dài, phong thái còn ôn văn nho nhã hơn cả Liễu Ký Minh, quả thật chẳng ăn nhập gì với giọng gào thét ban nãy.

Về mừng rỡ của y khi nhìn cô hoàn toàn chẳng giống ngụy tạo, điều này làm cho Tạ Cẩn Du hơi ngạc nhiên, cô đã chuẩn bị cả một bụng từ ngữ để vật lại, bây giờ thì cứ như đắm vào bịch bông.

Hay là người tu tiên đều không câu nệ tiểu tiết thích thay đổi xoành xoạch nhỉ? Người này còn gọi cô là A Du, hình như hơi thân mật quá mức cho phép thì phải?

Tạ Cẩn Du nhìn y đầy cảnh giác, len lén kéo kéo vạt áo Liễu Ký Minh, rút ra sau lưng hấn.

Người nọ thấy hành động của cô thì có vẻ kinh ngạc: “A Du sao vậy? Bây giờ tới sư tôn cũng không nhận ra sao?”

“Hả?” Lần này thì Tạ Cẩn Du đã ngệt mặt ra triệt để, cô nhìn Liễu Ký Minh với ánh mắt ngỡ ngàng.

Liễu Ký Minh khẽ gật đầu, lời ít ý nhiều: “Phong chủ của Thanh Dao phong, Mộc Tu Dung.”

Người chạy xồng xộc tới hò hét với Liễu Ký Minh lại là sư tôn của cô?!

Sư tôn kiểu gì đây?

Chưa kể cô còn dám chửi sư tôn để che chở cho Liễu Ký Minh nữa kìa!

Mãi tới khi vào phòng ngồi xuống, Tạ Cẩn Du vẫn còn thấy khó xử vô cùng, cô nên lấy làm may là mình chưa cãi vả nghiêm túc một trận với sư tôn.

Mộc Tu Dung nhấp nhẹ một hớp trà, vài sợi tóc đen nhánh trượt xuống khi y cúi đầu cũng chẳng che lấp được nét tuấn tú trên khuôn mặt, y đặt tách trà xuống xong thì khép tay áo rộng lại, động tác trông vô cùng nho nhã.

“Thấy A Du tỉnh lại ta rất vui.” Y không còn lớn tiếng như vừa rồi mà thay vào giọng chậm rãi ôn tồn, tới giọng dạy bảo cũng không đủ khí thế: “Nhưng đệ cũng không nên giấu ta tới tận bây giờ.”

Ấn tượng ban đầu của y vẫn khó phai trong đầu Tạ Cẩn Du, bây giờ nhìn hành động nho nhã của y thì thấy quái dị khó nói thành lời. Nhưng khắp Thương Vũ môn ai không biết, phong chủ Thanh Dao phong, Mộc Tu Dung nổi tiếng là tốt tính, hai tiếng quát tháo ban nãy dám chùng là lần lớn tiếng đầu tiên trong đời y. Y là Mộc hệ đơn linh căn, là người chữa bệnh bẩm sinh, chuyên tu tập y thuật, đã lâu không quan tâm tới thế sự. Vì nguyên nhân đó nên các đệ tử dưới y cũng điềm tĩnh đạm bạc hơn các đệ tử ở phong khác, đồng thời cũng được hoan nghênh nhất trên Thương Vũ môn.

“Mộc sư huynh dạy phải.” Liễu Ký Minh nâng tay lên làm đầy tách trà xanh cho y, lá trà chìm nổi bên trong tách, tỏa ra hơi nóng lượn lờ: “Ban đầu thấy thân thể Cẩn Du đã khá lên, định để nàng đi ra ngoài dạo chơi một chút, tiện thể gặp mặt các vị, chẳng qua, không ngờ sư huynh chỉ ít ngày cũng không đợi được.”

Lời này hẳn nói ra nhẹ nhàng, nhưng lại khiến động tác của Mộc Tu Dung khựng lại, biết ngay hẳn đang đổi cách để chỉ trích mình, tính tình của tên tiểu sư đệ này y luôn hiểu nhất.

Mộc Tu Dung thở dài bất đắc dĩ: “Ta biết đệ yêu thương A Du, nhưng dù gì đệ cũng phải nghĩ sư tôn của nó chuyên tu y thuật, đưa nó tới cho ta xem qua chẳng phải tốt hơn à.”

Liễu Ký Minh buột miệng, thu lại hào quang quanh mình.

Tạ Cẩn Du bỗng lí nhí chen ngang: “Hai người là sư huynh đệ à?”

Mộc Tu Dung thấy cô đã chịu ngắt đầu nói chuyện với mình thì nét mặt giãn ra rất nhiều, tới giọng điệu cũng nhẹ nhàng từ tốn: “Phải, Liễu chương môn là sư đệ của ta, chắc A Du quên mất rồi đúng không?”

“Con là đồ đệ của người?” Tạ Cẩn Du mở miệng một cách khá là khó khăn, cô rụt rè chỉ chỉ Liễu Ký Minh bên cạnh: “Suy ra, người đó là sư thúc của con sao?”

“A Du đang băn khoăn chuyện này à?” Mộc Tu Dung có vẻ buồn cười: “VẬY mà năm đó lại chẳng thèm để tâm tới chuyện này... con đừng hoảng, người tu đạo chúng ta không quá coi trọng những luân lý cương thường của thế tục, quan trọng là hai lòng đều hướng về tu đạo thôi.”

“Dạ...” Tạ Cẩn Du lén ngẩng đầu quan sát Liễu Ký Minh, thấy đôi mắt hắn nhìn mình hệt như hồ sâu, không hiểu sao lại thấy hơi chột dạ. Cô nghĩ tới cảnh trong mơ của mình, nhưng hoàn toàn không nhớ ra mặt của hai người trong mơ, thật lòng có hơi hoang mang.

“Cho nên... thật ra con tu y thuật sao?”

“Đúng thế, trên con đường y thuật này con luôn rất cần cù, lần này vì sư cũng chẳng phải tới tay không đâu, con xem ta mang thứ gì tới cho con đây?” Tay áo bào của y vung lên, trên bàn phút chốc xuất hiện một hộp gấm vuông vức: “Mở ra xem thử đi.”

Tạ Cẩn Du liếc nhìn Liễu Ký Minh, thấy hắn không ngần bèn vươn tay ra mở hộp. Bên trong hộp gồm được bọc thêm tơ lụa vàng óng, nom rất quý giá. Cô chần chừ một chút rồi nhắc cả tơ lụa và vật bên trong lên, sau đó mở ra từng lớp.

Đó là một dây kim châm cực mảnh, được xếp theo thứ tự từ dài tới ngắn, đủ loại kích cỡ.

“Đây là...” Cô rút một cây châm ra, hoàn toàn không biết nó được mài thành từ chất liệu gì.

“Liễu sư đệ nói ”Thái tổ” của con bị hư hại nghiêm trọng, nên ta quyết định chọn cho con bộ châm cụ khác, nhưng chắc là nó còn thua xa ”Thái Tổ.” Mộc Tu Dung hiền hòa nói: “Chỉ mong nhanh chóng sửa lại ”Thái Tổ” thôi.”

“Thái Tổ?” Tuy có hơi mê man, nhưng mà, cô lấy châm cụ làm vũ khí thật ư? Tại sao tự dưng lại cảm thấy mình còn hung tàn hơn tên kiếm tu bên cạnh thế nhỉ?!

“Mộc sư huynh, nàng ấy vừa mới tỉnh dậy thôi.” Giọng điệu của Liễu Ký Minh bất biến, thế nhưng trong ánh mắt lại ngấm chứa ý cảnh cáo.

Mộc Tu Dung hơi áy náy: “Xin lỗi, tại ta vội quá.”

Tạ Cẩm Du lặng lẽ bỏ bộ châm cụ vào trong hộp rồi ôm vào lòng. Mộc Tu Dung thấy hành động này của cô thì gật đầu hài lòng, xem ra rất hưởng thụ, nhưng khi thấy nét mặt cô vẫn còn mơ màng ngơ ngẩn thì trong lòng vẫn thấy buồn rầu.

“Ta nghe nói đệ sai Dương Vân Thanh hạ sơn đi tìm vật gì đó, là vì A Du sao?”

Khóe môi Liễu Ký Minh mím lại, rõ là không muốn trả lời câu hỏi này. Mộc Tu Dung cũng đoán được phần nào, sự đệ của y tốt đủ mọi mặt, chỉ có thể hiện bản thân là không hiểu, chẳng chịu nói bất cứ chuyện gì khiến người ta cứ phải bận tâm vô cớ.

“Nó cũng sắp trở về rồi, hôm qua Vân Hoa có nói cho ta biết Vân Thanh có tình cờ gặp Thu Mi, cả hai bèn cùng nhau về đây, nhắc tới con bé Thu Mi đó... cũng đã lâu không gặp, chẳng biết khúc mắc trong lòng nó đã tháo gỡ được chưa?”

Tạ Cẩm Du đang yên lặng nghe hai người trò chuyện, nhắc tay lên muốn uống hớp nước thì thoáng nghe thấy hai chữ “Thu Mi”, tay cô chợt cứng đờ tại chỗ, tay cầm chén trà run rẩy, ngay sau đó đầu bỗng đau như búa bổ, tới cơ thể cũng run lên bần bật không thể khống chế, nỗi sợ hãi và bài xích dâng lên một cách lạ lùng.

Thu Mi...

Là ai?!

Cô ôm ngực, bất giác run lên.

Song song với nó là một âm thanh kỳ dị vang lên trong óc.

(Hệ thống yêu cầu kết nối lại với ký chủ)

(Kiểm tra phản ứng bất thường của kí chủ... kết nối thành công.)

~ Hết chương 2 ~

3. Chương 3

Edit: Yunchan

Tạ Cẩm Du như bị sét đánh, mặt trắng bệch.

“Cẩm Du?” Sự khác lạ của cô hoàn toàn không lọt khỏi tầm mắt của Liễu Ký Minh, hần tức tốc vươn tay ra đỡ lấy tách trà trong tay cô, rồi trở tay cầm cổ tay, tất nhiên cũng cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy: “Sao vậy?”

Thân thể Tạ Cẩm Du cứng lại, thẫn thờ dời tầm mắt, nhìn hần như muốn cầu cứu, hàm răng run lên lập cập mất kiểm soát. Trên thực tế cô đã không còn thấy rõ cảnh tượng trước mắt nữa mà chỉ nắm lấy thứ gì đó theo bản năng, ngay khoảnh khắc âm thanh hệ thống vang lên thì tầm mắt cô đã nhòe đi, hiện lên hàng loạt hình ảnh xa lạ.

Cuối cùng, như hàng đóa hoa tuyết đổ trút xuống trắng xóa, từng trang sách tuôn rơi lả tả, tầm nhìn dừng lại trên bìa sách, hai chữ “Đọa Tiên” to tướng đập vào tầm mắt.

(Kiểm tra thấy nội dung truyện đang đi theo hướng bất thường, ký chủ không thể hoàn thành nhiệm vụ, bắt đầu trừng phạt!)

“Ầm!”

Não cô nổ vang, toàn thân như bị ngàn vạn mũi dao rọc qua từng tắc da, từng tắc từng phân, từng nhát từng nhát, chẳng chịt tua tủa, từ đầu tới chân, trải rộng toàn thân.

“Liễu Ký Minh ——” Cô kêu lên với chút trông mong, thậm chí còn mang theo tiếng nức nở nghẹn ngào, nắm chặt lấy bất cứ thứ gì có thể nắm, như vớ lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Đau quá... tại sao lại đau thế này... trừng phạt này rốt cuộc là gì?

“Cẩn Du?!”

Trong thoáng chốc, cô cảm giác thấy mình rơi vào một vòng tay ấm áp, vòng tay đó ôm cô thật chặt không dám rời dù chỉ một khắc, đồng thời một dòng linh khí mạnh mẽ bắt đầu chảy vào Thái Uyên của cô, dọc theo kinh mạch vờn quanh cơ thể.

Khi ở trong vòng tay này cô gần như có thể đặt xuống tất cả bất an và đề phòng, chỉ còn lại tử thân ngập lòng.

“Ta đau quá...”

“Đau ở đâu?” Liễu Ký Minh ôm cô, hôn nhẹ lên tóc mai, không ngừng dỗ dành, mà linh lực trên tay chẳng dám dừng nửa khắc, truyền vào liên tục không ngừng.

Mộc Tu Dung cũng ngồi xổm xuống, kéo một tay của Tạ Cẩn Du, dịu giọng nói: “A Du, khó chịu chỗ nào nói cho sư tôn biết đi?”

Tạ Cẩn Du lắc đầu không đáp được câu nào, mỗi lần cơn đau nhói lên dữ dội thì trong đầu cô lại bị ép phải mở quyển “Đọa tiên” kia ra, ôn lại nội dung truyện một lần, mãi tới khi nhớ cho thật kỹ. Đáng sợ hơn cả cơn đau hiện tại, nội dung của quyển sách đó khiến cô phải kinh hoàng khiếp hãi.

Mộc Tu Dung sờ lên mạch môn của cô, y vốn tu y đạo, sau khi sờ qua kỹ lưỡng từng tắc thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, y ngẩng đầu lên nhìn Liễu Ký Minh một cách khó tin, lúng túng hồi lâu vẫn không thể nói rõ: “Đệ... đệ...”

Liễu Ký Minh ngẩng đầu lên nhìn y, ánh mắt như hồ sâu, trong chỗ tối còn có ba đào sôi trào mãnh liệt: “Tuyệt đối không phải.”

“Đệ! Haizz! Đương nhiên ta biết chuyện đó sẽ không khiến cho A Du bị thế này... có điều...” Mộc Tu Dung lắc đầu, thở dài nặng nề: “Ta không ngờ đệ lại làm tới mức này vì nó...”

Hai người chưa nói hết lời, Liễu Ký Minh đã cảm giác thấy cơ thể Tạ Cẩn Du mềm ra ngã gục vào lòng mình, vài sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt dính vào mép tóc mai, hai mắt nhắm nghiền, đã ngủ mê man.

Liễu Ký Minh đứng dậy bế cô lên rồi đặt nhẹ lên giường. Hắn chăm chú nhìn người đang nằm trên giường, hồi lâu sau mới vươn tay ra chỉnh lại chỗ tóc rối cho cô, chậm rãi lên tiếng: “Mộc sư huynh.”

“Liễu sư đệ...” Mộc Tu Dung đứng bên cạnh đã đoán được chuyện hắn muốn hỏi: “Ta... ta không biết vì nguyên nhân gì, tuy kinh mạch của nó đã bị... nhưng cũng không thể nào khiến nó đau đến tới mức nó được.”

Liễu Ký Minh nắm lấy tay Cẩn Du: “Dĩ nhiên cũng có chuyện Mộc sư huynh không giải quyết được.”

Mộc Tu Dung nghe thấy câu này của hắn thì cúi đầu xấu hổ: “Thế gian còn có bệnh mà chẳng thuốc nào chữa được, huống chi những việc gặp phải trên đường tu tiên lại trăm ngàn kỳ quái. Tình trạng như của A Du ta thật tình chưa gặp bao giờ.” Y dừng lại một chút rồi đột nhiên đổi giọng: “Huống chi, tới cách nối xương nối mạch nghịch thiên cỡ này mà Liễu sư đệ còn tìm ra, còn ta dù vắt óc đến mấy cũng không nghĩ tới được.”

“Sư huynh, đan dược của Thanh Dao phong nên luyện rồi.” Liễu Ký Minh cắt ngang lời y.

Mộc Tu Dung hơi sững sờ, rồi nhận ra ngay đây là ý tiễn khách, y vẫn còn mơ hồ vài chuyện nhưng nhìn sắc mặt của Liễu Ký Minh thì đành thấp giọng nói: “...Ta cáo từ ngay đây.”

“Gần đây Thanh Dao phong sự vụ bận rộn, Mộc sư huynh nên đổ nhiều tâm tư vào đó, ít ra ngoài thì hơn.” Liễu Ký Minh phát tay áo, chỉ đứng đó nói giọng nhàn nhạt. Hắn vốn là anh tài tuyệt đỉnh, kiếm tu Hóa

Thần, lúc này đứng lặng ở đó lại hết như thanh kiếm bén tuốt khỏi vỏ, bộc lộ hết sự sắc bén lạnh giá. Đó là khối băng vạn năm mãi không thay đổi, là giá lạnh mà ánh mặt trời chẳng thể nào làm tan chảy.

Mấy trăm năm qua y chưa từng thấy Liễu Ký Minh như vậy bao giờ, hiện tại thì y đã hiểu thứ gì gọi là chiếc váy ngược của rồng.

Mộc Tu Dung hít sâu một hơi: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Liễu chương môn.”

Khi Tạ Cẩn Du tỉnh lại thì trời đã nhá nhem tối, thái dương còn treo ở đằng Tây xa xa, rơi vào song cửa sổ vật chiều tà chập choạng. Liễu Ký Minh ở ngay bên cạnh cô đang xếp bằng tĩnh tọa, hai mắt khép hờ, hàng mi thật dài dưới ánh sáng tờ mờ nom đẹp dễ như cánh bướm, khiến khí chất của hắn cũng trở nên hiền hòa hơn hẳn.

Đây là Liễu Ký Minh... nam chính đầu tiên trong tiểu thuyết “Đọa Tiên”.

Sau khi hệ thống kết thúc trừng phạt thì dòng ký ức rối loạn đã ùa về, tất cả đều lấy quyển tiểu thuyết “Đọa tiên” này làm trung tâm. Tạ Cẩn Du là một người xuyên sách, tới thế giới của một quyển tiểu thuyết tu tiên Mary Sue(*). Mà đã là tiểu thuyết tu tiên Mary Sue, thì trừ một nữ chính tung hoành cả vũ trụ ra thì còn có nhiều hơn hai nam chính ưu tú hoàn mỹ cấp độ siêu đặc biệt.

(*) Nữ chính xinh đẹp vạn năng, chẳng gì không làm được, chẳng nam nào không cửa được, chẳng nữ nào không đánh bại được.

Trong số đó, Liễu Ký Minh chính là nam chính được độc giả yêu thích nhất cũng như hoan nghênh nhất.

Hắn có thiên tư xuất chúng, từ dung mạo tới cử chỉ đều ưu nhã, thực lực hùng mạnh, quan trọng là hắn cũng rất thâm tình. Hơn hẳn cách bày tỏ tình yêu của những nam chính khác, hắn thật sự quá thanh kỳ, bình thường luôn lạnh lùng, nói năng cay độc, thậm chí là khá nghiêm khắc với sự tu luyện của nữ chính, đừng nói chi tới động tình. Thế nhưng trong nội dung truyện thì hắn vì cứu nữ chính mà lại dùng cảm quên mình, thậm chí là vạn tiền xuyên tâm.

Thà bỏ cả tính mạng của mình cũng quyết không nói một tiếng “Yêu”. Rõ là điển hình của loại miệng thì cứng còn tâm thì mềm, lạnh lùng kiêu ngạo nhưng lại thâm tình hơn bất cứ ai, chẳng biết đã giết chết con tim của bao nhiêu độc giả nữ.

Vạn tiền xuyên tâm sao... xì...

Tạ Cẩn Du gượng trở mình để đối diện với Liễu Ký Minh, nghĩ tới đây lại thấy hơi bực. Ký ức của cô đã dừng lại sau khi xuyên sách, tới hệ thống cũng không thể phục hồi lại ký ức của cô sau khi tới thế giới này.

“Tĩnh rồi sao?” Thật ra ngay khi Tạ Cẩn Du tỉnh lại thì Liễu Ký Minh đã biết rồi, hắn định chờ cô lên tiếng, nhưng lại phát hiện người này chỉ ngơ ngác nhìn mình mà chẳng thềm nói gì, đành phải hé mắt ra nhìn cô.

“Ừ...” Tạ Cẩn Du có hơi ngẩn ngơ, nam nhân này quả đúng là... trong mắt chứa xuân thủy, lúc nhìn về phía cô như có sóng gợn lăn tăn, lại như gió đêm mát lạnh, hoa lê nở rộ.

Cô chẳng hiểu sao nhân vật nữ phụ tốt thì khốn khổ cầu mà không được trong bản nguyên tác như mình lại trở thành đạo lữ của Liễu Ký Minh, còn sống bình an đến tận giờ này. Theo lẽ thường thì người giành giật nam nhân với nữ chính Mary Sue đều không có kết quả tốt lành gì cơ mà?

Hướng chỉ hệ thống còn nói rõ —— (Người làm trái với nguyên tác sẽ bị xóa bỏ. Yêu cầu ký chủ mau chóng đưa nội dung truyện về lại quỹ đạo ban đầu.)

Cô làm được sao? Cô cũng bắt đắc dĩ lắm mà, làm thế chẳng phải là bắt cô phải ly hôn với Liễu Ký Minh sao... chờ tỵ, thời đại này có ly hôn chưa thế?

“Liễu Ký Minh...” Tạ Cẩn Du thấp giọng gọi hắn.

Liễu Ký Minh khẽ khàng cầm lấy tay cô, cúi người xuống: “Ừ?”

Giọng của hắn trầm thấp và đầy cuốn hút, chỉ với một từ nhẹ nhàng mà đã có thể hớp mắt hồn người, trêu cho con mèo nhỏ trong lòng Tạ Cẩn Du tiếp tục mài móng, ngứa ran.

Ngón trỏ của cô tinh nghịch gãi gãi vào lòng bàn tay hắn, thế mà cô còn chê ít, ngồi nhồm dậy, nhào tới ngoạm một phát như muốn trả thù. Liễu Ký Minh bắt được tay cô, đầu ngón tay như vô tình mơn trớn má cô, khơi lên cảm giác tê dại, tay còn lại thì vòng qua vai, tiện đà kéo cô vào trong ngực mình.

Tạ Cẩm Du mang kiếp độc thân hơn hai mươi năm bị hành động này làm cho đỏ bừng mặt.

Cô tựa đầu vào ngực Liễu Ký Minh, chôn cả mặt mình vào đó.

Có một mỹ nam hoàn hảo thế này làm đạo lữ mà bắt cô phải ly hôn, có làm hay không hả! Cô kêu thét trong lòng, dù sao nữ chính Thu Mi cũng có rất nhiều người theo đuổi mà, bớt đi một người thôi không được sao! Bỗng nhiên nghĩ đến cảnh sau này Liễu Ký Minh bị vạn tiễn xuyên tâm, cô lại khổ sở không chịu được.

Một nam nhân thế này đáng được báo đáp bằng một trái tim trọn vẹn, Mary Sue gì đó chết hết đi.

“Sao vậy?”

Tạ Cẩm Du nghiêng nghiêng đầu, bật cười xấu xa: “Sư thúc.”

Thân thể Liễu Ký Minh cứng lại, mặc dù người tu tiên không coi trọng những luân lý cương thường này, nhưng họ đều xuất thân từ người phàm, có ai là không hiểu.

“Cần quấy.” Hắn mắng khê một câu.

Tạ Cẩm Du nhìn chiếc cằm tròn láng của hắn tới thất thần, bỗng dưng ngược mặt lên cắn một phát, trước khi Liễu Ký Minh phản ứng kịp còn lặng lẽ kê vào tai hắn thì thầm một câu: “Sư thúc... chúng ta song tu đi.”

~ Hết chương 3 ~

4. Chương 4

Edit: Yunchan

“Sư thúc.... Chúng ta song tu đi.”

Tạ Cẩm Du thoải mái dựa vào lòng Liễu Ký Minh, chỉ cần ngược mặt lên là có thể chạm vào vành tai của hắn một cách dễ dàng, sau khi cô nói xong câu đó thì liềm liềm môi dưới ra vẻ chưa thỏa mãn. Không thể phủ nhận, quả thật trong lòng cô có chút xiu xiu mong chờ nho nhỏ. Ai dè lại bất ngờ phát hiện, cái vành tai kiêu ngạo kia lại “Phùng” một cái, đỏ bừng lên như bị nhuộm màu.

“Hử?” Cô giật mình ngồi ngay ngắn lại, dí mắt tới sát bên tai Liễu Ký Minh nhìn chòng chọc.

Làn da trên vành tai hắn trong suốt, đường nét hài hòa, trông y như một lát bánh sủi cảo thật mỏng, óng ánh trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy cả mạch máu dưới làn da, giờ khắc này từng mạch máu dễ thương đang hoạt động hết công suất, máu chảy quá nhanh khiến cả vành tai đỏ rực.

Không phải tai giả mà, sao lại đỏ tới mức này được vậy?

Tạ Cẩm Du bị vẻ ngây thơ của Liễu Ký Minh dọa sợ nên không phát hiện ra, ngay khoảnh khắc đó bàn tay Liễu Ký Minh vòng qua hông cô siết lại rất chặt cứ như thẹn quá hóa giận.

“Thân thể nàng chưa khỏe, việc này... không vội.”

Tạ Cẩm Du “A” một tiếng, giọng cô ngân rất dài, vừa dí dỏm vừa lười biếng, sau đó lại chôn mặt vào lòng Liễu Ký Minh lần nữa.

Trọng giọng cô thể hiện sự tiếc nuối rất rõ ràng, khiến Liễu Ký Minh vừa nghe đã thấy cơ thể mình cứng đờ ra, hần cổ đứt mất đi, cánh tay ôm cô lại âm thầm tăng thêm lực.

Sao lại không tiếc cho được? Tạ Cẩn Du tưởng họ là vợ chồng thì loại chuyện đó chắc đã như nước chảy xuôi dòng rồi chứ, tại sao Liễu Ký Minh vẫn có cái dáng thẹn thùng ngây thơ, kiên trinh bất khuất thể này nhỉ, phản ứng này của hần khiến cô hơi bận tâm rồi đấy.

“Cẩn Du.” Liễu Ký Minh điều hòa lại nhịp thở, gọi chậm rãi.

“Ừ?”

Liễu Ký Minh nói: “Mặc dù không song tu nhưng ta cũng có cách giúp nàng lấy lại tu vi.”

Tạ Cẩn Du: “Ồ.”

Chuyện này thì chẳng cần phải ngờ vực, tạm thời khoan bàn tới chuyện nam nhân trước mắt này là người có thiên phú nhất trong sách mà chỉ nhắc tới thân phận hiện tại của hần thôi, chương môn phái Thương Vũ! Chương môn nhân đấy nhé! Mà phái Thương Vũ là gì nào? Là đại tông môn đứng đầu trong toàn giới tu tiên, dồi dào linh mạch, tài nguyên phong phú, hần làm chương môn thì muốn cái gì mà không có.

Nghĩ tới đây, Tạ Cẩn Du đang chìm đắm trong mỹ sắc sức phát hiện ra một điểm đáng ngờ cực quan trọng. Trong nguyên tác “Đọa Tiên” Liễu Ký Minh trở thành chương môn lúc nào? Chẳng phải hần luôn yên phận làm phong chủ một núi, một lòng tu luyện không màng tới chuyện tông môn sao?

“Sao vậy?” Liễu Ký Minh thấy cô im lặng hồi lâu thì cúi đầu hỏi.

“Không có gì...” Thế giới này đã bắt đầu rối loạn rồi, cô cần một quãng thời gian thật dài để sắp xếp lại một chút, còn phải nghĩ xem bước tiếp theo phải đi thế nào nữa, Tạ Cẩn Du chợt thấy lòng mệt mỏi, chỉ muốn buông thả bản thân một chút, do đó cũng nói theo bản tâm: “Thật ra ta vẫn muốn song tu hơn...”

“...”

Liễu Ký Minh quyết định chuyển chủ đề sang hướng khác, hần bắt lấy cổ tay cô, một khắc sau, Tạ Cẩn Du chợt cảm thấy kinh mạch chảy tràn linh khí, một loại linh lực không thuộc về mình vờn quanh cơ thể, không ngừng sưởi ấm kinh mạch và đan điền.

Liễu Ký Minh là kiếm tu, tu theo con đường “Sát phạt”, Ngũ hành thuộc Kim, linh lực cũng hết như hần, mạnh mẽ đánh thép, quang minh lỗi lạc. Trong khi Tạ Cẩn Du theo Mộc Tu Dung tu con đường y ôn hòa, Ngũ hành thuộc mộc, như mưa thuận gió hòa lặng lẽ ngấm vào vạn vật. Khí của hai người giá nào cũng không thể dung hợp được trên cùng một thân thể, nhưng lạ thay, Tạ Cẩn Du lại chẳng bài xích khí tức của Liễu Ký Minh chút nào, ngược lại còn thấy vô cùng dễ chịu.

Dám chắc khí tức của cả hai đã từng giao hòa rồi... Tạ Cẩn Du thầm suy tưởng, dù sao thuật tu tiên cũng chú trọng âm dương điều hòa mà, nói vậy thì, bản thân cô trước khi mất trí nhớ xem ra rất lợi hại, công lực nhân vật cấp độ này mà chưa bị Thu Mi xử lý.

“Sư thúc.” Tạ Cẩn Du lười biếng ngả vào lòng hần, nói giọng ỉu xìu: “Đến cùng thì ta bị tẩu hỏa nhập ma thế nào? Sao chàng lại phát hiện ra?”

Tay Liễu Ký Minh vuốt nhẹ tóc cô: “Chẳng phải Tổ Y đã nói với nàng rồi sao?”

Tất nhiên là Tổ Y nói rồi, còn chả phải làm theo lệnh của hần à? Tạ Cẩn Du biết không thể moi ra chi tiết từ miệng hần, đành phải đổi sang cách hỏi khác khéo léo hơn, cô ngẩng đầu nhìn hần rụt rè, ánh mắt gọn sòng, lí nhí nói: “Vậy ta còn có khả năng lấy lại ký ức không, sư thúc? Ta không nỡ mất đi đoạn ký ức với chàng.”

“Đừng sợ.” Liễu Ký Minh nâng tay lên, áp cả bàn tay lên mắt cô, dịu dàng che lại.

Tạ Cẩn Du: “...”

Đúng là chơi xấu!

Cô chìm vào cảm giác an tâm quá mức, hơi thở tỏa ra từ Liễu Ký Minh còn dễ chịu khó tả, Tạ Cẩn Du chỉ chống đỡ được một lát lại bắt đầu buồn ngủ, trong cơn mơ màng cô chợt nghĩ, nữ chính Thu Mi sắp lên sàn, mình nhất định phải tìm cách lấy lại ký ức mới được...

Hôm sau lúc Tạ Cẩn Du thức giấc thì trong phòng đã không còn ai.

Tẩu hỏa nhập ma xong thì sức khỏe sẽ suy yếu tới mức độ này sao? Cô nhớ người tu tiên không cần ăn ngủ cơ mà. Vừa suy tư vừa đứng dậy, cô chậm rãi bước tới bên cửa sổ.

Tạ Cẩn Du, là nữ phụ tốt thí yêu thầm Liễu Ký Minh nhiều năm nhưng cầu mà không được, để giành được trái tim của Liễu Ký Minh mà không tiếc phản bội giới tu tiên, sa thân vào Ma giới. Trong một phần ba đầu truyện viết về cảnh hai giới tiên ma bùng nổ chiến tranh vì Thu Mi, trong trận đại chiến này Tạ Cẩn Du đã mất mạng vì cứu Liễu Ký Minh, đã thế còn chết trong lạng lẽ, tới thì thể cũng không tìm được.

Nói về nữ phụ đáng thương này, thật ra còn có một bí mật mà trừ tác giả với bản thân cô ra thì chẳng ai biết nữa.

Tạ Cẩn Du đẩy cửa sổ ra, lại kinh ngạc nhìn thấy một bóng bạch y đang cầm kiếm luyện trong sân, từng chiêu từng thức đều lạnh lùng phóng túng, tay áo bay bay.

“Tổ Y?” Tới khi nhìn rõ mặt người nọ Tạ Cẩn Du bèn cất giọng gọi.

Tổ Y dừng lại, cung kính nói: “Sư nương, người tỉnh rồi.”

Tạ Cẩn Du khó hiểu: “Tại sao muội lại ở đây?”

“Trước khi sư tôn ra ngoài đã bảo đồ nhi chăm sóc người.” Tổ Y giải thích: “Vân Thanh sư huynh và Thu Mi sư tỷ đã trở về, sư tôn muốn đi gặp họ, sợ sau khi người thức dậy không nhìn thấy ai nên mới bảo đồ nhi ở đây chăm sóc cho người.”

Không đầu lại bảo Tổ Y người ta bỏ tu luyện tới đây làm sai vặt? Lòng Tạ Cẩn Du thoáng rung động, trên gương mặt già dặn hiện lên vẻ không đứng được, hơi nghiêng đầu đi nói: “Thật là cực cho muội.”

Tổ Y lại chẳng để bụng: “Không có việc gì, chuyện sư tôn giáo phó thì nên làm tốt.”

Tạ Cẩn Du mím môi, đoan đo lời: “Sư tỷ Thu Mi của muội đã về rồi à?”

“Về rồi.” Tổ Y gật đầu, khi nhắc tới Thu Mi nét mặt cô có vẻ phấn khởi, để lộ chút tính trẻ con: “Sư tỷ tặng đồ nhi kiếm tuệ, sư nương, người nhìn xem.”

Cô nâng thanh kiếm lên, trên chuôi kiếm rũ xuống một dây kiếm tuệ hai màu lam tím giao thoa, đơn giản mà lại trang nhã, đang đưa theo động tác của Tổ Y cũng không lộ vẻ ngả ngón hay già dặn, bất kể là phong thái hay độ tuổi đều rất xứng.

“Đẹp lắm.” Tạ Cẩn Du mỉm cười gật đầu, thầm than quả nhiên là nữ chính, bất kể làm việc gì cũng không thể bắt bẻ: “Chắc giờ này họ đã hết bận rồi? Ta... ta muốn đi gặp họ một lát.”

Tổ Y ngăn người: “Nhưng sư tôn chưa nói...”

“Chân mọc trên người ta, lẽ nào đi tới đâu cũng phải báo cáo với sư tôn của muội sao?” Tạ Cẩn Du nhìn Tổ Y ra chiều khó hiểu.

Cô là một người sống sờ sờ, còn là phu nhân của chủ môn, lẽ nào tới tự do cũng không có, phải bị giam cầm trong căn phòng này mãi hay sao?

“Nhưng mà...” Tổ Y quay đầu qua, vẫn muốn cản đường cô.

Tạ Cẩn Du giả bộ giận chân, cau kinh cắt ngang lời Tổ Y: “Lẽ nào muội chỉ nghe lời sư tôn của mình, bất chấp cả việc chọc giận ta à?”

Nét mặt Tổ Y có hơi khó xử: “Dĩ nhiên không phải, sư nương.”

“Thế tại sao không nghe lời ta?”

Tổ Y căn rằng: “Được, được rồi, sư nương cũng đã lâu không gặp Vân Thanh sư huynh và Thu Mi sư tỷ, chắc cũng rất nhớ, nếu sư tôn biết nhất định cũng đồng ý.”

Đến đây Tạ Cẩn Du mới toét miệng cười: “Ngoan lắm.” Rốt cuộc vẫn là một cô bé ngây thơ.

Tổ Y tra kiếm vào bao rồi dẫn Tạ Cẩn Du ra khỏi viện: “Chắc họ đang ở Triều Dương phong, lần này Vân Thanh sư huynh và Thu Mi sư tỷ mang về khá nhiều thứ, nhất định cũng có thứ tặng cho sư nương.”

Vân Thanh chắc là kiếm tu Dương Vân Thanh rồi, Tạ Cẩn Du nhủ bụng, người này là đại đồ đệ thân truyền của Liễu Ký Minh, si mê kiếm đạo, cũng được coi là một thiếu niên anh tài.

“Đưa cho sư tôn của muội thì cũng như đưa cho ta rồi.” Tạ Cẩn Du vừa cười vừa nói.

Tổ Y cười đáp: “Cũng phải.”

Vì lo cho Tạ Cẩn Du vừa thức tỉnh nên Tổ Y không nỡ kiếm phi hành mà đi bộ xuống Văn Ngọc phong cùng cô, Triều Dương phong nằm ngay bên cạnh Văn Ngọc phong, tới dưới chân núi thì Tổ Y sẽ vào thông báo một tiếng, đương nhiên Liễu Ký Minh sẽ ra đón Tạ Cẩn Du, thế nên dọc đường đi hai người nói cười rất vui vẻ, xem ra cũng rất hài hòa.

Văn Ngọc phong rậm rạp cây cối, sau khi vòng qua một chỗ rẽ, Tạ Cẩn Du còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy Tổ Y đi bên cạnh mình dừng bước, cất giọng kinh ngạc: “Thu Mi sư tỷ?”

Tạ Cẩn Du ngoái đầu lại theo phản xạ, cuối cùng đã được diện kiến nữ chính siêu cấp vô địch trong nguyên tác.

Cô ta mặc bạch y, cầm kiếm đứng đón gió, đằng sau là rừng rậm nối dài miên mang, chính thể như một bức họa tuyệt đẹp. Nếu nói bộ bạch y của Tổ Y là gọn gàng thanh lịch, thì cũng bộ bạch y đó khoác lên người Thu Mi lại là vẻ phiêu dật tao nhã, tựa như trích tiên dù sa vào bùn vẫn không vấy bẩn, thanh sạch mà chẳng lẻ loi.

Thu Mi ngẩng đầu, khẽ mỉm cười với Tạ Cẩn Du: “Đang định tới thăm tỷ một lát, không ngờ lại tình cờ gặp ở đây.”

Cô nhoẻn miệng cười, trong thoáng chốc đã đắm mù mắt của Tạ Cẩn Du, nụ cười này cứ như hút hết toàn bộ hào quang về mình, kiều mà không mị, đẹp mà không tục, khi tô điểm lên nhan sắc thì cả đất trời như ảm đạm, hoàn toàn không phải dạng tầm thường, đây quả là hiệu ứng hào quang vạn tượng phát ra một cách hoàn toàn tự nhiên, đây quả là vẻ mỹ lệ động lòng người mà gần như không từ ngữ nào có thể miêu tả nổi.

Tạ Cẩn Du ôm ngực, bắt giắc lui lại hai bước. Cô suýt thì quên mất đây là phiên bản Mary Sue của tiểu thuyết tu chân, mà Mary Sue là gì, chính là khi lên sân khấu tay áo sẽ bay bay không cần gió, lúc cười thì giành hết chén cơm của mọi thứ có năng lực chiếu sáng, lúc buồn thì trời cũng khóc theo, làm người ta mới gặp đã thương, gặp lần hai bán mạng, gặp lần ba thì quyết không phải nàng không cưới, sao cô lại quên bém mắt điểm quan trọng nhất này được hả!

Tích tắc sau, bên tai cô vang lên âm thanh của hệ thống.

(Nữ chính Thu Mi, người trùng sinh*)

(*) Người chết đi sống lại.

~ Hết chương 4 ~

5. Chương 5

Edit: Yunchan

Nữ chính Thu Mi là một người trùng sinh.

Khi nghe thấy thông báo này của hệ thống, lòng Tạ Cẩn Du bỗng run lên, đầu óc bay loạn xạ toàn đầu chầm hởi, cảm giác như mình vừa đắm đầu vào một đồng rối mù. Thu Mi là người trùng sinh? Thời buổi này người trùng sinh được chia làm rất nhiều loại, không biết cô nàng này là trùng sinh từ trong bụng mẹ hay gặp mình rồi mới trùng sinh? Hoặc có khi trùng sinh trước khi mình mất trí nhớ cũng nên?

Mặc dù cô có đầy nghi vấn trong lòng, nhưng nét mặt vẫn chẳng thay đổi gì, hạ thấp giọng, nở ra một nụ cười hơi gượng: “Thu Mi, lâu rồi không gặp.”

“Trước đây tỷ luôn thích gọi ta là tiểu sư muội.” Thu Mi vuốt ve tóc mai, một lọn tóc trượt qua chiếc cổ trắng mịn, tỏa ra một hương vị khó thể nói rõ, khiến người nhìn ngứa ran trong lòng.

Xong đời, đã Mary Sue mà còn trùng sinh!

Tạ Cẩn Du đột nhiên cảm thấy độ khó nhiệm vụ bắt đầu chuyển sang cấp độ địa ngục.

“Thu Mi sư tỷ không biết đó thôi, sư nương bị mất trí nhớ, vừa tỉnh lại chưa đầy hai ngày.” Tổ Y rất có phong thái của kiếm tu chính trực, một lòng che chở cho Tạ Cẩn Du: “Nhưng dù vậy, lúc nghe tỷ và Thanh Vân sư huynh trở về sư nương cũng rất vui, muốn đi gặp hai người một lát.”

“À?” Thu Mi nghe Tổ Mi nói thế thì ánh mắt rơi lên Tạ Cẩn Du, đồng tử lóe sáng, ngừng một lát mới mỉm cười nói tiếp: “Ta biết A Du lúc nào cũng quan tâm ta hết.”

Tạ Cẩn Du nhìn trả lại cô ta chẳng chút chột dạ, kéo tay Tổ Y nói: “Ta muốn nói chuyện riêng với Mi nhi một lát, muội về Tiểu Ngọc phong trước đi.”

“Dạ?” Tổ Y có vẻ ngạc nhiên: “Không tới Triều Dương phong tìm sư tôn nữa sao?”

“Hai bọn ta nói chuyện riêng tư, nam nhân như chàng ấy tới dự thính làm gì? Muội không được đi nói cho sư tôn của muội biết đó, rõ chưa?” Tạ Cẩn Du giữ giọng uy hiếp, bên trong còn mang theo chút thẹn thùng, diễn xuất một cách tài tình hình tượng tiểu thê tử sâu não vì không chịu được ông chồng kiểm soát mình quá chặt.

Dĩ nhiên cô cũng không để vệt mắt vẻ không cam lóe lên trong mắt Thu Mi.

Tổ Y thấy câu này rất có lý, bèn gật đầu đáp: “Được, sư nương, vậy người và Thu Mi sư tỷ cứ trò chuyện một chút đi, nhưng đừng lâu quá, lỡ sư nương ra gió khó chịu thì sư tôn lại nóng ruột.”

“Ta có phải búp bê dâu, làm gì mảnh mai tới cỡ đó.” Tạ Cẩn Du có hơi buồn cười. Nhưng Tổ Y không lại không đồng tình, y tu hiền hòa so với kiếm tu bách chiến bách thắng thì đương nhiên vẫn yếu hơn rồi.

Tổ Y chào Thu Mi một tiếng rồi giẫm lên kiếm “Tử Ô” của mình, ngự kiếm bay đi, để lại Tạ Cẩn Du và Thu Mi đứng đối mặt nhau, lặng thinh hồi lâu.

“Thu Mi.” Tạ Cẩn Du nhìn Thu Mi mỉm cười: “Gần đây khỏe không?”

Mộc Tu Dung từng nói, hiện tại Thu Mi có một khúc mắc nào đó, có lẽ chính là chuyện chương môn đời trước của phái Thương Vũ Hạ Lăng mất mạng vì cô ta trong trận đại chiến tiên ma. Hạ Lăng là sư phụ thân truyền của Thu Mi, hai sư đồ họ “Tình thâm” chẳng khác nào Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du, điều đó mọi người đều biết.

“Đã qua cả rồi.” Thu Mi đáp nhẹ bằng.

“Vậy thì tốt.”

Khoan đã, nếu Thu Mi là người trùng sinh thì sao lại không biết thật ra Hạ Lăng chưa chết, vậy thì làm sao lại có khúc mắc trong lòng được chứ?

“Tỷ mất trí nhớ sao? Sức khỏe thế nào rồi?” Thu Mi chuyển chủ đề lên Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du nâng tay áo lên che khuất môi mình, ngượng ngùng đáp: “Ồm, phu quân dốc lòng giúp ta lấy lại tu vi nên hiện tại rất tốt.”

Nghe hai chữ “Phu quân” ngọt ngào này phát ra từ miệng mình, chẳng những Thu Mi mà tới chính cô còn thấy sờn gai ốc. Nhưng ngẫm lại cũng chẳng có gì, không bỏ con tép bắt con tôm, kích thích Thu Mi thì làm sao lấy được tin tức mình muốn biết?

Tay phải của Thu Mi gác lên chuôi kiếm bên hông, vì dùng sức quá độ mà khớp ngón tay đều trắng bệch ra, cô ta cười gượng gạo: “Không ngờ, A Du từng là đệ tử kim đan có tiền đồ nhất trên Thanh Dao phong mà giờ đây chỉ tới tu vì Trúc Cơ, quả là tạo hóa trêu người, tỷ cũng đừng thương tâm quá nhé.”

Câu này thốt ra chẳng những không có ý an ủi mà còn sắc mùi đâm chọc.

Tạ Cẩm Du thăm liếc mắt qua, nét mặt nghi hoặc: “Mi nhi lạ quá, muội luôn gọi thẳng tên ta như vậy sao?”

Dù cô không kết thành đạo lữ với Liễu Ký Minh thì dựa theo bối phận cũng là sư tỷ cùng Thu Mi, sao cô ta có thể gọi thẳng “Tạ Cẩm Du” “A Du” mà chẳng kiêng nể gì thế này. Khoan bàn tới thứ khác, chỉ tính riêng quan hệ tình địch của hai người thôi đã là chuyện không thể, giữ quan hệ thân thiện ngoài mặt thì chẳng nói làm gì, còn thân tới mức này thì hơi lạ thật.

Tạ Cẩm Du nhớ rõ, trước khi cô kết nối lại với hệ thống từng rất bài xích cái tên “Thu Mi” này kia mà.

“Là ta lỡ lời.” Thu Mi bật cười: “Lúc ta rời khỏi Thương Vũ môn thì tỷ còn chưa kết thành đạo lữ với sư thúc, cho nên chưa đổi ngay được, nhưng chắc tỷ cũng không để bụng đâu nhỉ.”

Để bụng! Cực để bụng!

Tạ Cẩm Du gào thét trong lòng.

“Liều sư thúc... có tốt với tỷ không?” Thấy cô không tiếp lời thì Thu Mi cũng chẳng bám riết lấy, chỉ hỏi với giọng nhàn nhạt.

Nghe tới vấn đề này Tạ Cẩm Du lại quay sang e thẹn vô hạn, “Ừm” một tiếng thật thấp, không nghe ra ý mừng hay giận trong câu nói, sau khi cô trả lời, bầu không khí chung quanh chợt lạnh xuống thấy rõ, hết như sự yên lặng trước khi cơn bão tuyết trút xuống thế gian vào ngày đông.

Tạ Cẩm Du khó hiểu ngẩng đầu lên, tới khi đối diện với ánh mắt của Thu Mi thì chợt cảm bắt.

Đó là ánh mắt gì?

Rối rắm, chua chát, giằng xé, tưởng như còn lấp lánh ánh lệ mơ hồ, còn kèm theo ý hận rên rỉ không thành thép.

Tạ Cẩm Du: “...”

Hóa ra có thể nhìn thấy nhiều cảm xúc từ trong một ánh mắt thật này.

“A Du, sao tỷ lại ngốc như vậy!” Cuối cùng Thu Mi cũng lên tiếng, hiện tại cô ta dường như không phải là nữ chính Mary Sue, cũng không phải anh tài tu tiên, mà chỉ là một cô gái bình thường đang lo lắng khi thấy tỷ muội của mình sai đường lạc lối.

Tạ Cẩm Du: “...”

Câu này cô thật tình không đỡ được!

“Tại sao cứ phải trầm mê trong giấc mơ huyền hoặc chính mình tạo ra mà không chịu tỉnh lại chứ? Mất trí nhớ? Rốt cuộc thì tỷ đang gạt gẫm ai đây? Tỷ tưởng rằng có thể giấu Liễu sư thúc mãi được ư? Tỷ chỉ có thể lừa dối được chính mình mà thôi!”

Thu Mi cau mày, giọng đanh thép, đồng thời cũng không giấu nổi vẻ lo lắng: “Tình cảm của tỷ dành cho Liễu sư thúc năm đó mọi người đều biết, cho tới khi chuyện đó xảy ra... nhưng mà tỷ có nghĩ lỡ mai sự tình bại lộ thì bản thân phải gánh hậu quả gì chưa?”

“Mi nhi đang nói gì? Ta không hiểu...”

“Tỷ không hiểu, tỷ không hiểu thật hay đang giả vờ không hiểu, là mất trí nhớ thật hay đang giả vờ mất trí nhớ? A Du ngốc, tỷ thật lòng muốn ta lo lắng tới chết sao!” Nói đoạn, giọng Thu Mi trở nên nghẹn ngào:

“Tỷ cho sư thúc uống ”Nam Kha“, còn lấy thân cứu y trong đại chiến, làm vậy y sẽ yêu tỷ thật sao? Thật ra chỉ mỗi tỷ là hiểu rõ, loại tình cảm đó rốt cuộc là thứ gì thôi!”

Tạ Cẩm Du như bị bỏ cho một đòn sét đánh, gần như không đứng vững nổi.

Cái gì? Cô cho Liễu Ký Minh uống Nam Kha?

Nam Kha, là một loại ma đan rất hiếm của Ma Tộc trong tiểu thuyết “Đọa Tiên”. Ma tu đã quen với phóng dăng, nữ ma tu lại càng buông thả hoang lạc, thường quyến rũ vài thanh niên tài tuấn trong chính đạo song tu cùng mình, đưa hái xanh không ngọt, ngoài hưởng thụ niềm khoái lạc về thể xác, các nữ ma tu còn muốn nếm thử mùi lương tình tương duyệt, từ đó “Nam Kha” đã ra đời.

Nam Kha, giấc mộng Nam Kha, tình khó dần nén.

Vậy mà cô lại mất trí cho Liễu Ký Minh uống Nam Kha?!

Thu Mi thấy nét mặt cô đờ đẫn thì không dần được tiếng nức nở: “Ta rất thương tỷ, A Du, nỗi đau cầu mà không được này ta cũng từng nếm trải, nhưng tỷ quá ngốc, hiện tại Liễu sư thúc đối xử tốt với tỷ, nhưng ngộ nhờ chuyện lỡ dở ra, y biết sự thật thì sao, A Du, tỷ hiểu tính của Liễu sư thúc nhất mà, tới lúc đó tỷ phải làm sao đây? Tỷ phải làm sao đây chứ?”

Tạ Cẩm Du ngã lui mấy bước, sắc mặt tái mét, lắc đầu nguầy nguậy: “Mi nhi đang nói gì ta nghe không hiểu.”

“Ngoài ”Nam Kha“ ra tỷ còn hạ một loại thuốc cực độc, tới mình cũng dám uống, A Du, tỷ quả nhiên là độc! Không thì tại sao tu vi của tỷ lại bị hủy hết, linh căn bị phế tận gốc, thậm chí còn có khả năng mãi mãi không thể tiếp tục tu hành?” Thu Mi giáng thêm một đòn mạnh.

“Mãi mãi không thể tu hành?!” Nếu trước đó Tạ Cẩm Du còn ra vẻ làm bộ làm tịch, thì sau khi nghe thấy câu này cô đã chết lặng thật sự. Sống trong thế giới tu tiên, tu vi bị hủy hết, linh căn bị phế tận gốc, điều đó đại diện cho thứ gì? Sẽ bị tông môn vứt đi như miếng giẻ rách, đồng nghĩa với chỉ còn con đường chết.

Cô đã nghi thứ gọi là “Tẩu hỏa nhập ma” kia từ lâu rồi, cô cho Liễu Ký Minh uống Nam Kha, còn liều mình cứu hấn, khiến linh căn của bản thân bị phế tận gốc, dù không có tác dụng của Nam Kha thì Liễu Ký Minh tuyệt đối cũng không bỏ mặc cô ra sao thì ra, hơn nữa Nam Kha kia... gì mà tu tiên đạo lữ, khí tức giao hòa, tình chặt tợ kim cương, tất cả những thứ đó đã được giải đáp hoàn toàn.

“Nhưng... ta không phải bị hủy hết tu vi, linh căn phế tận gốc, ít ra bây giờ ta vẫn ở Trúc Cơ.” Tạ Cẩm Du cố đầu tranh, nếu quả như lời Thu Mi nói thì hiện tại cô chẳng khác nào phạm nhân, sao lại có tu vi được chứ?

Thu Mi nhìn cô, thở dài yếu ớt: “Nếu tỷ không tin thì có thể trở về vận công sẽ biết.”

Không đúng, vẫn có chỗ nào đó không đúng.

Tạ Cẩm Du lắc đầu, nhất định có vấn đề, cô ngẩng đầu lên giọng cũng lớn hơn: “Thu Mi, muội thôi lừa ta đi! Tuy ta mất trí nhớ nhưng cũng không phải là đồ ngốc dễ tin người đâu!”

“Vì sao ta phải lừa tỷ?” Mắt Thu Mi rưng rưng lệ, rõ là biểu hiện của quan tâm chân thành: “Tỷ thử một lần thì chẳng biết ngay ư?”

Nghe xong câu này Tạ Cẩm Du lập tức quay lưng bỏ đi, Thu Mi cho cô một lượng thông tin quá lớn, cô thật sự cần về phòng sắp xếp lại một chút. Nam Kha, Nam Kha! Nó là gì? Tuy cô chẳng phải là chính nhân quân tử gì, nhưng loại thủ đoạn hạ lưu này cô bảo đảm không dùng.

Cầu mà chẳng được? Có là gì đâu, cô tới nơi này nhiệm vụ chính cũng chẳng phải để yêu đương, dù Liễu Ký Minh hoàn mỹ tới mức nào thì cũng đâu tới nỗi không phải hấn không được, nam phụ còn đẩy ra đó cơ mà? Chưa kể, nếu như nhiệm vụ hoàn thành rồi, võ mộng một cái là đời này chẳng còn gặp lại, việc gì phải dùng tới Nam Kha?

Mặc dù cô đã quên hết quá khứ, nhưng mình là ai, lòng dạ ra sao vẫn biết rất rõ, đây tuyệt đối không phải phong cách làm việc của cô.

Thu Mi thật đáng gờm, suýt tý nữa đã sa bẫy của cô ta rồi!

Sau khi trở về phòng, Tạ Cẩn Du bèn lên giường ngồi xếp bằng, lòng vẫn thấy bất an khó hiểu. Cô ngồi thẳng, suy nghĩ giây lát rồi vẫn bắt đầu nghiêm túc vận công.

Trước đây vận công đều nhờ Liễu Ký Minh giúp cô vận hành chu thiên, sau khi tỉnh lại cô chưa thử tự vận công lần nào.

Khí trong đan điền bốc lên chậm rãi, đó là loại khí tức hoàn toàn khác với Liễu Ký Minh, thuộc về người tu hành hệ Mộc ôn hòa, như khói xanh lơ lửng. Nhưng dù cố gắng mấy cô vẫn không thể điều động khí tức vận chuyển toàn thân, cô lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ vào trong thân thể mình, dường như cô cũng có nền tảng y tu, nhưng vừa nhìn vào cô đã khiếp sợ.

Kinh mạch toàn thân cô quanh co chập nối, không nối liền với nhau mà hệt như bị khâu vá chắp ghép, cưỡng ép phải nối lại từng đoạn một, đó là chưa kể máu tụ chằng chịt bên trong, rõ ràng là con đường tắt nghẽn.

Nó chứng tỏ điều gì?

Nó chứng tỏ rằng kinh mạch của cô đã bị hủy hết, linh căn bị phế tận gốc.

Nhớ tới lời Thu Mi mà cô không khỏi chột dạ.

Không thể nào... Lẽ nào mình dùng Nam Kha thật sao?!

~ Hết chương 5 ~

6. Chương 6

Edit: Yunchan

Tạ Cẩn Du quýnh lên, bắt đầu nghi ngờ nhân phẩm của bản thân.

Ký ức của cô dừng lại từ đoạn cô bắt đầu xuyên vào sách, hệ thống trao cho cô nhiệm vụ đầu tiên — “Hoàn thiện lỗi Bug trong thế giới, đảm bảo nội dung được diễn ra suôn sẻ.”

Dĩ nhiên cô biết trong quyển “Đọa Tiên” này có nhiều chỗ khó thể tự sửa chữa được, mà với tư cách là một người xuyên sách, mục đích hệ thống trao cho cô nhiệm vụ này là giúp nữ chính Mary Sue dọn sạch mọi cản trở, nâng cô ta lên đỉnh thành tiên, còn các nam chính thì đọa tiên thành ma vì cô ta.

Thế nhưng, Tạ Cẩn Du cũng rất rõ, mình tuyệt đối không phải là người mặc cho người ta định đoạt, sai đâu đánh đó.

Cái hệ thống rác này giao ra hàng đống nhiệm vụ rác, bắt cô phải làm đá lót đường cho Mary Sue, chuyện ngốc cỡ này hỏi sao cô có thể cam tâm tình nguyện làm cho được? Sau khi mất trí nhớ cô cũng chống đối lại nhiệm vụ của hệ thống trong vô thức, cho dù bị hệ thống phạt nặng một lần thì cô vẫn không có ý định thúc đẩy nội dung truyện về lại quỹ đạo, hướng chỉ là trước khi mất trí nhớ, tu vi ở cấp Kim Đan.

Thật ra trong lòng cô đã lơ mơ đoán ra, chuyện cô mất trí nhớ và bị phế tận gốc linh căn không thoát khỏi quan hệ với cái hệ thống rác này. Nhưng mà bây giờ cô vẫn chưa biết được loại trừng phạt nào khiến cô rơi vào tình trạng này, làm hệ thống cũng mất đi dữ liệu ký ức.

Thu Mi nói tình cảm cô dành cho Liễu Ký Minh là “Cầu mà không được”. Điều này càng nực cười hơn, trên đời này biết bao người cầu mà không được, cô tự thấy mình chẳng phải là loại thâm tình bị lụy, vậy có nào lại làm ra chuyện hạ thuốc Liễu Ký Minh?

Nghĩ tới nghĩ lui, óc cô bỗng nhiên lóe sáng. Phải rồi, sợ hãi rõ là làm đầu óc chập mạch, sao cô lại quên khuấy mất chuyện này nhỉ! Trong sách viết là có một cách ít ai biết có thể nghiệm chứng xem người đó có bị trúng “Nam Kha” hay không, cô đã nghi ngờ thì chỉ bằng cứ dùng cách đó thử xem sao?

Tìm được hướng giải quyết vấn đề khiến Tạ Cẩn Du thở phào nhẹ nhõm, yên tâm dựa vào thành giường chờ Liễu Ký Minh trở về.

Cô thầm nhủ, Thu Mi sau khi trùng sinh quả là đáng sợ, vì cô ta có chỉ số thông minh đáng ngưỡng mộ, chỉ cần ba hoa vài câu đã làm tâm trạng của cô xáo trộn, chuyện này chẳng tốt chút nào.

Trong giới tu tiên Liễu chương môn nổi tiếng là “Cưng chiều thê tử”, nên Tạ Cẩn Du chẳng phải chờ lâu, chỉ chốc lát sau đã cảm giác được kiếm khí thổi tới, làm cô rung mình.

Ngay sau đó, Liễu Ký Minh đẩy cửa bước vào.

Hắn vẫn mặc bộ y phục màu đen tuyền, càng tôn lên vẻ lạnh lẽo trầm tĩnh như gan như sắt, như mài như dũa, mi mục như họa, sáng sủa tách biệt. Dây kiếm tuệ sáng màu treo trên vũ khí “Thiên Thu” bốn mạng của hắn đã hơi rối, rõ ràng vừa đánh nhau với ai đó về, mà trận đấu này khiến hắn dễ chịu hơn rất nhiều, rũ sạch uất khí trên mặt hắn trước đây.

Thấy Tạ Cẩn Du đã thức, hiện đang ngồi dựa vào giường mà thần thờ, bước chân của Liễu Ký Minh khựng lại, giảm bớt khí thế quanh thân: “Nàng tỉnh rồi?”

“Tỉnh từ lâu rồi, sư thúc.” Tạ Cẩn Du ngẩng đầu, nhìn hắn giả bộ đáng thương: “Sao chàng đi lâu thế?”

Nghe thấy trong giọng cô mang theo tủi thân, ánh mắt Liễu Ký Minh mềm xuống, ngồi xuống bên cạnh cô: “Hôm nay Vân Thanh và Thu Mi trở về.”

“Là Dương Vân Thanh sao?” Thấy ánh mắt Liễu Ký Minh khẽ dao động, Tạ Cẩn Du vội bồi thêm: “Là Tố Y nói cho ta biết.”

“Ừ.” Liễu Ký Minh thu ánh mắt lại, che giấu ánh sáng: “Nó là đại đệ tử thân truyền của ta, trước đây hai người cũng có quen biết.”

Tạ Cẩn Du ôm lấy cánh tay hắn một cách tự nhiên, còn dựa nhẹ lên bờ vai hắn, đây là tư thế vô cùng dựa dẫm nhưng lại được cô làm như chuyện đương nhiên, cứ như chẳng quan tâm người trước mắt này có thân phận gì.

“Vậy sao chàng không dẫn ta đi gặp y?”

Ánh mắt Liễu Ký Minh dao động, khi dời lên mặt cô, thấy cô đang ngửa đầu nhìn mình không chớp mắt, trong đáy mắt phản chiếu hình bóng của mình, tim như được lấp đầy: “Nàng đang ngủ say.”

Bình thường hắn luôn nói năng thận trọng, thậm chí là có hơi nghiêm túc quá mức cần thiết, lúc nhìn vào chỉ có cảm giác lãnh đạm lạnh lùng, chưa kể khí chất thanh thoát xa cách khiến cho người ta sinh ra suy nghĩ “Chỉ dám nhìn từ xa”. Nhưng khi hắn nhìn Tạ Cẩn Du thì cứ như biến thành một người khác, khí chất giảm đi rất nhiều, ánh mắt cũng thu lại vẻ lạnh lùng, còn làm cho người lần đầu nhìn thấy phải ngỡ ngàng sinh ra ảo giác thiên hoang địa lão.

Đó là ánh mắt nhìn bảo vật, là đặt trên tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, nâng niu trân trọng đến mức không biết phải làm thế nào mới phải.

Tạ Cẩn Du thấy mặt mình nóng lên, nghĩ tới cảnh mình ngủ như lợn chết, thế này thì làm sao mà trách hắn được. Ánh mắt cô dừng lại một chút, rồi nghiêng người tóm lấy kiếm tuệ của Liễu Ký Minh.

Chẳng biết sợi dây này làm bằng chất liệu gì mà lại trơn mịn, chạm vào rất thích. Tạ Cẩn Du thích thú nghịch nó một lát, sau đó dựa vào người Liễu Ký Minh hỏi: “Cho nên chàng đánh một trận với y, đúng không?”

Liễu Ký Minh cúi đầu nhìn cô, thấy cô lắc lắc sợi kiếm tuệ hơi rối của mình thì vỡ lẽ, chậm giọng nói: “Chỉ so tài thôi, nó đi chuyện này cũng đã mấy năm, kiếm thuật cũng có tiến bộ.”

“Sư phụ đánh đồ đệ mà bảo so tài, phải nói là bất nạt mới đúng.” Tạ Cẩm Du dựa sát vào hắn, nói giọng vừa trêu tức vừa oán trách, cứ như đang bênh vực kẻ yếu Dương Văn Thanh thật vậy.

Liều Ký Minh câm nín, rồi bật cười khẽ, vừa bất đắc dĩ vừa pha lẫn cưng chiều. Khi hắn cười, lồng ngực rung rung khiến nơi chạm nhau giữa hai thân thể trở nên tê dại.

Tạ Cẩm Du bất ngờ ngẩng đầu lên hôn nhẹ vào cằm hắn một cái, làm cơ thể Liều Ký Minh cứng đờ ra.

Thật ra đây cũng chẳng được coi là một nụ hôn, chỉ sượt nhẹ qua hết như chuồn chuồn lướt nước, môi khẽ nhẹ vào dưới cằm, như lông tơ gãi sượt qua da, ngứa đến tê lòng.

Sao cũng không đủ.

Tạ Cẩm Du vốn cũng hơi ngượng, nhưng khi ngẩng đầu thấy Liều Ký Minh ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt cứ như gặp phải đại địch thì tự dưng phì cười ra tiếng.

Cô cười, mắt mày cong cong, bên môi thấp thoáng lúm đồng tiền: “Sư thúc, sao lúc nào chàng cũng trưng ra cái dáng như bị ta sàm sỡ thế? Chúng ta rõ ràng là đạo侶 mà, không phải à?”

Liều Ký Minh lườm cô, ánh mắt này như gió xuân thổi qua hồ nước xanh biếc, khơi dậy từng gợn sóng lăn tăn: “Biết chúng ta là đạo侶, mà còn gọi ta là “Sư thúc” hết lần này tới lần khác.”

Có ý đồ gì chứ?

Như biết hắn còn lời chưa nói hết, Tạ Cẩm Du chớp chớp mắt một cách giả hoạt, rồi đặt hết trọng lượng cơ thể lên người hắn, nhưng vẫn không thể khiến Liều Ký Minh ngã ra sau dù một phân: “Ta quen miệng rồi, sư thúc không thích sao?”

Liều Ký Minh ôm trọn lấy eo của cô, sợ cô bất cẩn làm mình té ngã, nghe cô nói vậy đành phải gật đầu đáp qua loa: “Nàng vui là được.”

Tạ Cẩm Du có hơi mất hứng, vòng tay qua cổ hắn dùng sức ấn hắn lên giường: “Chàng đang nói lấy lệ với ta thì có.”

“Cẩm Du?” Liều Ký Minh phát hiện ra hành động mờ ám này của cô, nhú mày nói.

“Sư thúc.” Tạ Cẩm Du kéo cổ áo hắn ra, giọng nói lộ vẻ ầm ức: “Chàng ra sức như vậy làm gì?”

“Nàng...” Liều Ký Minh ngẩn người.

Tạ Cẩm Du ít khi giở trò xấu thế này, không, đâu chỉ ít, mà trong trí nhớ của Liều Ký Minh chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của cô? Hai má ửng hồng như phấn, tay nắm chặt áo mình, sóng mắt lưu chuyển, trong giãn dỗi còn pha chút ngây thơ.

Tiếc là, trong lúc ngẩn ngơ Liều Ký Minh đã bị Tạ Cẩm Du bắt được, ấn mạnh lên giường, trong khoảnh khắc ngã xuống, trong mắt hắn chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Tạ Cẩm Du cười tít mắt, áp sát vào hắn, thấp giọng nói: “Sư thúc, có ai từng nói với chàng là chàng đẹp trai lắm chưa?”

Liều Ký Minh thấy gân xanh trên thái dương nẩy lên, trong phút chốc hắn ngỡ như về lại đoạn thời gian bị đùa giỡn đến mức chẳng dám bước chân ra khỏi cửa, chỉ còn biết bế quan trong động phủ. Dù mất ký ức, nhưng cái nét tinh quái khi xưa vẫn chẳng mất, đối diện với người trước mắt này, hắn thật lòng không biết nên tức hay nên cười nữa.

Không nhận được câu trả lời Tạ Cẩm Du cũng chẳng sốt ruột, cô nghiêng đầu đi, ngẫm nghĩ: “Chắc là có rồi, dù gì nó cũng là sự thật được công nhận rành rành mà, người ta muốn khen cũng chưa chắc dám nói thẳng đâu.”

Phải, Liều Ký Minh thở dài chịu thua, người duy nhất dám khen hắn “Đẹp” mà còn đứng nguyên vẹn lạnh lặn trước mặt hắn, trừ cô nàng trước mắt này ra thì còn ai nữa?

“Sư thúc nè...” Tạ Cẩm Du quay đầu sang, tay trái chống cằm, tay phải miết theo mép cổ áo của hắn, trượt xuống chậm rãi, chiếc xương quai xanh đẹp đẽ lấp ló bên dưới hầu kết khêu gợi, cô như một đứa trẻ nghịch

ngọn đang nở nụ cười ranh mãnh, mở to cặp mắt sáng lập lòe: “Ta chưa nói... chỉ cần nhìn thấy chàng là ta sẽ rất vui... rất...vui...”

Rồi bất thành linh giọng cô tắc lại khi nhìn thấy thứ trên xương quai xanh của Liễu Ký Minh.

Một vết tích có hình thù như sợi tơ đỏ trườn qua xương quai xanh của Liễu Ký Minh.

Đùng đùng!

Bầu trời quang đãng như nổ đùng sấm sét, khéo sao lại đập trúng ngay đầu Tạ Cẩn Du, cú đánh này cô chẳng tài nào né tránh.

“Sao vậy?” Liễu Ký Minh khép cổ áo lại, nắm lấy bàn tay đang đứng khựng giữa không trung của Tạ Cẩn Du, bao lấy tay cô trong lòng bàn tay mình một cách vững chãi.

Mặt Tạ Cẩn Du tái nhợt, tình cảm kiêu diễm ướm át gì đó loáng cái đều bị phủ sạch, khi đối mặt với Liễu Ký Minh nụ cười của cô đã trở nên khó coi hơn cả khóc: “Mê muội mỹ sắc, không thể thoát ra...”

Xin lỗi, cô thật lòng không đùa nổi nữa rồi.

Thứ trên xương quai xanh của Liễu Ký Minh là gì? Liễu Ký Minh có thể không biết, Thu Mi có thể không biết, thậm chí cả giới tu tiên này cũng chẳng có mấy người biết, nhưng Tạ Cẩn Du thì không thể không biết.

Tình triền.

Người bị trồng Nam Kha, trên xương quai xanh sẽ xuất hiện một sợi tơ hồng, bò lan ngoằn ngoèo như tơ tình quấn chặt, im lìm lặng lẽ, lại say trong men tình triền miên, thế nên mới có tên là Tình triền.

Trên người Liễu Ký Minh có Tình triền.

Đôi tay của Tạ Cẩn Du run lên mất kiểm soát.

Ông trời ơi, cô làm ra chuyện mất trí này thật sao?!

Một khi chuyện này bại lộ chẳng những Liễu Ký Minh không tha cho cô, mà cả nam lẫn nữ kính ngưỡng Liễu Ký Minh trong giới tu tiên đều sẽ hận không thể mổ bụng cô ra, rồi treo xác lên Văn Ngọc phong lấy roi quất ngàn năm. Hóa ra đôi thần tiên quyến rũ nổi tiếng nhất trong giới tu tiên chỉ là một câu chuyện tiếu lâm? Đồn ra ngoài rồi thì sao cô sống nổi?!

... Huống chi, cô cơ bản không nhớ mình từng làm chuyện này, chỉ hận không thể giáng cho mình một cái tát.

Vậy thì, bây giờ cô chạy trốn khỏi Thương Vũ môn, liệu còn kịp không đây?

~ Hết chương 6 ~

7. Chương 7

Edit: Yunchan

Tạ Cẩn Du bị hiện thực đả kích tới mức không ngẩng đầu dậy nổi, cảm giác mình chẳng còn mặt mũi nào để đối diện với Liễu Ký Minh nữa, chỉ nhìn vào mắt hấn thôi cũng đủ khiến cho mặt cô ê ê rồi.

Mày đúng là hết xài rồi, Tạ Cẩn Du, dám làm cả chuyện tày trời này nữa!

Cô sắp bị bản thân trước khi mất trí nhớ làm cho điên tiết thật rồi!

Chân mày cô chau lại, giãn ra, rồi chau lại, dáng vẻ chịu dày vò này đều lọt hết vào mắt Liễu Ký Minh. Liễu Ký Minh khép lại cổ áo bị kéo mở, lẽ ra nên thở phào một hơi, nhưng lúc ngồi dậy lại nhìn thấy Tạ Cẩn Du đáng lý phải có bộ dạng tiểu nhân đắc chí, bây giờ lại cứ như mây đen giăng đầy đầu.

Đây là sao?

Ánh mắt hần thoảng dao động, lên tiếng hỏi dò: “Cẩn Du?”

Hần gơ tay lên muốn vuốt tóc cô, nhưng nào ngờ Tạ Cẩn Du lại nghiêng đầu tránh như gặp phải hổ báo.

Hành động này đúng là có một không hai.

Chân mày của Liễu Ký Minh cũng cau lại.

“Vậy là sao?” Lẽ nào vì mình không chịu cùng nàng... nên đổi mắt rồi?

Tạ Cẩn Du nhắc mi lên nhìn hần một cái, trong ánh mắt có lên án, có tủi thân, có khó hiểu, thậm chí có cả... sợ.

Sợ? Tạ Cẩn Du trước nay không sợ trời sợ đất cũng có lúc sợ? Hần làm cho cô sợ?

Liễu Ký Minh chậm chậm thu tay về, tới chính hần cũng không ý thức được tay mình đang siết chặt thành quyền, như cổ dẫn nén bất an trong lòng.

“Nàng...” Nhớ ra gì ư?

Còn chưa thoát ra lời Tạ Cẩn Du đã chen ngang, có vẻ rất gấp gáp, như sợ hần sẽ nói ra chuyện gì không nên nói.

“Sư thúc, tại sao chàng lại yêu ta?”

Liễu Ký Minh dờ ra, đồng tử chột co lại.

Tạ Cẩn Du không nhận được câu trả lời đúng như trong dự đoán. Cũng đúng thôi, người uống Nam Kha làm sao biết được nguyên nhân mình yêu đối phương? Cô còn hy vọng nhận được câu trả lời gì đây? Hơn nữa, Liễu Ký Minh là kiểu người nào chứ? Lạnh lùng ít nói, kiêu ngạo chính trực, bắt hần nói ra chữ “Yêu” ấy hả, nằm mơ đi! Đây là chuyện còn khó hơn bị vạn tiễn xuyên tâm nữa là.

Cô cắn cắn môi, rầu rĩ cả buổi mới mở miệng lần nữa, thấp giọng nói: “Sư thúc... nếu như, nếu như ta, ta làm chuyện gì lừa dối chàng, chàng có tha thứ cho ta không?”

Biết rõ gây ra chuyện tày trời còn muốn được tha thứ thì chả khác nào nằm mơ, nhưng cô vẫn ôm một chút mong đợi nho nhỏ, khẩn cầu ngày nào đó sự tình bại lộ, Liễu Ký Minh cũng nể tình hai người từng thân thiết mà để cho cô được toàn thây.

Vừa dứt lời, cô đã thấy bờ vai ảm lên, ngay sau đó, cả cơ thể cô đã nghiêng tới trước, ngã vào trong lòng ngực mà cô vô cùng quyền luyến, nhiệt độ cơ thể thấm qua vải vóc, ngấm vào thân thể, như có thể che chở tất cả mưa gió cho cô.

“Ngốc.” Sau đó là tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Ừ thì ngốc.

Tạ Cẩn Du từ từ nhắm mắt lại, cô không biết mình và Liễu Ký Minh ai mới là người ngốc thật, nhưng có một điều cô có thể khẳng định, để Liễu Ký Minh và bản thân cô mai sau được an toàn, thì cô không thể ở lại bên cạnh Liễu Ký Minh được nữa.

Văn Ngọc phong là ngọn núi chính của chương môn Liễu Ký Minh, xưa nay luôn ít người lui tới, bao giờ cũng thanh tịnh yên ắng.

Tạ Cẩn Du làm tổ trong phòng một mình, lật bộ châm cụ mà Mộc Tu Dung tặng ra ngắm nghía. Kim châm được xếp từ nhỏ đến lớn, hình dáng khác nhau, ngay hàng thẳng lối, đây là vũ khí của cô — Cửu Châm.

Trong “Đọa Tiên”, tu hành có đủ loại phương thức, mỗi loại linh căn đều có công pháp tu hành thích hợp riêng. Mộc hệ linh căn thiên về sinh trưởng, hiền hòa như gió xuân, hợp với y tu, trong y tu lấy luyện đan

làm chính, cửu châm làm phụ, mà người chuyên tu cửu châm thì ngày một ít đi. Dĩ nhiên trong sách không đời nào lại phí chữ nghĩa đi giới thiệu một nữ phụ được xây dựng ra để chết, do đó Tạ Cẩn Du không biết trong nguyên tác cô tu thứ gì, thế nhưng dựa theo tính cách của cô thì chọn cửu châm là phải lẽ.

Cửu châm, có thể cứu người, diệu thủ hồi xuân, cũng có thể giết người trong vô hình.

Cô vận hành công pháp theo miêu tả trong sách, thử khởi động Cửu Châm. Thế nhưng kinh mạch cô tắc nghẽn, linh khí không đủ, khi điều khiển cũng khá trắc trở.

Qua mấy phen cố gắng, vũ khí chẳng thấy nhúc nhích mà chỉ thấy toát mồ hôi.

“Mình không phải Trúc Cơ giả thật sao?!” Tạ Cẩn Du cầm một cây trường châm trong Cửu Châm lên, chỉ muốn chọt vào người mình một nhát cho bỏ ghét.

Ngay tích tắc cô cầm trường châm lên, một dòng linh khí xanh biếc bốc lên hết như khói bếp, tiến thẳng vào trong mạch khẩu Thái Uyên của cô, rồi chảy xuôi khắp châu thân. Ngay sau đó, cô thấy đan điền hơi nóng, chậm rãi nổi tay ra, trường châm được linh khí của cô nâng lên giữa không trung.

“Ôi chào?!” Tạ Cẩn Du khắp khởi ngồi thẳng lưng lên, điều khiển nó theo bản năng, hai ngón tay nhấc lên, chậm rãi vẽ nửa vòng tròn trên không, mà trường châm cũng chậm rãi xoay tròn dưới sự thao túng của cô.

Cô đang tập trung tinh thần làm việc, đột nhiên nghe bên ngoài nổi lên tiếng xôn xao, kiếm khí lăm liết phút chốc đã phá vỡ trời cao, “Ầm” một tiếng, cửa sổ phòng ngủ bị kiếm khí nện cho mở toang, còn song cửa sổ đang nguyên vẹn trơn láng cũng xuất hiện một vết xước sâu. Tạ Cẩn Du bị giật mình, tay run bắn, trường châm rung ra rung rinh mấy cái rồi rớt đánh keng xuống đất.

“Cái quái gì đây?!” Tạ Cẩn Du mới mò được chút bí quyết đã bí cắt phẳng giữa chừng, cúi kính đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài, nhìn thấy trên vùng trời Văn Ngọc phong có hai đám mây đang quần thảo.

Khoảng cách khá xa nên cô không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy kiếm quang chớp lóe, sau đó mây tản đi, lát sau lại tụ về, kim quang bùng nổ, phối với tiếng binh khí va chạm keng keng chát chúa, như sấm chớp rền vang, bầu trời vẫn vũ trong cơn mưa bão.

Còn ai vào đây nữa?

Cả cái Thương Vũ môn này, kể có tài đánh nhau oanh liệt cỡ này mà chẳng ai dám bước ra can, trừ Liễu chương môn ra thì làm gì tìm được người thứ hai?

Tạ Cẩn Du nheo mắt nhìn hồi lâu, dồn đủ khí xong, bèn ngoác mồm quát: “Liễu Ký Minh! Chàng làm gì đó hả?!”

Tên Liễu Ký Minh này đúng là hiếu chiến.

Hắn là thiên chi kiêu tử, thanh niên tài tuấn, thích nhất là chiến đấu so tài, trong nguyên tác khi hắn vừa bước vào đường tu hành đã nói thế này — “Tà sùng yêu tà, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng”. Lời ít ý nhiều, nhưng cũng có thể lý giải, trên đời này yêu ma quỷ quái mọc lên như nấm, đánh mãi đánh mãi cũng không hết.

Vì vậy, nếu gặp phải người tài trong số đó thì hắn lại muốn khiêu chiến một trận, mỗi lần đấu xong liền ngộ ra nhiều điều, tiến tới bế quan, nên tiến bộ rất nhanh.

Liễu Ký Minh, kiếm như người, lâu nay luôn là một nam nhân đường đường chính chính, quanh mình cương trực.

Nghĩ rồi Tạ Cẩn Du bèn thở dài. Vấn đề là chẳng biết lần này hắn đánh nhau với ai?

Cô cứ tưởng hai bên sẽ giằng co như thế mãi, đám mây bay rất cao rất xa, tiếng hét của cô nhất định chẳng bay tới được, nhưng ai dè chỉ chốc lát sau hai đám mây đã nối đuôi nhau bay tới.

Thiên Thu chưa nhuộm máu cũng biết chủ nhân chưa thỏa chí nên cứ kêu lên ong ong, Liễu Ký Minh sợ kiếm khí của Thiên Thu quá mạnh mẽ sẽ làm Tạ Cẩn Du bị thương, vừa tiếp đất đã tra Thiên Thu vào bao kiếm.

Thanh niên theo sát sau lưng hắn cũng tiếp đất, tuổi tác nom chưa đầy hai mươi, tóc đen bạch y, tôn lên ngũ quan đoan chính. Nếu Liễu Ký Minh là lạnh lùng tao nhã, thì người này lại có khí chất cương dương, mày kiếm mắt sáng, gương mặt bộc lộ rõ khí phách niên thiếu, chính trực và hăng hái. Vì mới đánh nhau hao tổn thể lực nên trán nhễ nhại mồ hôi, nhưng tinh thần thì rất phấn chấn.

Người này tra kiếm vào bao xong thì khẽ mỉm cười, rực rỡ như ánh mặt trời: “Cẩn Du sư tỷ.”

Liễu Ký Minh hồ hững hờ nhìn hắn, hắn lập tức đứng thẳng lưng lên, đổi giọng: “Sư nương!”

Dáng vẻ hắn có hơi khúm núm tựa như rất kính sợ Liễu Ký Minh, nhưng nét mặt lại bừng bừng ranh mãnh, rõ là hắn không chỉ sợ Liễu Ký Minh mà còn rất yêu mến sư phụ mình.

Tạ Cẩn Du cười nói: “Dương Vân Thanh.”

Dương Vân Thanh sững sốt, liếc qua Tạ Cẩn Du theo bản năng, dè dặt nói, bộ dạng còn có chút chờ mong: “Sư nương còn nhớ ta sao?”

“Vào nhà ngồi nghỉ đi.” Tạ Cẩn Du hé môi cười trộm.

Có thể được Liễu Ký Minh quan tâm dạy dỗ thế này, trừ đồ đệ thân truyền thiên tư xuất chúng của hắn ra thì còn ai vào đây nữa? Nên biết, Liễu Ký Minh này không thích nhận đồ đệ, năm xưa do Dương Vân Thanh bám chết không tha mới vào được môn hạ, về sau càng chăm chỉ khổ luyện mới được như ngày hôm nay.

Dương Vân Thanh đáp lời rồi theo Liễu Ký Minh vào trong.

Phía trước phòng ngủ của hai người có một khách đường, Tạ Cẩn Du dẫn họ vào đó, sau khi cả ba ngồi xuống, Liễu Ký Minh phát tay áo, trên bàn lập tức xuất hiện ba tách trà bốc khói, lá trà trôi nổi trên mặt tách.

“Sư tôn thật là thương sư nương.” Dương Vân Thanh trêu ghẹo.

Liễu Ký Minh chưa bao giờ là vị sư tôn chu đáo nên chẳng đời nào mời hắn uống trà, nhưng Tạ Cẩn Du thì khác, đây là đạo đãi khách bình thường, vì không để Tạ Cẩn Du phải mất công chuẩn bị nước trà nên mới tự mình làm lấy.

Liễu Ký Minh nhìn hắn, mắt đanh lại: “Uống nước đi.”

Uống nước cũng không chặn nổi cái miệng này!

Dương Vân Thanh cầm tách trà lên, nhấp khẽ một hớp, sau đó mới lên tiếng: “Lẽ ra đã định tới bái kiến sư nương sớm hơn, chỉ tại vừa về tới nơi đã so tài với sư tôn một trận, thu được nhiều ích lợi, vội vàng đi bề quan nên mới chậm trễ hai ngày. Hôm nay mới xuất quan, sư tôn nói muốn tỷ thí với ta tiếp nên mới thành ra thế này.”

Tạ Cẩn Du gật đầu cười cười, cô rất có thiện cảm với Dương Vân Thanh: “Sư tôn của đệ bắt nạt đệ thì có, gì mà tỷ thí, phải nói là gây chuyện ấu đả. Về sau sư tôn đệ mà còn thế nữa thì đệ cứ mách lại với ta, ta ra mặt cho đệ.”

Dương Vân Thanh gãi ót cười gượng, lại bưng tách lên.

Bị “Ái thê” lên án, mặt Liễu Ký Minh vẫn không cảm xúc, lên tiếng phân bua cho mình mà cũng như không: “Vân Thanh xuống núi rèn luyện lần này quả thật đã thu được nhiều ích lợi, ta so tài với nó cũng có cảm ngộ.”

Dứt lời hắn khép hờ mắt lại, giữa mi tâm lóe lên kim quang.

Kiểm tu tu vi Hóa Thần chẳng những có động phủ Càn Khôn của riêng mình, mà kiếm khí còn có thể hóa thành tiểu kiếm thực thể, nhập vào giữa mi tâm, lúc này mi tâm của Liễu Ký Minh lóe kim quang, đầu phải chỉ có cảm ngộ, mà phải nói là sắp lên cấp mới đúng.

Liễu Ký Minh mở mắt, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Dương Vân Thanh mừng rỡ ra mặt: “Chúc mừng sư tôn!”

Tạ Cẩm Du nhìn Liễu Ký Minh đến thần người ra, bàn tay vô thức nắm lại bên dưới bàn, móng tay bắt giắc bầu vào lòng bàn tay. Hắn sắp bế quan... cơ hội tới nhanh vậy sao?

Tầm mắt Liễu Ký Minh rơi lên người cô, trở nên nhu hòa hơn rất nhiều: “Lần này bế quan rất nhanh, ít thì mấy ngày, nhiều thì mấy tháng, nàng không cần lo lắng.”

Tạ Cẩm Du đáp “Ừm” một tiếng thật thấp, rồi quay đầu đi, người ngoài nhìn chỉ nghĩ là cô luyến tiếc, thật ra, cô cũng luyến tiếc thật.

Liễu Ký Minh giơ tay lên, ngón trỏ chạm vào giữa chân mày cô, tiếp đó một đạo kiếm quang nhập vào trong, Tạ Cẩm Du lập tức thấy thần thức sáng trong hơn hẳn.

“Đây là một đạo kiếm khí của ta, nếu trong lúc bế quan nàng gặp chuyện gì, ta có thể biết ngay lập tức.”

“Chàng cũng nói chỉ mấy ngày thôi mà, đâu cần tới cái này.” Tạ Cẩm Du sờ sờ mi tâm, chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy khổ sở không nén nổi.

Liễu Ký Minh rút tay về, xoa lên tóc cô: “Nhưng ta lo lắng.”

~ Hết chương 7 ~

8. Chương 8

Edit: Yunchan

“Nhưng ta lo lắng.”

Lời nói và hành động của Liễu Ký Minh thật sự quá tự nhiên, cứ như đã từng làm rất nhiều lần vậy. Nhưng người như hắn rõ ràng đã quen với cao ngạo, vậy mà khi đối diện với Tạ Cẩm Du lại luôn có những hành động trái với khí chất của mình.

Cảm giác được sự ấm áp lan ra từ đỉnh đầu, Tạ Cẩm Du chợt thấy mắt cay cay, chỉ muốn nhào vào lòng hắn cọ cọ, sau đó ôm cánh tay hắn mề nheo: “Sư thúc đừng rời xa ta mà.”

Thế nhưng cô không làm được, cô là một tội nhân.

Cho nên, cô hít mũi một cái, nuốt cơn ghen ngào lại, hạ giọng nói: “Ta sẽ rất nhớ chàng.”

Liễu Ký Minh im lặng một thoáng, bàn tay đặt trên đầu cô hạ xuống đối sang nắm lấy tay phải, rồi hơi dùng sức kéo cô vào trong ngực mình.

Dương Văn Thanh vẫn luôn lặng thinh từ nãy tới giờ, mắt đảo tứ tung, không dám nhìn thẳng vào hai người đang ôm nhau ngay trước mặt mình. Hắn cảm thấy mình cứ như người thừa, cố hạ sự tồn tại của bản thân xuống mức thấp nhất. Lần đầu tiên hắn ý thức được, bế quan cũng là một chuyện rất đáng sợ, phải bịn rịn ly biệt biết bao nhiêu lần. Song song đó hắn cũng có chút chờ mong, nếu có người cũng ôm lòng chờ đợi, thương nhớ mình khi mình không có mặt thế này thì tốt biết mấy.

Lòng ai sẽ được lấp đầy?

Nhưng người có thể làm được cũng chỉ có Tạ sư tỷ.

Nhớ lại chuyện cũ mà ánh mắt hắn dần loàn ra ý cười, cũng chỉ có người như Tạ sư tỷ mới nhận được hạnh phúc này thôi.

“Được rồi.” Tạ Cẩm Du đẩy đẩy Liễu Ký Minh, người độc thân lâu năm như cô khi ân ái trước mặt “Tiểu bối” vẫn cảm thấy mặt đỏ tới tận mang tai: “Có người kia.”

Liễu Ký Minh đáp lại một tiếng nặng nề rồi buông tay ra. Tiếp đó, hần lấy từ trong ống tay áo ra một lá bùa, vung tay phải lên, một luồng sáng vàng nhập vào trong đó, ống tay áo tung lên, thoát cái lá bùa đã biến mất.

“Sư tôn tìm Tố Y sư muội à?” Dương Vân Thanh thấy rõ đó là một đạo Truyền Âm phù.

“Bảo Tố Y tới chăm sóc Cẩn Du.” Liễu Ký Minh gật đầu.

Tạ Cẩn Du nghiêng nghiêng đầu, buột miệng nói: “Đâu phải không có tay có chân, ta cũng lớn rồi, không cần người khác phải chăm sóc.”

“Sư tôn lo lắng quá mức rồi, lẽ nào trong Thương Vũ môn chúng ta có con quái vật rình ăn thịt sư nương à?” Dương Vân Thanh giở giọng trêu: “Hơn nữa, dù có thì cũng còn đồ nhi đây với sư muội mà, chúng đồ đệ tất nhiên sẽ bảo vệ sư nương chu toàn.”

Tạ Cẩn Du nhủ thầm, quái vật thì không, nhưng lại có nguyên một Mary Sue trùng sinh, chẳng những xinh đẹp như hoa mà chỉ số thông minh còn vượt bậc, thử hỏi người có sợ không.

Kim quang ở mi tâm Liễu Ký Minh ngày một rõ hơn, hần khép mắt lại, xem ra là không thể đợi thêm được nữa.

Dương Vân Thanh giục: “Sư tôn đi bế quan mau lên, ở đây có ta với Tố Y sư muội rồi.”

“Chàng đi mau đi, chả lẽ muốn ta bế quan chung với chàng ngay tại đây sao?” Tạ Cẩn Du nhìn hần do dự, Liễu Ký Minh muốn chờ Tố Y tới để dặn dò vài câu rồi mới đi, kiểu nấn ná này chẳng khác nào mang mạng mình ra cược.

Bây giờ nghe thấy tiếng thúc giục của cô, Liễu Ký Minh đành vung tay áo bào, giẫm lên kiếm ý bay vút đi, nhắm thẳng lên động phủ trên đỉnh Văn Ngọc phong mà không chần chờ thêm nữa. Hiện tại Tạ Cẩn Du không đủ linh lực, còn mới thức tỉnh chưa được bao lâu, không ai thủ hộ thì hoàn toàn không hợp bế quan. Nếu hần vô ý tiến cảnh ở đây, chỉ sợ kiếm khí chẳng chứa ai, làm ngộ thương cô.

Dõi mắt nhìn bóng Liễu Ký Minh dần rời khỏi tầm mắt mình, Tạ Cẩn Du đứng lặng ở cửa thật lâu chẳng buồn nhúc nhích.

“Sư nương yên tâm đi, hiện tại cảnh giới của sư tôn đã vững chắc, có lẽ tâm ma đã được tiêu trừ, bế quan lần này không xảy ra biến cố gì đâu.” Dương Vân Thanh đứng sau lưng cô, đột nhiên lên tiếng.

“Tâm ma?” Tạ Cẩn Du quay phắt đầu lại, giọng ngỡ ngàng.

Tâm ma, là thứ mà người tu tiên kỵ nhất cũng như sợ nhất. Nó sống lẫn lút trong bản thể, được chăm bón bởi trăm ngàn loại dục niệm, mà người tu tiên luôn muốn chặt đứt dục căn, một khi tâm ma sản sinh mà lại không được trừ tận gốc kịp thời, thì sớm muộn gì cũng trở thành mối đe dọa lớn nhất, nhẹ thì cảnh giới sụt giảm, nặng thì hủy hết tiên đồ, dọa tiên thành ma.

Tại sao Liễu Ký Minh lại có tâm ma? Lâu nay hần luôn một lòng tu hành, si mê kiếm đạo, một nhân vật lãnh tâm lãnh tình như vậy mà cũng sinh ra tâm ma sao?

“Sư tôn vì cứu sư nương mà lao lực, chịu đựng đủ trăm cay ngàn đắng, suýt nữa cảnh giới đã sụt giảm...”

Lời của Tố Y lóe lên trong óc, Tạ Cẩn Du như ý thức được điều gì, thầm siết chặt bàn tay.

“Vì vậy sư tôn đã sinh tâm ma.” Ánh mắt Dương Vân Thanh dừng lại trên người cô, nụ cười tỏa nắng dần tắt, hần lắng lắng nhìn Tạ Cẩn Du, nhìn đến nỗi Tạ Cẩn Du thấy chột dạ.

“Chẳng qua tu vi hiện tại của sư tôn rất ổn, sư nương cũng đã tỉnh lại, chắc không còn gì đáng ngại nữa.” Một lúc sau Dương Vân Thanh lại mỉm cười nói tiếp.

“Vậy là tốt rồi.” Nghe xong lời của Dương Vân Thanh, Tạ Cẩn Du bèn quay về bàn, cảm thấy buồn bã vô cớ.

Dương Vân Thanh cũng ngồi xuống, vượt qua thân tách trà, nước trà đã lạnh, khi cầm vào tay có cảm giác lạnh giá: “Nhắc tới lần xuống núi rèn luyện này, ngoài giúp sư tôn mang về một vật ra, ta còn gặp được một chuyện vô cùng thú vị.”

“Là chuyện gì?” Thấy hắn chủ động nhắc tới chuyển hành trình của mình, Tạ Cẩn Du ngược mắt lên, hỏi.

“Ta gặp được giao nhân.” Dương Vân Thanh cúi đầu cười: “Họ giống hệt như trong truyền thuyết, mình người đuôi cá, rất đẹp.”

“Giao nhân?” Tạ Cẩn Du sững sốt.

Trong “Sưu Thần Ký” có đề cập tới: “Ở Nam Hải có giao nhân, cư trú trong nước hệt như cá, chưa bao giờ ngồi nghỉ việc dệt se, khi rơi lệ nước mắt hóa thành châu.” Nhưng trong quyển “Đọa Tiên” này, giao nhân còn quý giá hơn cả trong truyền thuyết. Từ rất nhiều năm trước, để tránh khỏi sự đuổi giết của tu sĩ, giao nhân đã rời khỏi Nam Hải, trong vài thập niên lại đây chưa có bất cứ ai gặp qua.

Mãi tới khi Thu Mi xuất hiện.

Thu Mi chẳng những gặp được giao nhân, mà còn trở thành khách quý của tộc giao nhân, khiến quốc vương tôn quý nhất trong tộc của họ trở thành bề tôi dưới váy.

“Đệ gặp họ ở đâu?”

Dương Vân Thanh háy mắt một cách ranh ma: “Thành Thủy Vân, nhưng chuyện thú vị ta muốn kể không phải gặp được giao nhân, mà là nghe được một câu chuyện từ chỗ của họ, câu chuyện này theo ta thì rất thú vị, sư nương đoán thử xem?”

Chẳng lẽ có liên quan tới tình sử phần hồng của Thu Mi? Tạ Cẩn Du ngẫm nghĩ, nhưng thời gian không đúng, lúc này Thu Mi chưa gặp giao nhân mới phải chứ.

Cô lắc đầu: “Ta không biết.”

“Giao nhân kia kể rằng, công chúa của họ vì một tu sĩ trên đất liền mà bị bệnh nặng triền miên, ngày kia có một nữ tu sĩ hiền lành tình cờ đi ngang qua đây, bắt được một tộc nhân của họ đang lén trộm linh dược, nữ tu sĩ này chẳng những không trừng trị hắn, lúc nghe chuyện công chúa bị bệnh còn chủ động đề nghị chữa bệnh cho công chúa. Công chúa thuốc đến bệnh trừ, nữ tu sĩ này bèn trở thành đại ân nhân của cả tộc giao nhân.”

Dương Vân Thanh nhìn Tạ Cẩn Du, mặt mang ý cười: “Nhắc tới cũng lạ, nữ tu sĩ kia không giống với những tu sĩ bình thường khác, tay không cầm kiếm cũng chẳng có vũ khí thông thường nào khác, trong tay chỉ có cừu châm xoay tròn, linh khí như làn khói xanh lơ lửng, vạn mộc hồi xuân.”

Tạ Cẩn Du dờ người.

Trong Thương Vũ môn chỉ có mình cô lấy cừu châm làm vũ khí, mà có ai không biết, vũ khí bổn mạng này của cô từng được gọi là “Thái Tổ”, huống chi, cô còn là một tu sĩ Mộc linh căn.

Hay là, hay là chỉ trùng hợp thôi?

Dương Vân Thanh nói tiếp: “Tộc giao nhân cảm kích chẳng biết làm sao cho phải, nghĩ mãi vẫn không biết phải cảm tạ cô ấy thế nào, nữ tu sĩ này thì lại chẳng chút khách sáo, nói thẳng ra rằng mình muốn một viên giao châu, không phải vì tiền mà muốn nhờ sự giúp đỡ của giao nhân, luyện chất liệu quý này thành một viên “Châu Ký Ưc”.”

Ừnh!

Sấm sét giữa trời quang!

Truyền thuyết kể rằng khi giao nhân khóc nước mắt sẽ hóa thành châu, mà viên giao châu này là chất liệu quý hiếm để luyện khí, một khi luyện khí thành công thì tu sĩ sẽ có nhiều lợi ích, bởi vậy tộc giao nhân mới bị truy lùng tới mức gần diệt tộc. Mà trong hàng ngàn hàng vạn pháp khí của giới tu tiên, Châu Ký Ưc chỉ thuộc ở mức trung hạ đẳng, không tính là khó tìm, nhưng không có viên giao châu thì không thể chế tác, tác dụng của nó lại cực kỳ đơn giản, đó là lưu trữ ký ức.

Trăm năm tu hành, có rất nhiều ký ức không muốn quên, vì vậy mới đem ký ức của mình lưu trữ vào trong Châu Ký Ưc, để nó không phai theo năm tháng, có thể là một lời hứa, cũng có thể là cảm giác ban đầu thuở mới bước vào con đường tu tiên.

“Người nói xem, sư nương, câu chuyện này có phải rất thú vị không?” Dương Vân Thanh mỉm cười thả chậm giọng.

Nhưng nụ cười này khi lọt vào mắt Tạ Cẩm Du lại trở nên đáng sợ, đây là kiểu cười như đâm xuyên tất cả, sâu trong đó dường như còn mang theo ý nhắc nhở ôn hòa.

Hắn đang ám chỉ gì? Lễ nào hắn đã khăng định người đó chính là cô sao?

Cô từng dùng giao châu để luyện ra viên Châu Ký Ước? Cô muốn lưu trữ ký ức, là ký ức gì? Liên quan tới chuyện tu hành, liên quan tới diễn biến trong sách hay là thứ gì khác? Hoặc...

Một suy nghĩ đột nhiên nảy ra khiến cô bất giác rung mình.

Hoặc là, cô đã biết trước mình sẽ có ngày hôm nay, do đó mới ra tay lưu trữ ký ức của mình lại trước, chờ tới khi mất trí nhớ sẽ đi tìm.

Tạ Cẩm Du nắm chặt tay, biết mình không thể cứ bị động mãi như vậy, cô nhìn thẳng vào mắt Dương Vân Thanh, chậm giọng hỏi: “Sư tôn đệ đã biết chuyện này chưa?”

Dương Vân Thanh ngó người ra, lát sau bỗng bật cười: “Sư tôn vừa gặp mặt ta đã động thủ ngay, làm gì chịu ngồi yên nói chuyện như với sư nương.”

Hắn chưa nói với Liễu Ký Minh, khi ý thức được điều này Tạ Cẩm Du không biết mình nên thở phào hay tiếp tục thấp thỏm bất an nữa.

“Nói lại thì ta vẫn rất nhớ lúc còn gọi người là Tạ sư tỷ...” Ánh mắt của Dương Vân Thanh như xuyên qua cô, nhìn về quá khứ xa xôi: “Ngày nào tu hành xong ta cũng cùng sư nương chạy tới Văn Ngọc phong.”

Tạ Cẩm Du: “...”

Cô đột nhiên cảm thấy bầu không khí có hơi xấu hổ, cảm giác như trên tay người này nắm giữ rất nhiều bí mật nhỏ của bản thân, vì vậy cô giờ quả đấm lên, nheo mắt hăm dọa: “Nếu đệ dám nói lung tung với sư tôn thì đừng trách sao ta...” “Diệt khẩu!”

Dương Vân Thanh thấy cái dáng này của cô thì buồn cười, kiểu uy hiếp này hắn chẳng thể nào quen hơn, mỉm cười nói: “Rõ là chẳng thay đổi gì cả.”

~ Hết chương 8 ~

9. Chương 9

Edit: Yunchan

Tạ Cẩm Du và Dương Vân Thanh nhao nhao ầm ĩ, chỉ chốc lát sau một luồng sáng trắng chớp lên, Tổ Y giẫm lên phi kiếm Tử Ô đáp xuống tiểu viện, cất giọng gọi với vào: “Sư nương!”

“Sư muội tới.” Dương Vân Thanh cười đứng dậy, đứng ở cửa gọi: “Tổ Y.”

“Sư huynh!” Tổ Y không ngờ sẽ gặp hắn ở đây nên vui vẻ ra mặt, sải bước dài tới gần: “Huynh cũng ở đây à?”

“Ta chờ muội tới, chắc sư tôn đã dặn dò muội rồi đúng không?” Dương Vân Thanh mỉm cười nhìn cô: “Nhận được quà ta mang về cho muội chưa?”

“Nhận được rồi, cảm tạ sư huynh.” Tổ Y hưng phấn đáp.

Chuyến này Dương Vân Thanh mang về cho cô huyền thiết quý hiếm cực cần thiết cho kiếm tu, có thể dùng để chế tạo binh khí, dùng để trùng tu Tử Ô là vừa hay.

Với tính tình lạnh lùng cao ngạo của Liễu Ký Minh, cứ tưởng thu một đồ đệ như Dương Vân Thanh là đã quá lắm rồi, không ngờ về sau hẳn còn có một sư muội, bởi thế nên Dương Vân Thanh cũng rất yêu thương vị sư muội này. Thế nhưng sư tôn bế quan rất nhiều, thời gian dạy dỗ sư muội cũng ít hơn hẳn, nên chuyện chỉ dạy cho sư muội hẳn cũng nhận thay.

“Sư nương giao cho muội, nhưng nhớ không được quên tu luyện.” Dương Vân Thanh căn dặn.

“Sư huynh cứ yên tâm.” Tổ Y đáp trịnh trọng.

“...”

Tạ Cẩm Du đứng bên được người ta gửi gắm thấy trong lòng như có vụn con ngựa phi nhanh qua.

“Ta đi đây?” Dương Vân Thanh quay người lại còn nghiêng nghiêng đầu ra chiều nghịch ngợm, nhìn Tạ Cẩm Du nói: “Có chuyện gì nhớ truyền âm cho ta, ta ở trên Tiểu Ngọc phong.”

“Đi đi, đi nhanh cho ta nhờ!” Tạ Cẩm Du xua xua tay hết nhin nổi, hận không thể đạp cho tên này biến mất nhanh nhanh.

Dương Vân Thanh cười xòa chẳng thèm để bụng, ngự kiếm bay đi.

Nhìn theo hướng Dương Vân Thanh đi xa một lát Tạ Cẩm Du mới thu tầm mắt về, chuyển sang Tổ Y đang đứng một mình trong sân, thấy cô đứng đó trong bộ bạch y trắng trong thuần khiết thì thấy áy náy trong lòng, mở miệng nói: “Tổ Y, muội về Tiểu Ngọc phong tu luyện đi, không cần ngày nào cũng ở đây với ta đâu, có cần gì thì ta sẽ gọi muội.”

Tổ Y nghiêm túc lại, lắc đầu nói: “Chuyện này thì không thể được, sư nương, sư tôn đã dặn dò rất kỹ, ngoài này gió lớn lắm, sư nương nên vào trong đi thôi.”

Tạ Cẩm Du bị Tổ Y vừa đẩy vừa tha vào nhà, đành phải ngồi xuống, ngập ngừng nói: “Sư tôn của muội... rõ là chuyện bé xé ra to, đáng lẽ môn hạ của mình phải dạy tu hành là quan trọng nhất mới đúng.”

Cứ làm phiền Tổ Y suốt, dù Liễu Ký Minh thấy bình thường nhưng cô thì rất băn khoăn, cô ăn không ngủ rồi cả ngày, còn bắt người khác lãng phí thời gian vào chuyện không đâu?

Tổ Y vẫn lắc đầu, dáng vẻ như đây là chuyện đương nhiên. Có điều khi trông thấy ánh mắt áy náy chẳng chút giả dối của Tạ Cẩm Du, cô nghĩ ngợi một lát rồi vẫn lên tiếng giải thích: “Sư nương, thật ra đối với đồ nhi mà nói, có thể báii nhập vào môn hạ của sư tôn đã là chuyện không dám nghĩ đến, về phần có thể đi trên con đường tu tiên được bao xa thì đồ nhi không quá chấp nhất.”

“Muội nói vậy là sao?” Tạ Cẩm Du khá kinh ngạc, không dằn lòng được ngắm kỹ Tổ Y, Tổ Y nhìn chỉ chừng mười tám mười chín tuổi, bề ngoài còn non nớt, mặt mày không phấn son, từ đầu tới chân toát lên vẻ thanh thoát trong trẻo, nhưng nét mặt thì rất nghiêm chỉnh, chẳng giống đang nói đùa chút nào.

Người tu tiên kỳ nhất là đạo tâm bất ổn, nếu tâm cầu đạo không đủ kiên định thì rất dễ bị rút lại trên con đường tu tiên dài đằng đẵng.

Tổ Y mím môi, suy tư giây lát mới trả lời: “Có lẽ sư nương không biết, sau khi người bị trọng thương tẩu hỏa nhập ma đồ nhi mới được sư tôn thu làm môn hạ.”

Đúng rồi, trong nguyên tác chưa từng nhắc tới nhân vật Tổ Y này, Liễu Ký Minh cũng chẳng phải người thích thu nhiều đồ đệ. Phải tội sau khi cô tỉnh lại thì nội dung truyện lệch khỏi nguyên tác rất nhiều, Tổ Y còn rất được Liễu Ký Minh tin tưởng, nên Tạ Cẩm Du không để ý lắm tới lỗ hổng này.

“Sau trận ác chiến Tiên Ma, Thương Vũ môn bị thiệt hại nặng nề, bởi vậy mới mở đợt tuyển chọn một số đồ tử mới, đồ nhi chính là một trong số đó, nhưng tư chất lại kém hơn những người khác, chỉ là Kim Mộc song linh căn.” Tổ Y nói tiếp.

Tạ Cẩm Du nhìn cô kinh ngạc: “Tại sao lại...”

Đồ tử của chủng môn sao lại là một tạp linh căn? Huống chi còn là đồ tử thân truyền của Liễu Ký Minh, rõ ràng trước đây cô nghe nói Tổ Y là đơn linh căn, thiên tư xuất chúng kia mà.

Tổ Y chẳng ngạc nhiên với phản ứng này của cô, chỉ cười cười nói: “Xem ra sư tôn chưa nói với người, đồ nhi là tạp linh căn, gia cảnh bần hàn, nền tảng cũng chẳng ra gì. Tư chất như thế, dù vào Thương Vũ môn cũng lắm cũng chỉ là một đệ tử ký danh hoặc ngoại môn, nhưng hiện tại lại có thể trở thành đệ tử của sư tôn.”

Tạ Cẩm Du nắm chặt tay lại theo bản năng, nghe Tổ Y nói tiếp: “Sở dĩ được như ngày hôm nay, thật ra đều là nhờ sư nương.”

“Liên quan tới ta sao?” Giọng cô thấp đi thấy rõ, lòng bàn tay đã đầm mồ hôi.

“Vân Thanh sư huynh nói tính cách của đồ nhi nhu thuận nghe lời, tâm tư thuần khiết, không bao giờ đòi hỏi những thứ không thuộc về mình, đó cũng là nguyên nhân sư tôn ban cho đồ nhi cái tên ”Tổ Y” này.” Khi nói ra câu này giọng Tổ Y vẫn rất bình lặng, không có vẻ gì là bất cam: “Sự tồn tại của đồ nhi, chính là để chăm sóc sư nương khi sư tôn vắng nhà.”

“Sư tôn thấy đó là thiết thời cho đồ nhi, nhưng thật ra nếu không có sư tôn, thì kết đàn cũng chỉ là giấc mơ mà cả đời đồ nhi không thể với tới. Sau khi đồ nhi nhập môn, sư tôn đã dùng số lượng lớn linh dược để tẩy tủy cho đồ nhi, bấy giờ đồ nhi mới trở thành một người có đơn linh căn ”Thiên tư xuất chúng“, sau này còn được Vân Thanh sư huynh dốc lòng dạy dỗ, Tổ Y chẳng còn cầu mong gì hơn.”

Tổ Y nhìn Tạ Cẩm Du, nhấn mạnh từng chữ: “Tổ Y chỉ hy vọng sư nương có thể nhanh chóng khỏe lên, nhanh chóng nhớ ra sư tôn, sau đó cùng sư tôn bước trên tiên đồ.”

Lòng Tạ Cẩm Du xao động, khiến tay cũng run lên khe khẽ, cô muốn uống nước nhưng lại phát hiện tới cầm chén cũng không vững, đành phải cam chịu xuôi tay bên người. Trà này là do Liễu Ký Minh biến ra, tất cả đồ đạc trong căn phòng này đều do Liễu Ký Minh chế tạo, tới Tổ Y cũng...

Cô xót xa nghĩ thầm, Liễu Ký Minh ơi Liễu Ký Minh, chẳng lẽ chàng là kiếp số của ta sao? Trước khi mất trí nhớ thì đầu óc điên đảo làm ra chuyện sai lầm vì chàng, sau khi mất trí nhớ lại chịu dần vặt vì những thứ chàng làm cho ta.

Có một câu thể nào ấy nhỉ, phải rồi, là thiên đạo luân hồi, đây chính là báo ứng!

“Nhưng sư nương cũng đừng quá khổ sở, từ từ thì mọi thứ cũng sẽ khá hơn thôi.” Tổ Y thấy sắc mặt cô tái nhợt, bèn cau mày nói: “Sư huynh đã nói với đồ nhi, sư tôn với người là lưỡng tình tương duyệt, thần tiên quyến lữ, thấy người tỉnh lại chúng đồ nhi đều rất vui. Đồ nhi nói ra chuyện này là mong sư nương đừng hổ thẹn với đồ nhi, đồ nhi có được như ngày hôm nay là nhờ cả vào sư nương, vì vậy người đừng đuổi đồ nhi đi nữa.”

“Ta...” Tạ Cẩm Du suýt chút nữa đã không dẫn được xúc động mà buột miệng, sau đó lại lắc đầu dần lòng nói: “Cám ơn muội.”

Tổ Y nhướn miệng cười, mắt híp lại: “Sư nương cảm ơn đồ nhi làm gì, những việc này đều do sư tôn làm cả mà.”

Nhưng cô phải lấy gì để cảm ơn Liễu Ký Minh đây?

Tạ Cẩm Du trầm thổ dài, gật đầu, dần xuống tâm trạng đang sục sôi, chậm rãi nói: “Ta biết rồi, nếu đã vậy thì muội cứ ở lại đây đi, ta sẽ không đuổi muội đi nữa, khéo sao ta cũng có chút chuyện muốn hỏi muội.”

Tổ Y nghiêm mặt nói: “Sư nương mời nói.”

Tạ Cẩm Du đắm chiêu một thoáng rồi hỏi: “Muội có nghe sư tôn nói tới Ngự kiếm phi hành chưa?”

Tổ Y hoang mang ra mặt: “Chẳng phải đây là môn cơ bản sao?”

Tạ Cẩm Du gãi gãi đầu, ngượng ngùng mở miệng: “Ý ta là... ta đi lại, kiểu nào, ờ, là ngự kiếm phi hành bằng cách nào?”

Trên người cô không có thanh phi kiếm nào, Mộc Tu Dung chỉ cho cô mỗi một bộ Cửu Châm chứ chẳng nhắc nhở gì tới chuyện phương tiện đi lại, mà đã muốn đào tẩu thì không thể cước bộ, trong chuyện này cô cũng khổ tâm lắm chứ.

Tổ Y bật cười khúc khích: “Ra là chuyện này, sư nương rõ là quên hết mọi thứ, sư nương khác với mọi người, không dùng kiếm để phi hành.”

“Ôi chào?” Tạ Cẩm Du sững sốt: “Vậy ta bay thẳng không cần kiếm à?”

Tổ Y mỉm cười: “Người dùng trường châm trong cửu châm, đồ nhi nghe sư tôn nói, người rất lười, nhưng ở phương diện này thì rất chăm, ví dụ như tìm cách để lười.”

Mặt Tạ Cẩm Du đỏ lên: “Sao hần dám nói ta như vậy!”

Chả còn chút hình tượng rực rỡ nào nữa rồi!

“Sư tôn có nhắc tới chuyện này, sư tôn nói người cho rằng vác theo bội kiếm mà luyện chả ra gì, đeo bên hông cứ lắc la lắc lư phiền chết đi được, sau đó chẳng biết nghĩ đâu ra một bộ công pháp, khiến trường châm có thể to nhỏ tùy ý, lấy nó làm pháp khí phi hành của mình.” Tổ Y gật gù đắc ý, bắt chước nét mặt và giọng điệu của Liễu Ký Minh, trầm giọng nói tiếp: “Nàng ấy lười thành tính, lúc nào cũng nghĩ mình thông minh, nhưng trên thực tế lại rất ngốc, ném dưa hấu nhặt vừng, giá nào con cũng không được học theo nàng ấy.”

Thần thái của Tổ Y mô phỏng cực giống, đuôi mày khéo mắt còn mang theo ý cười, có thể thấy lúc Liễu Ký Minh nói câu này trong giọng nói không giấu được sự cưng chiều.

“Hóa ra ta là tấm gương xấu không được học theo đó à?” Tạ Cẩm Du chỉ chỉ vào mình, trừng mắt nói.

Một người luôn cho rằng bản thân vô cùng dịu dàng hiền thực, trang nhã động lòng người như Tạ Cẩm Du không khỏi rơi vào đăm chiêu, cô nghĩ, hay là cô nên xây dựng lại hình tượng của mình trong lòng Liễu Ký Minh nhỉ.

~ Hết chương 9 ~

10. Chương 10

Edit: Yunchan

Lôi Tổ Y lại lải nhải cảm rằm hồi lâu, sau đó Tạ Cẩm Du vào phòng trong lấy Cửu Châm của mình ra.

Tổ Y khác với một anh tài tuyệt đỉnh như Liễu Ký Minh, về phương diện vận hành khai thông linh khí cũng dùng cách thô kệch và lóng ngóng hơn, song Tổ Y lại giảng giải rất thấu đáo dễ hiểu, tuy chậm nhưng nhờ có sự hướng dẫn của cô mà trường châm trong tay Tạ Cẩm Du đã bắt đầu uốn cong, đồng thời càng lúc càng phóng lớn.

Tạ Cẩm Du nhìn Tổ Y với ánh mắt ngạc nhiên: “Thành công rồi!”

Tổ Y cũng mừng rỡ đáp: “Sư nương mau phi hành thử xem.”

“Muội phải theo dõi ta đó!” Tạ Cẩm Du có hơi căng thẳng: “Ta sợ mình té chết!”

“Yên tâm đi sư nương.” Tổ Y mỉm cười rút Tử Y ra, tay áo vung lên, bay là là bên cạnh trường châm.

Tạ Cẩm Du vận hành chu thiên theo cách Tổ Y dạy, dưới sự điều khiển của cô trường châm bèn chậm rãi hạ thấp xuống rồi tới gần bên chân, cô cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nhẹ, quyết định sải chân ra, bước một bước đầu tiên.

So với trường kiếm thì không gian trên trường châm vẫn hẹp hơn, hai chân cô tiếp xúc với trường châm nhưng không giảm trực tiếp lên nó, quanh trường châm được linh khí bao phủ, như được kê lên một tấm ván đỡ, Tạ Cẩm Du run rẩy đứng lơ lửng trên tấm ván vô hình đó, tự dưng thấy mình cứ như Tiểu Long Nữ.

Vấn đề là chỉ xét riêng khí chất thôi, e rằng Tiểu Long Nữ còn giống người tu tiên hơn cả cô.

Đến đây cô lại nhớ tới lời Liễu Ký Minh nói với Tổ Y.

“Cô nàng Cẩn Du này tính tình lanh chanh lóc chóc, nghĩ tới đâu làm tới đó, con nhớ không được học theo nàng...” Tổ Y bảo Liễu Ký Minh luôn kiềm lời, về phương diện chỉ dạy công pháp lúc nào cũng lời ít ý nhiều, chỉ khi nhắc tới cô mới lẩm bẩm hơn bình thường.

Mà cuối câu này lại kết thúc bằng giọng nam trầm thấp như hỏi mà không phải hỏi: “Nhưng ai có thể học theo nàng được đây...”

Chỉ một giây phân tâm, trường châm dưới chân Tạ Cẩn Du vừa bay lên lại rớt xuống đột ngột, Tổ Y bay nhanh đến bên cạnh chụp vội lấy cánh tay cô, hoảng hốt ra mặt: “Sư nương cẩn thận!”

Tạ Cẩn Du lập tức hoàn hồn, ổn định lại trường châm dưới chân, sau đó từ từ bay lên.

Tổ Y thở hắt ra, quay một vòng bên cạnh Tạ Cẩn Du cười nói: “Sư nương quả nhiên thông minh, đồ nhi chỉ nói vài câu đã làm tốt thế này, sư tôn quả nhiên không nhìn lầm người.”

Tạ Cẩn Du được khen tới nỗi mặt đỏ lên: “Dù sao ta cũng là người có cơ bản sẵn, tốt xấu gì cũng từng ở tu vi Kim Đan...”

“Sư nương, có muốn bay cao hơn một chút, nhìn xa hơn tỷ nữa không?” Tổ Y cười đề nghị: “Phong cảnh ở những nơi khác trong Thương Vũ môn cũng rất đẹp.”

Tạ Cẩn Du nhìn cô, suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Ta cũng rất muốn ngắm thử, khổ nỗi bây giờ ta còn chưa nắm chắc bí quyết, muội có thể dẫn ta tới Phi Vũ phong một chuyến không?”

Tổ Y không hiểu tại sao cô muốn tới Phi Vũ phong, Tạ Cẩn Du lập tức giải thích: “Ta muốn tới đó thăm Thu Mi sư tỷ của muội, muội cũng biết đó, tình cảm của hai chúng ta ”rất tốt“.”

Tổ Y nghiêng đầu nhớ lại, không sai, lần trước sư nương và Thu Mi sư tỷ gặp mặt bầu không khí có vẻ rất hòa thuận, tính tình cả hai cũng rất tốt, có lẽ lúc trước là bằng hữu rất thân.

“Được, sư nương, vậy chúng ta đi thôi.”

Phi Vũ phong, từng là ngọn núi chính của cổ trường môn Hạ Lăng trong Thương Vũ môn. Phụ thân Liễu Tương Sinh của Liễu Ký Minh là trường môn tiên nhiệm, Hạ Lăng là đại đệ tử thân truyền của y, còn Liễu Ký Minh là sư đệ nhỏ nhất trong lứa lúc bấy giờ. Sau khi mẫu thân của Liễu Ký Minh qua đời thì Liễu Tương Sinh cũng mất theo, Hạ Lăng nhận lấy chức trường môn, đưa Thương Vũ môn phát triển lớn mạnh, trở thành tông môn lớn nhất trong giới tu tiên.

Sau trận ác chiến Tiên Ma, Hạ Lăng đã ở đỉnh Hóa Thần đột nhiên vong thân, cả Phi Vũ phong rộng lớn đều do một tay Thu Mi trường môn chủ, trong khi Thu Mi “Ngốc nghếch” cứ mãi khẳng khái cho rằng sư tôn của mình chưa chết, thậm chí bia mộ không lập, di vật cũng không chôn, chỉ “Si ngốc” ở đó chờ y trở về.

Người ngoài đều nói cô ta có gút mắc trong lòng, song chỉ mình Tạ Cẩn Du hiểu, hiện tại cô ta chưa tra được độ hảo cảm của người tên Hạ Lăng kia đang ở mức độ nào thôi.

“Đằng trước chính là Phi Vũ phong.” Tổ Y chỉ bên dưới.

Bay qua Triều Dương Phong, ở phía nam có một đỉnh núi vươn lên cao vút. Văn Ngọc phong được tô điểm bởi màu xanh ngan ngát, chim hót ríu rít, trong khi Phi Vũ phong này thì lởm chởm đá với những hình thù kỳ dị, toàn bộ ngọn núi lấy màu trắng xám làm chủ đạo, chẳng có tí sức sống nào.

Tổ Y tiếp đất, Tạ Cẩn Du nối gót theo sau, hai người vừa đứng vững, chưa kịp quan sát chung quanh thì một đạo kiếm khí chợt lao vút tới, Thu Mi với bộ bạch y bông bông đã đáp xuống trước mặt hai người họ.

Y phục của cô ta đơn giản, không vương một hạt bụi, trên đầu chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc để tết lại búi tóc chéch nghiêng, hoa văn tự nhiên vô cùng giản dị, nhưng lại bộc lộ vẻ mỹ lệ khiến người ta yêu thương.

“Thì ra là A Du và Tổ Y.” Thu Mi cười nhẹ bước tới, dời tay khỏi đốc kiếm: “Ta còn lấy làm lạ không biết ai lại đến Phi Vũ phong vào giờ này.”

Hơn nữa còn không mời mà đến.

Sau khi nhận được sự khen ngợi và thương tiếc của tất cả trường bối lớn nhỏ trong Thương Vũ môn, ít nhiều gì Thu Mi vẫn có chút địch ý với hai vị khách không mời mà đến này, nhất là Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du cười cười rồi đột nhiên biến sắc, ngoảnh đầu nói với Tổ Y: “Tổ Y, kiếm tuệ ta nói muốn mang tặng cho Mi nhi đâu?”

“Ồ?” Tổ Y sững sốt: “Người nói lúc nào ạ?”

Tạ Cẩn Du có hơi luống cuống: “Ta định nói muội mang theo giúp ta, lẽ nào ta quên mất rồi?”

“Sư nương đừng cuống.” Tổ Y vội rút Tử Ô ra: “Người để nó ở đâu? Để đồ nhi về lấy cho người.”

“Vậy cảm ơn muội, Tổ Y, ta để nó ở trên bàn trong khách đường, đặt trong một cái hộp nhỏ.” Tạ Cẩn Du ngoái đầu dặn với theo: “Tìm thấy rồi nhanh quay lại đây nhé.”

Tổ Y đáp lời, sau đó giẫm lên phi kiếm bay về hướng Văn Ngọc phong.

Tới khi Tổ Y đi rồi, Thi Mi mới khoanh tay nghiêng đầu, nhướn miệng cười ra chiều nghiền ngẫm: “Sao nào, hôm ấy trở về tỷ phát hiện ra điều gì nên hôm nay mới tốt bụng với ta như vậy ư?”

Người này tưởng cô sợ chuyện Nam Kha bị lộ nên mới tới đây mua chuộc à.

Tạ Cẩn Du chẳng biết nên khóc hay cười, lắc đầu nói: “Cô nghĩ ta tới để tặng quà thật sao?”

Cô chỉ tìm có để Tổ Y lánh đi thôi, làm sao cô ta lại tin được chứ.

Nụ cười của Thu Mi cứng lại, vẻ châm biếm vụt tắt, im lặng nghe người trước mặt nói tiếp: “Chẳng qua hôm nay ta tới, quả thật là có chuyện muốn cô giúp đỡ.”

“Ồ?” Cặp mày ngài của Thu Mi nhướn lên, phong tình vạn chủng: “Sao tỷ dám chắc là ta sẽ giúp?”

“Bởi vì, chuyện này cũng có lợi cho bản thân cô.” Tạ Cẩn Du cười đáp, khi ngó thấy vẻ không tin trên mặt Thu Mi thì bồi thêm: “Giúp ta rời khỏi Thương Vũ môn.”

Vừa nghe thấy yêu cầu của cô, thân thể Thu Mi chợt cứng đờ, cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào mặt cô, cười lạnh: “A Du, làm sai rồi bỏ chạy, không phải là cách giải quyết hay ho đâu.”

Không sai, lúc biết Liễu Ký Minh bị trúng Nam Kha thật lòng cô rất muốn bỏ chạy, nhưng không phải để trốn tránh. Cô là y tu, Nam Kha là một vị thuốc, dĩ nhiên cũng sẽ có cách giải, cô ấp ủ ý định tìm thuốc giải cho Liễu Ký Minh, phải tội ký ức đã mất hết, không biết phải bắt tay từ đâu. Rồi chẳng biết ông trời già an bài thế nào, mà để Dương Vân Thanh kể cho cô nghe câu chuyện về Châu Ký Úc, bất kể ra sao, cô cũng muốn đi tìm tung tích của giao nhân, tìm ra hạt Châu Ký Úc đó, khi lấy lại được toàn bộ ký ức rồi thì mọi chuyện có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Song, chuyện này nhất định phải giấu Liễu Ký Minh, bởi vì cô thấy rõ Liễu Ký Minh không muốn cho cô khôi phục ký ức.

Nhưng cô không muốn tốn nước bọt để giải thích lời thôi với Thu Mi, thế nên cứ mặc nhận bừa, sau đó gật đầu nói: “Ta ra đi không phải là tác hợp cho cô sao?”

“Tỷ không sợ ta nói ra chuyện Nam Kha sau khi tỷ rời khỏi đây ư?” Thu Mi hỏi ngược lại.

“Thu Mi, cô là một người thông minh, biết làm sao mới là tốt cho mình.” Tạ Cẩn Du trả lời với ý sâu xa.

Hiện tại cả trái tim của Liễu Ký Minh đều giao hết cho Tạ Cẩn Du, dưới tình huống chưa có bằng chứng xác thực, tùy tiện nói ra chuyện Nam Kha, thì chẳng những Liễu Ký Minh không tin mà còn bị gán cho tội danh khích bác ly giác. Gì cơ, bạn hỏi tại sao Tạ Cẩn Du biết Thu Mi chưa có bằng chứng xác thực ư?

Đùa sao, nếu có thì Thu Mi cần gì phải lao tâm khổ tứ hạ thủ với Tạ Cẩn Du? Nói không chừng ngay từ hôm đầu tiên về đây đã tố giác Tạ Cẩn Du trước mặt mọi người, để Tạ Cẩn Du thân bại danh liệt từ lâu rồi.

Thấy Thu Mi không lên tiếng phản bác, Tạ Cẩn Du biết trong lòng cô ta đã có đáp án, im lặng một chút mới nói tiếp: “Chẳng qua, ta có một điều kiện.”

“Tạ Cẩn Du.” Thu Mi giọng châm chọc: “Nào có cái lý cầu người giúp đỡ còn ra điều kiện chứ?”

Tạ Cẩn Du phớt lờ giọng điệu khiêu khích của cô ta, cười khê đáp: “Đừng để chuyện này liên lụy tới Tổ Y, Tổ Y là tiểu đồ đệ mà Liễu Kỳ Minh thương yêu, bảo vệ muội ấy thì cô cũng chẳng hại gì.”

Thu Mi nhìn xoáy vào cô như muốn khoét ra một cái hố, hồi lâu sau mới nhoẻn miệng cười, nói: “Tạ Cẩn Du ơi Tạ Cẩn Du... ta thật lòng không ngờ được tỷ là loại người thế này đấy.”

Thu Mi bỗng dưng cảm thấy may mắn không gì sánh được, kiếp trước là do cô nắm quyền chủ động, về sau, dựa vào tình tiết mà mình đã quen thuộc, cô vẫn chọn đi trước một nước như cũ, nắm chắc quyền chủ động trong tay, bằng không, nữ phụ tốt thì vốn chết sớm ở kiếp trước bây giờ lại đứng sờ sờ trước mặt này sẽ ăn tươi nuốt sống cô lúc nào không hay.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thu Mi lạnh xuống.

Một lát sau, Tổ Y sục sạo mãi vẫn chẳng tìm được gì, đành mang theo cái đầu đầy hoang mang bay về Phi Vũ phong, vào khách đường thì thấy Tạ Cẩn Du và Thu Mi đang ngồi uống trà. Cả hai chẳng nói chẳng rằng, chỉ có hành động là nhịp nhàng khó thể diễn tả, cứ như đã đạt thành hiệp nghị nào đó khi cô không có mặt ở đây vậy.

Giọng Tổ Y có hơi khó hiểu: “Sư nương, đồ nhi tìm khắp cả phòng cũng không tìm được cái hộp nhỏ mà người nói.”

Tạ Cẩn Du thổi thổi lá trà, nhìn chúng tản ra trong tách, rồi kéo tay Tổ Y nói: “Vắt vả cho muội rồi, Tổ Y, muội mới đi chưa bao lâu ta đã phát hiện nó ở ngay bên hông mình, cũng đã tặng cho Thu Mi sư tỷ của muội rồi, Thu Mi nói rất thích.”

Thu Mi đặt tách trà xuống, cười phụ họa: “Quả thật vậy, A Du suy nghĩ thật chu đáo.”

Hai người mỉm cười nhìn nhau, như mặt biển mênh mông buồn tẻ bỗng rơi xuống một hòn đá, “Tôm” một tiếng chìm vào đáy biển sâu, khơi lên từng vòng sóng chạy dài ra xa, chẳng biết bao giờ sẽ nổi lên phong ba bão táp.

Hôm sau, vài đệ tử của Thương Vũ môn nhận lệnh sư tôn xuống núi rèn luyện.

Những người này ngày thường đều qua lại thân thiết, nên tụ lại với nhau nói cười rôm rả, chỉ có một người là lằm lũi đi sau lưng cả đoàn, từ đầu tới cuối đều im thin thít, sự tồn tại vô cùng nhạt nhòa.

Mấy thanh niên đang tán gẫu về nhiệm vụ lần này đột nhiên ngoái đầu lại hỏi như sự nhớ ra gì đó: “Ôi nè, đúng rồi, muội tên gì, là người của phong nào thế?”

Tạ Cẩn Du đang cầm như hén chột ngẩng đầu lên, cười nói: “Bẩm sư huynh, muội là đệ tử của Phi Vũ phong, nhận lệnh của Thu Mi đại sư tỷ xuống núi tìm ít đồ, vừa hay tiện đường với các vị sư huynh sư tỷ, nếu có gì quấy rầy xin hãy thứ lỗi.”

~ Hết chương 10 ~

11. Chương 11

Edit: Yunchan

Vừa nghe thấy Tạ Cẩn Du là đệ tử của Phi Vũ phong, mọi người lập tức hào hứng hỏi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, dù sao những đệ tử còn non trẻ chưa từng trải qua trận ác chiến Tiên Ma vẫn khá là hiếu kỳ với người của ngọn núi này, vì sau khi Hạ Lăng mất, những người còn lại trên Phi Vũ phong cũng gần như mai danh ẩn tích.

Huống chi, ở đó còn có một sư tử Thu Mi nổi danh là tuyệt thế mỹ nhân, nghe đâu trận chiến năm đó cũng liên quan phần nào tới vị sư tử này. Trong lời truyền miệng của thế nhân, trận chiến thương vong nặng nề này đã được thổi phồng thành “Trùng quan nhất nộ vì hồng nhan” (*), mà hồng nhan ở đây dĩ nhiên chính là Thu Mi.

(*) Câu thơ xuất hiện từ cuối đời nhà Minh khi Ngô Tam Quế vì danh kỹ Trần Viên Viên mà khởi xướng chiến tranh.

Tạ Cẩn Du chặn đứng cơn tò mò của bọn họ bằng ba nguyên tắc “Không thấy không nghe không biết”, mọi người thấy chẳng có gì hay để buôn chuyện thì càng thấy cô tẻ nhạt, về sau cũng chẳng còn ai bắt chuyện với cô nữa.

Im lặng là vàng, mục đích của cô là giảm thiểu sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, có vậy tới lúc chuồn cũng dễ hơn.

Lêo đéo bám theo họ suốt ba ngày, tới khi chán sắp chết Tạ Cẩn Du bèn nói món mình muốn tìm phải đi về hướng Tây mới có, đành phải tách ra, mỗi người đi mỗi ngã, những người khác chỉ ước gì kẻ chán ngắt này đi cho nhanh, nên gật đầu đồng ý ngay tắp lự.

Tạ Cẩn Du dự định tới thành Thủy Vân tìm tung tích của giao nhân trước, vì Dương Văn Thanh có nói từng gặp giao nhân ở đây.

Cô giẫm lên trường châm, do linh lực không đủ nên dọc đường vừa đi vừa nghỉ, phải mất chừng năm ngày mới tới được bên ngoài thành Thủy Vân.

Thành Thủy Vân tiếp giáp với Tây Hải, mặt biển trải dài tít tắp giao nhau với đường chân trời, cảm giác như đi tới chân trời góc bể, mây nước cũng giao hòa, nối liền thành một dải, ráng mây rực rỡ nhuộm lên mặt nước lạnh bằng một màu ấm áp. Đứng ở bờ tường thành hướng mắt ra Tây Hải đằng xa, quả thật như câu “Ráng chiều cò lẻ cùng bay, trời cao hòa với nước thu một màu.”

Xét kỹ ra thì thành Thủy Vân không được tính là địa bàn của Thương Vũ môn, tông môn quản lý vùng này là Mặc Nguyên tông lừng danh về luyện khí, chữa bệnh và đệ tử môn hạ đều một lòng tu luyện, ít khi hỏi han đến thế sự, nhưng vì thành Thủy Vân có tài nguyên phong phú, cho nên dân cư trong thành hỗn tạp với đủ loại tông môn.

“Chưởng quỹ, ta muốn thuê một gian phòng loại thường, mang thêm một đĩa thức ăn ngon nhất trong quán lên đây.”

Sau khi vào thành, Tạ Cẩn Du chọn đại một căn khách điểm nghỉ chân. Để che giấu tai mắt, cô còn làm bộ làm tịch đeo trên lưng một thanh kiếm cùn chẳng biết moi ra từ xó xỉnh nào của Văn Ngọc phong, diện một bộ đạo bào trắng toát từ đầu tới chân, trông cũng khá ra dáng tiên phong đạo cốt. Phải tội tướng đứng trước quầy võ cạch linh thạch khiến cô chẳng khác nào đồ giàu sổi, loáng cái hình tượng sụp đổ hoàn toàn.

Chẳng qua tiền là trên hết, chưởng quỹ nhận linh thạch xong thì cười niềm nở bảo tiểu nhị mời cô vào bàn.

Cô đảo qua một vòng, rồi chọn chỗ ở cạnh cửa ngồi xuống, hành động này khiến những người ngồi bàn bên cạnh liếc mắt sang, khi nhìn thấy y phục của cô thì ánh mắt lập tức thay đổi. Tạ Cẩn Du gần như phát giác ra sự bất thường ngay lập tức, nhưng cô đi xa một mình, tu vi lại chẳng cao, đương nhiên không muốn gây chuyện, vì vậy cứ làm ngơ coi như không thấy, châm nước trà vào tách rồi bưng lên uống.

“... Người nói xem có thú vị không? Chuyện này lại có dính liếu tới bọn họ, chẳng phải được xưng tụng là đệ nhất tông môn sao? Nhân phẩm theo ta thấy cũng chỉ tới mức đó thôi.”

“Phải đó, ta thấy, chẳng qua chỉ là tô vàng nạm ngọc bên ngoài, bên trong thì thôi nát.”

Tạ Cẩn Du vốn chẳng muốn nghe, nhưng không hiểu những người này vô tình hay cố ý mà sau khi cô ngồi xuống thì càng to giọng hơn, đã thế còn liếc mắt về hướng cô như có như không.

“Đâu phải các huynh không biết ả ”Quỷ y” của Ma tộc là hạng người gì, nghe đâu còn được phong chức “Lưu Chiếu quân” gì đó ở Ma giới nữa kia, tên nghe rõ là hay, nhưng ai ai cũng kháo nhau ả tuy là nữ nhân nhưng người không ra người quỷ chẳng ra quỷ, miệng thì to như chậu máu, xấu đến phát khiếp.”

“Ha ha, mặt mũi xấu xí cũng cho qua được, khổ nỗi tâm địa ác độc, các người còn nhớ những chuyện ả làm trước đây chứ?”

“Làm sao quên được! Ả bắt bao nhiêu là thanh niên tài tuấn về Ma giới, người nào người nấy đều bị ả hành hạ đến mức chẳng còn ra hình người rồi mới vứt đi, chẳng biết đã giẫm đạp bao nhiêu đệ tử trẻ tuổi của các tông môn, tội lỗi chồng chất! May mà ả đã chết, nếu không thì rõ là ghê tởm chết người...”

“Chết à? Ta nói thật, tin tức của các huynh chẳng nhạy gì cả. Ả Lưu Chiêu quân đó chẳng những không chết mà còn ẩn nấp rất kỹ lưỡng, lần này Ma giới đã tới đòi người rồi đấy.” Một nam nhân trong số đó giở ra bản mặt xem hài: “Các huynh đoán xem là tới tìm ai đòi người?”

Nam nhân ngồi bên cạnh hần phe phẩy cây quạt trong tay, ung dung đáp: “Từ huynh chẳng đã nói từ đầu rồi ư, nếu đã được xưng tụng là đệ nhất tông môn, thì ngoài Thương Vũ môn ra còn ai vào đây nữa?”

Tạ Cẩn Du nắm chặt tách trà trong tay, hờ hững hướng mắt về phía bọn họ như chẳng có gì xảy ra, thấy ba nam nhân ngồi quây quần trên bàn bên cạnh có kiểu ăn mặc và phục sức như nhau, đoán chừng là người của cùng tông môn.

Thấy ánh mắt cô dời về bên này, một nam nhân có chòm ria mép trong số đó đột nhiên bật cười: “A ha, huynh nói coi thật là trùng hợp, ngồi bên cạnh chúng ta đã có sẵn một người của Thương Vũ môn đây rồi, muốn biết chuyện gì thì hỏi cô ta là được, chẳng phải sao?”

Thôi xong, Tạ Cẩn Du giật thót, dọc đường đi mãi vui nên quên bém chuyện thay quần áo. Bộ đạo bào trắng tinh như tuyết, chỉ có cổ tay áo thêu chỉ lam và đai lưng thêu lông hồng mà cô đang mặc, rành rành chính là đồng phục của Thương Vũ môn, thảo nào mấy người này vừa thấy cô ngồi xuống đã nhắc ngay tới Thương Vũ môn, hóa ra là nhắm vào bộ y phục này.

“Phải rồi, vị... tiểu đạo hữu đây...” Nam nhân gọi là “Từ huynh” nói với giọng chẳng mấy thân thiện: “Ta nghe đâu, Ma tộc tới Thương Vũ môn của các cô đòi người? Người muốn đòi còn là quý y Ma tộc “Lưu Chiêu quân”, đúng chứ?”

Nè, có đúng hay không chẳng phải mấy người đã dò hỏi hết rồi à, cần gì phải hỏi tới ta?

Tạ Cẩn Du ngoài cười nhưng trong không cười, đáp: “Ta phụng mệnh sư phụ xuống núi đã lâu nên chẳng nghe được tin gì, có lẽ là đạo hữu nghe ai đó đồn bậy đồn bạ thôi, tin vĩa hè ấy mà, ta thấy không nên truyền đi lung tung thì hơn.”

Sắc mặt người nọ khê biến, đảo mắt đi, đoạn lấy lại dáng vẻ tươi cười tiếp lời: “À? Lẽ nào ta nghe thấy tin vĩa hè thật sao? Có điều hôm nay cả giới tu tiên đều đang đồn ầm lên, còn bảo tông môn xảy ra chuyện lớn mà Liễu chương môn lại trốn đâu mất dạng, đó chẳng phải chột dạ thì là gì?”

“Từ khi Thương Vũ môn vào tay Liễu Ký Minh thì ta thấy ngày càng lụn bại.” Nam nhân có chòm râu nhỏ thở dài ra bộ tiếc hận: “Nào còn xứng với cái tên “Đệ nhất Tông môn” này nữa.”

Biết rõ xung đột với bọn họ ở đây ngay lúc này là rất không sáng suốt, thế nhưng sau khi xoa trán cố nén, cô phát hiện mình không tài nào dằn nổi lửa giận trong lòng.

Có câu cây đổ bầy khỉ tan, tảng than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cô cứ tưởng đã làm người tu tiên thì phải khá hơn một chút, tuy không cùng chung mối thù, nhưng cũng chẳng tới mức giậu đổ bìm leo. Bây giờ xem ra cô nghĩ đời quá đẹp, những người này tu đạo một đời nhưng vẫn không rũ bỏ được gốc rễ xấu xa của phàm nhân. Thương Vũ môn vừa gặp chuyện không may là đổ xô tới xem trò vui, hơn nữa phần đông còn ôm lòng dạ xấu xa, thậm chí là ngư ông đắc lợi.

Đã thế bọn họ còn... phỉ báng Liễu Ký Minh.

Liễu Ký Minh là thiên chi kiêu tử, thiên hạ vô song, vô duyên vô cớ phải hứng mấy lời chỉ trích kiêu này, Tạ Cẩn Du cảm thấy lòng mình đau đau, đó không phải là thứ mà hần nên gánh chịu.

“Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dù Thương Vũ môn gặp nguy cũng tốt hơn chán những tạp môn tông phái lớn nhỏ khác. Chư vị đạo hữu trò chuyện tới giờ này mà tới việc tự giới thiệu cũng quên mất, làm ta lấy làm lạ, kiểu tông môn nào mà lại dạy ra những đệ tử nói xấu sau lưng thế này, hay là cứ giới thiệu cho ta

biết, để ta được mở rộng tầm mắt cái nào?” Nói rồi Tạ Cẩn Du ngửa đầu uống trà như chẳng để tâm lắm, sau đó cười khen: “Trà ngon ghê.”

“Người!” Ba nam nhân nọ ngó thấy bộ dạng khiêu khích này của cô thì nụ cười giả dối trên mặt vụt tắt, đập bàn đánh rầm, mặt căng lên đỏ gay.

Đây chính là lý do họ ghét Thương Vũ môn... đều là người tu tiên như nhau, dựa vào đâu mà người trong Thương Vũ môn được gọi là đệ tử của đệ nhất tông môn, dựa vào đâu mà chi phí ăn mặc đều cao cấp hơn người, dựa vào đâu mà đệ tử Thương Vũ môn đều ra dáng kênh kiệu vênh váo, thứ gì cũng tốt hơn họ một bậc?!

Mắt Tạ Cẩn Du lạnh xuống, cầm kiếm lên.

Tuy chưa đánh nhau với ai lần nào, nhưng thực lực của mình tới đâu thì cô vẫn biết được. Vả lại, ba tên trước mắt này tuy tu vi không cao, nhưng muốn đánh bại cô thì cũng dư sức. Nghĩ tới đây, cô lại thở dài ngán ngẩm, rõ là đụng trúng vận xui, muốn làm người khiêm tốn cũng không được. Mấy tên này rõ ràng là ngứa mắt Thương Vũ môn rất lâu rồi, bây giờ gặp dịp nên mượn cô để xả giận thôi.

“Ta cũng muốn coi thử, đệ tử của ”Đệ nhất tông môn” rốt cuộc hơn người ở chỗ nào!” Tên có râu tiên phong rút kiếm, bổ thẳng về phía Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du tức tốc nghiêng người né đòn, đồng thời cầm chuôi kiếm lên, lưỡi kiếm tuốt khỏi vỏ, phát ra tiếng ong ong sắc lạnh.

Kiếm phong của cô và đối thủ va chạm giữa không trung, “Keng” một tiếng”, lòng bàn tay cô lập tức lan ra cảm giác như bị điện giật, truyền dọc tới cánh tay, tê rần.

Chết toi, gặp phải chuyên gia!

Hai tên đằng sau cũng xách kiếm xông lên, Tạ Cẩn Du trở tay chống đỡ, dưới ba tầng giáp công, tay cô đã bắt đầu đuối sức, chuôi kiếm trật khỏi tay rơi đánh “Keng” xuống đất.

“Ha ha! Ta còn tưởng là gặp được hảo hán gì, bây giờ tới vũ khí cũng mất rồi, ta thấy thứ gọi là Thương Vũ môn cùng lắm chỉ thế này thôi!” Tên có râu cười mỉa mai.

Tạ Cẩn Du biến sắc, cười khẩy đáp: “Ta có nói là mình dùng kiếm à?”

Dứt lời, cô nhanh chóng vận hành chu thiên, linh khí gọi gió tới, giữa tay áo tung bay tỏa ra làn khói xanh mềm mại, Cửu Châm bay ra vun vút từ bên hông, cô lập tức vung ống tay áo, Cửu Châm lần lượt xếp thành hàng trước mặt cô, ánh lên màu sáng trắng.

Cô vừa tung ra Cửu Châm, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

“Quý y!” Đồng tử của nam nhân họ Từ co lại, hét lên thất thanh.

Tạ Cẩn Du chỉ nghĩ hấn sợ tới phát ngốc nên cười càng sáng lạng hơn, nhưng cô không ngờ được nụ cười này phối với mái tóc xoắn tung, khi vào mắt người khác lại hết như ma quỷ, thậm chí còn tỏa ra vẻ chết chóc: “Người nhìn cho kỹ! Người đánh người lúc này rốt cuộc là ai!”

“Các huynh đệ, chúng ta liều mạng hôm nay!” Tên có râu hít sâu một hơi: “Giết yêu nữ! Trừ hại cho giới tu tiên!”

Đúng lúc này mi tâm của Tạ Cẩn Du lóe lên, kiếm ý Liễu Ký Minh gửi vào mi tâm của cô nhận thấy sát khí chung quanh, đột nhiên khởi động, kim quang bùng lên sáng lóa, kiếm khí mạnh mẽ, tuy vô hình nhưng càng sắc bén hơn kiếm hữu hình. “Keng keng keng” ba tiếng, ba nam nhân trước mắt bỗng thấy tay tê dại, gần như không cầm nổi kiếm trong tay nữa.

Cả ba ngược mắt lên, bàng hoàng nhìn Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du dần cơn khẩn trương trong lòng xuống, thản nhiên nói: “Sao, muốn đánh nữa không? Không đánh nữa, ta đi đó nhé.”

Cô biết lúc này dù ra sao cũng không thể thua khí thế.

Ba người nhìn nhau, bị cô hù dọa nên chẳng ai dám bước lên nữa, đạo kiếm khí vừa rồi uy lực quá mạnh, dù cô gái này không cần tới kiếm, nhưng trên người ắt có pháp khí thần kỳ hộ thân, bất kể ra sao ba người họ cũng không giành được lợi thế.

Thương Vũ môn, Thương Vũ môn, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, ba người họ dám mĩa mai xúi bẩy thậm chí là giậu đồ bìm leo, nhưng tuyệt đối không có gan đấu chính diện.

Tạ Cẩn Du nhìn phản ứng của ba người thì biết là họ đã bị dọa cho phát ngốc, châm cụ vẫn đang lơ lửng giữa không trung, vậy mà cô lại bất ngờ quay lưng, rời khỏi khách điểm. Hành động đưa lưng cho kẻ địch này khiến người nhìn phải trở mắt trân trối, nhưng sau trận giao thủ vừa rồi, nó lại làm cho người ta nghĩ rằng bên trong nhất định có bẫy, cho nên ba người không dám tấn công lỗ mãng, cứ thế để mặc cô bước nghênh ngang ra khỏi khách điểm.

Vừa ra khỏi khách điểm, Tạ Cẩn Du mới dám thở phào, sống lưng đã ướt đầm mồ hôi. Cô sợ ba người kia hoàn hồn lại rồi đuổi theo, nên lập tức rút trường châm ra bay thẳng tới bờ biển phía Tây, định bụng tránh sóng gió một lát, sau đó sẽ tính tiếp.

Nhưng ngay khi tiếp đất, một trận gió lạnh tức tốc ủa tới, bầu không khí phút chốc bị đông lạnh.

Cô quay phắt đầu lại, thấy một người mặc huyền y đeo bội kiếm đang đứng ngay trước biển, gió thổi lay tay áo cùng mái tóc, tôn lên vẻ xuất trần, chỉ nhắc mắt đã khiến trời đất phai màu.

Tạ Cẩn Du hóa đá.

Liễu Ký Minh đuổi tới nơi rồi?!

Suy nghĩ đầu tiên nhá lên trong óc chính là, xong đời, chuyện Nam Kha bại lộ...

Chưa kịp bắt thêm suy nghĩ thứ hai, cô đã quay đầu bỏ chạy. Nhưng Liễu Ký Minh như nhìn ra ý đồ của cô, thân hình động khẽ, thoáng cái đã chắn trước mặt Tạ Cẩn Du, trở tay bắt lấy cổ tay cô.

“Chàng...!” Tạ Cẩn Du trợn to mắt, ngẩng đầu lên.

Liễu Ký Minh nhìn cô với vẻ mặt vô cảm, trong đôi mắt đen láy là đáy biển sâu hút, nổi sóng ba đào.

~ Hết chương 11 ~

12. Chương 12

Edit: Yunchan

Tạ Cẩn Du luống cuống.

Ngón tay thon gầy khóa lấy cổ tay cô rất mạnh, trong giá lạnh còn mang theo chút ẩm áp. Nhưng mà, đó là cái nóng sinh ra từ ảo giác khi cái lạnh đạt tới tột cùng, nơi bắt nguồn của ngọn lửa là nơi da thịt chạm vào nhau, đốt cháy lên tận vai cô, khiến toàn thân cô không thể động đậy.

“Chàng...” Tạ Cẩn Du rụt rè ngẩng đầu, vừa chạm phải ánh mắt của Liễu Ký Minh đã rơi tõm vào đáy biển sâu.

Dưới lòng đại dương sâu hút không đáy là sóng dữ cuộn cuộn, chờ cho sinh mệnh cô rơi vào đó sẽ quấn chặt lấy, nuốt chửng, cuốn phăng cô vào vực sâu.

“Sư thúc...” Giọng Tạ Cẩn Du lí nhí, đầu cúi gằm, cô biết lúc này nên tỏ ra yếu thế trước đối phương.

Liễu Ký Minh vẫn nhìn cô không cảm xúc, đột nhiên siết chặt lấy cổ tay cô, gồng sức đến nỗi mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Tạ Cẩn Du bị siết đau nhưng không dám lên tiếng, cắn răng, nhúu mày.

Cô cứ ngỡ Liễu Ký Minh sẽ hạch hỏi mình gì đó, ai dè, một khắc sau cổ tay cô bất ngờ được nắm lỏng, một chiếc bóng đổ ập xuống. Tạ Cẩn Du ngẩng phắt đầu lên, thấy mắt Liễu Ký Minh nhắm nghiền, thân hình lảo đảo, ngã gục lên người cô.

“Sư thúc!” Tạ Cẩn Du đỡ lấy hân.

Đầu Liễu Ký Minh gác lên vai cô, hơi thở yếu ớt như đang thoi thóp, một dòng máu đỏ trào ra từ khoe miệng, dính lên vai của Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du nắm lấy mệnh môn của hân, truyền vào một luồng linh lực, nhưng lại bị linh khí của chính Liễu Ký Minh đẩy bật ra.

Linh khí phân tán khắp tứ chi bách hài của hân, tranh chấp giằng co, bên trong cơ thể sục sôi khí sát phạt mạnh mẽ. Tu vi Tạ Cẩn Du quá thấp, hoàn toàn không thể dẫn chân khí hỗn loạn của hân quy vị, trái lại còn bị đẩy lùi.

...Chẳng biết Liễu Ký Minh đã bị tình trạng này bao lâu, vậy mà hân còn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như chẳng có chuyện gì.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Tạ Cẩn Du nóng lên.

Cô gây ra họa thật rồi.

Nhân lúc hân bế quan cô lại đột nhiên bỏ trốn, sau khi Tổ Y biết chuyện nhất định sẽ báo lại cho hân. Chắc hẳn Liễu Ký Minh đã cưỡng ép xuất quan để tìm kiếm cô, nếu không đã chẳng ra thế này, chẳng những tu vi không đột phá mà còn khiến bản thân rơi vào nguy hiểm.

Hơn nữa, ba tên trong khách điểm có nói, Ma tộc đang thừa cơ gây phiền phức cho Thương Vũ môn ngay đúng lúc này, tìm hân hồng đòi quỹ y Lưu Chiếu quân nào đó.

Thu Mi đúng là không đáng tin chút nào!

Tạ Cẩn Du cảm thấy hơi giận, cô cho là nữ chính Mary Sue tung hoành cả vũ trụ, chống đỡ giúp mình một lúc chỉ là chuyện dễ như bỡn, sao bây giờ lại xảy ra sự cố.

Đến nước này thì vấn đề mặt mũi chẳng còn quan trọng nữa, Tạ Cẩn Du đỡ Liễu Ký Minh bay về phía thành Thủy Ván, vì trận xô xát vừa rồi nên cô không dám vào trung tâm thành, chỉ chọn một khách điểm ở nơi hẻo lánh, thuê một gian phòng hảo hạng rồi mang Liễu Ký Minh vào trong.

Liễu Ký Minh nằm trên giường với sắc mặt nhợt nhạt, bình thần hết như đang ngủ, chỉ có vùng chân mày là cau lại, trên gương mặt chưa bao giờ sợ hãi lần đầu tiên hiện lên vẻ yếu đuối khó nhận ra.

Trước đó đã sờ thử kinh mạch của hân nên Tạ Cẩn Du có thể tưởng tượng được hiện tại chân khí trong cơ thể hân tán loạn đến mức nào, cô không đủ sức dẫn chân khí giúp hân, nhưng ít ra cũng là một y tu.

Nghĩ rồi Tạ Cẩn Du vung tay áo lên, Cửu Châm xoay vòng, dòng linh khí màu xanh bốc lên từ đầu ngón tay cô như khói, hòa vào không khí lưu chuyển vòng quanh Cửu Châm, cô chọn vài đại huyết như Bách Hội, Thiên Trung, Thái Uyên dựa theo trí nhớ, chặn linh khí tán loạn của Liễu Ký Minh từ bên ngoài.

Lấy châm đâm vào nơi truyền linh khí, chậm chậm độ hóa linh khí hỗn loạn, từ trên xuống dưới dọc theo hướng mũi châm, từng vòng một, lưu chảy tuần hoàn quanh thân. Khi nhận thấy dòng linh khí bên dưới mũi châm dần lắng lại thì trán Tạ Cẩn Du đã đầm đìa mồ hôi, rơi xuống đánh “tách”.

Cô hít sâu một hơi, ngã ngồi xuống bên giường.

Liễu Ký Minh bị ghim châm trên người vẫn nằm yên bất động trên giường, mặc cho người ta làm thật. Ở trước mặt mọi người hân luôn giữ vẻ tiên phong đạo cốt, khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa chứ chẳng dám khinh lờn, dù muốn nói với hân đôi câu cũng phải hạ quyết tâm rất lớn, nhưng giờ phút này dáng vẻ của hân lại vừa vô tội vừa buồn cười. Có lẽ do biết hân đã tạm vượt qua nguy hiểm, nên vẻ mặt Tạ Cẩn Du nhìn hân cũng rạng rỡ hẳn lên.

Mặt trái của Liễu Ký Minh, dường như chỉ mình cô được thấy.

Ý thức được điều này, cô bắt giác ôm ngực theo phản xạ, trái tim bên trong lồng ngực nhảy lên thành thịch.

Cô nhớ lại, lần đầu tiên gặp Liễu Ký Minh sau khi mất trí nhớ, cô chưa từng nghi ngờ con người này, nhất định là vì cô vô cùng thích hắn.

Trong sách có viết lần đầu tiên Thu Mi gặp Liễu Ký Minh đã nhìn tới ngây dại, hồng y rực lửa tôn lên nét mặt đầu mày tinh tế đẹp đẽ, thể nhưng ánh mắt của hắn lại chỉ có sương lạnh chứ không có hơi ấm.

Tạ Cẩm Du nghĩ, người có thiên tư tuyệt đỉnh nên có dáng vẻ kiêu hãnh thế này.

Rút chân về, cô ôm chút đặc ý nhỏ nhỏ gối đầu bên cạnh hắn, tham lam ngắm nghía gò má của Liễu Ký Minh.

Sống mũi của hắn cao vút thẳng tắp, rèm mi dài rậm run run như cánh quạt, hàng mày vút cao chạm tóc mai, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng như một bức tranh thủy mặc tự nhiên sinh động, từng vết mực loan ra, chậm rãi thấm vào tâm khảm, mãi mãi không thể lau sạch được vết tích.

Cô không dần lòng được vươn tay tới, điểm nhẹ lên mi tâm của hắn, rồi trượt dần xuống theo xương mày, chạm lên chóp mũi, mang theo vài phần ám muội.

Ngay giây tiếp theo tay cô đã bị chộp lấy, đan chặt vào lòng bàn tay khác.

Bàn tay lúc trước dường như chẳng còn hơi ấm, mà giờ khắc này lại nóng tới mức khiến cô phải bồng.

Tạ Cẩm Du có hơi giật mình vì bị bắt quả tang, kinh ngạc nhủ bụng, sao lại tỉnh nhanh vậy chứ? Nghĩ rồi cô nghiêng đầu qua, thấy mí mắt người nọ khẽ động đậy, từ từ mở ra.

Trong mắt lấp lánh hào quang, rực rỡ như sao.

“Sư thúc...” Tạ Cẩm Du lên tiếng, giọng nhẹ như thì thầm, nói đoạn cô dùng tay còn lại ôm lấy cánh tay Liễu Ký Minh, ngoan ngoãn dựa đầu vào vai hắn: “Chàng thấy đỡ hơn chưa?”

Liễu Ký Minh nắm tay cô đặt nhẹ lên lồng ngực mình, không trả lời.

Tạ Cẩm Du nghĩ ngợi một lát, rồi dịch sát lại hơn chút nữa, nói: “Sư thúc, ta sai rồi...”

Tay Liễu Ký Minh siết chặt, đáp lại bằng giọng chẳng chút gợn sóng: “Nàng sai ở đâu?”

Thẳng thẳng nhận khoan hồng, kháng cự ắt nghiêm trị!

Tạ Cẩm Du chân chó nghĩ vậy, không cứng đầu nữa mà thẳng thẳng nhận sai: “Ta không nên lén lút bỏ nhà ra đi mà không nói với chàng.”

“Tạ Cẩm Du nàng không sợ trời không sợ đất, nàng muốn đi đâu làm gì, đâu cần phải nói với ta.” Liễu Ký Minh đáp.

Giọng điệu của hắn vẫn thản nhiên như trước, nhưng Tạ Cẩm Du lại nghe thấy sự phẫn nộ âm ỉ bên trong.

Chắc chắn, không sai vào đâu được, Liễu Ký Minh nổi giận, hắn nổi giận thật rồi!!!

Tạ Cẩm Du ôm lấy cánh tay Liễu Ký Minh, gối tay hắn dưới cổ mình, sau đó nghiêng đầu, tiện đà chôn cả mặt mình vào trong lồng Liễu Ký Minh.

“Tạ Cẩm Du không sợ trời không sợ đất, là vì biết sau lưng mình có một sư thúc.”

“Tạ Cẩm Du không có sư thúc, thì chẳng là gì cả.”

Tạ Cẩm Du nói rất chân thành, bởi cô biết rõ điều đó là sự thật. Ở thế giới này, nếu không có Liễu Ký Minh thì nào ai biết Tạ Cẩm Du là ai, mà cô có thể làm việc chẳng cần suy nghĩ, chẳng cần kiêng nể gì cũng là nhờ vào người nam nhân trước mắt này. Hắn mạnh mẽ, to lớn, dùng thân thể của mình để chống lên cho Tạ Cẩm Du một khoảng trời riêng.

Nhắm mắt lại vùi vào lòng Liễu Ký Minh, tham lam hít lấy mùi hương trên người hắn, cảm nhận hơi thở lạnh thấu xương hóa thành những ngón tay dịu dàng mềm mại, là đêm đông giá buốt trước khi xuân về.

Bàn tay đang nắm vai cô bắt giắc siết lại, ấn sát cô vào ngực hơn chút nữa, như hận không thể khiến hai thân thể dán chặt vào nhau, không để lại dù một kẽ hở.

Tạ Cẩm Du nhận ra hành động này của Liễu Ký Minh, giật mình ngẩng mặt lên từ trong lòng hẩn, lập tức chạm vào ánh mắt chuyên chú của Liễu Ký Minh, trong veo như tranh, hình bóng của cô là một nét phác bên trong bức tranh đó.

“Sư thúc...” Yêu thương bất giác lấp đầy tim, cô khẽ sát lại hẩn, giọng nhỏ nhẹ như đang làm nũng: “Chàng hết giận rồi à?”

Tầm mắt của Liễu Ký Minh dời khỏi người cô, đáp như chẳng có việc gì: “Ta giận nàng khi nào?”

Còn bảo không có!

Tạ Cẩm Du lầu bầu trong lòng, chỉ muốn vung tay nhéo má hẩn, xé bỏ cái mặt nạ ngàn năm bất biến, bắt hẩn phải lộ ra cái răng nanh, trước bản mặt đó thì chỉ có đồ ngốc mới không thấy hẩn đang giận!

“Đương nhiên.” Song vất vả lắm mới dỗ được hẩn nên cô chẳng đại mà nói toạc ra: “Sư thúc đại nhân đại lượng, dĩ nhiên là không giận ta rồi.”

Liễu Ký Minh lườm cô tỏ ý cảnh cáo, sau đó nâng tay lên cốc vào đầu cô hai cái coi như nghiêm phạt. Tuy nói là cốc vào đầu nhưng thật ra nhẹ chẳng khác nào lông hồng, chỉ tổ làm lòng người ngứa ngáy thêm. Tạ Cẩm Du thấy ngực run lên, áp mặt vào lòng bàn tay hẩn, ôm lấy cánh tay hẩn mà nheo.

“Nếu nàng muốn đi đâu thì nói với ta là được.” Liễu Ký Minh tiếp lời: “Lẽ nào ta lại giam cầm nàng hay sao?”

Tạ Cẩm Du ngượng ngùng ngước mắt lên, thấy màu mắt hẩn sâu hút tối tăm, dường như chỉ một cái liếc mắt là có thể nhìn thấu tất cả, hoàn toàn không thể lừa gạt, đành phải nhỏ giọng nói: “Ta sợ chàng không đồng ý.”

“Sao?” Liễu Ký Minh biết trong câu này của cô có ý khác, nên không vội giục.

Tạ Cẩm Du dè dặt nói: “Sư thúc, ta rất muốn tìm lại trí nhớ của mình.”

Liễu Ký Minh “Ừm” một tiếng ra hiệu mình đã biết, sau đó thì sao?

“Dương Vân Thanh nói với ta, có lẽ trước khi mất trí nhớ ta đã luyện ra cho mình một hạt Châu Ký Ưc...”

Bàn tay dưới tay cô vô thức nắm lại thật chặt, Tạ Cẩm Du cảm thấy rất rõ, thậm mặc niệm trong lòng, Dương Vân Thành, giá nào để cũng đừng trách ta, cái nỗi này hai ta phải vác cùng nhau thôi.

“Ta muốn đi tìm giao nhân hỏi rõ, sau đó tìm lại hạt Châu Ký Ưc của mình, xem thử trước đây đã xảy ra chuyện gì.” Tạ Cẩm Du nuốt nước bọt, lưỡng lự một lát bèn nói thật ra suy nghĩ trong lòng mình: “Có điều, ta nghĩ sư thúc hình như không muốn ta nhớ ra.”

Bàn tay đang vỗ nhẹ lưng cô chợt khựng lại, rồi rút về như chẳng có chuyện gì, sau đó hẩn chậm rãi hỏi: “Ta nói mình không muốn lúc nào?”

Tạ Cẩm Du: “...”

Câu này cô thật tình không đỡ nổi!

Công phu nói một đằng nghĩ một nẻo của tên này quá thâm sâu, giả bộ quá đỉnh!

“Nếu sư thúc không ngại thì đi tìm hạt Châu Ký Ưc với ta được không?” Tạ Cẩm Du rút cổ lại, quyết định đánh phủ đầu, còn chuyện Nam Kha hiện tại cô vẫn chưa có gan để khai ra, nhưng cũng chẳng sao, khi nào Châu Ký Ưc vào tay mới có cơ hội xem, Liễu Ký Minh dĩ nhiên sẽ theo cô như hình với bóng, tới khi lấy được nhất định cũng là cô xem trước.

“Đây là chuyện đương nhiên.” Liễu Ký Minh trả lời.

Tạ Cẩm Du nín thính, không, rõ ràng cô vẫn ngửi thấy mùi cực dễ bụng ở đây!

“Cẩm Du.” Liễu Ký Minh nhìn nét mặt cô, dường như nhận ra nội tâm của cô đang rối bời, bèn nhấn mạnh từng chữ: “Ta và nàng là phu thê, vốn là nhất thể.”

Đằng sau lời tâm tình trá hình này hình như có thứ gì đó đang quấy phá, moi ra chút tâm tư nho nhỏ của cô, rồi treo nó lên lửng lơ giữa không trung. Nếu đã là nhất thể thì không nên giấu diếm nhau điều gì mới đúng.

Tạ Cẩn Du hơi chéch đầu đi như muốn né tránh ánh mắt hần, thấp giọng nói: “Sư thúc cảm tâm tình nguyện đi cùng ta sao?”

Liễu Ký Minh “Ừ” một tiếng như chuyện đương nhiên.

“Sư thúc, ta nghe nói Ma tộc tới Thương Vũ môn gây sự?” Tạ Cẩn Du như chợt nhớ ra điều gì, cất giọng hỏi.

Liễu Ký Minh hơi ngẩn ra một thoáng, tầm mắt cố định trên người cô: “Ai nói với nàng?”

Tạ Cẩn Du nghiêng đầu qua: “Ta nghe được ở khách điểm, nghe đâu là họ tìm tới Thương Vũ môn của chúng ta để đòi ”Quý y” Lưu Chiếu Quân nào đó, Lưu Chiếu Quân là ai, sao ta chưa từng nghe thấy?”

Cô không nói dối, vì từ đầu tới cuối trong nguyên tác “Đọa Tiên” chưa từng xuất hiện nhân vật này. Nhiệm vụ ban đầu hệ thống giao cho cô chính là loại bỏ hết những thứ bất thường trong thế giới này, thúc đẩy nội dung truyện diễn ra suôn sẻ, nếu nhân vật Lưu Chiếu Quân này là một thứ bất thường nhưng vẫn còn sống, thì cô thật tình rất muốn tìm được người này, bàn với cô ta về lý lưỡng nhân sinh...

“Nàng không cần biết người này, hơn nữa, cô ta đã chết rồi.” Liễu Ký Minh lạnh giọng nói.

Giấu đầu hở đuôi!

Trong đầu Tạ Cẩn Du bỗng dưng nhảy ra từ này.

Liễu Ký Minh là một nhân vật quang minh chính đại, lòng dạ trong sáng, về mảng nói dóc này hần rành rành chẳng mạnh chút nào.

Thế là cô ghé vào ngực hần, tóm lấy cổ áo hần, cười đến là sáng chói: “Sư thúc, hồi nãy người nói gì nào?”

Tay từ từ trượt xuống, lần vào trong vạt áo hần, cảm giác được hơi thở ấm áp phả qua tay, chỗ tiếp xúc với nội y trơn nhẵn mềm mại: “Ta với chàng là phu thê, vốn là nhất thể...”

Cơ thể Liễu Ký Minh dần cứng lại, vành tai thoát cái xung huyết: “Lúc Ma tộc tới ta không ở trong tông môn.”

Nụ cười của Tạ Cẩn Du cứng lại, thảo nào ba tên kia bảo Liễu Ký Minh cố tình tránh mặt, đoán chừng khi đó hần đã biết cô bỏ trốn, nên chạy tới đây tìm cô... có điều, bỏ lại tất cả môn hạ như rắn mất đầu, làm vậy được sao?

“Vân Thanh xử lý sự vụ thay ta, nó làm rất tốt.” Có lẽ nhìn ra nỗi lo của cô, Liễu Ký Minh bèn lên tiếng giải thích.

Tạ Cẩn Du “A” một tiếng, giọng ngân dài, bàn tay gác lên ngực hần cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ dưới ngón tay, cô tựa đầu lên vai hần, lòng dần lắng lại.

Cô đột nhiên đổi chủ đề: “Sư thúc, nghe nói giao nhân rất khó tìm, chàng có cách tìm ra họ không?”

Liễu Ký Minh trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Thật ra có một cách, nhưng ít người biết.”

“Hả? Cách gì?” Tạ Cẩn Du hiếu kỳ.

“Cách đó là nàng dạy cho ta.” Liễu Ký Minh tiếp lời.

Tạ Cẩn Du hết hồn: “Ta dạy cho chàng?!”

Trong sách hoàn toàn không đề cập tới cách triệu hồi giao nhân, cho nên cô tuyệt đối không thể biết cách này từ sách được. Dương Vân Thanh từng nói, nữ tu sĩ nọ đã cứu công chúa của tộc giao nhân, nếu người đó là cô thì biết đâu giao nhân đã chỉ cho cô cách để triệu hồi họ, vậy thì chẳng có gì lạ.

Vấn đề là tại sao cô lại nói với Liễu Ký Minh?

Vì liệu trước bản thân sẽ mất trí nhớ nên mới chuẩn bị sẵn Châu Ký Ưc. Vì biết mình mất trí nhớ sẽ quên hết mọi thứ, nên thậm chí còn gửi gắm bí mật cho Liễu Ký Minh, để bản thân tìm được Châu Ký Ưc một cách thuận lợi sao?

Vậy thì... bản thân cô trước khi mất trí nhớ, đến cùng đang âm mưu chuyện gì đây?

~ Hết chương 12 ~

13. Chương 13

Edit: Yunchan

Tạ Cẩm Du bắt đầu hoài nghi bản thân sâu sắc, lòng chất đầy hoang mang, cô mệt mỏi tựa vào người Liễu Ký Minh, lải nhải liên miên với hắn, khi biết người dẫn linh khí hỗn loạn của mình quy vị là cô, ánh mắt Liễu Ký Minh nhìn cô lập tức mang theo ngờ vực.

Tạ Cẩm Du biết hắn không tới nỗi xem thường mình, chẳng qua cái nhìn chẳng chút tín nhiệm này của hắn là sao đây? Dù bây giờ cô chỉ tới Trúc Cơ, nhưng tốt xấu gì cũng “Đã từng” ở tu vi Kim Đan cơ mà!

Cô đập đập vai Liễu Ký Minh tỏ ý bất mãn, trề môi nói: “Chàng làm gì thế hả, không tin ta à.”

Liễu Ký Minh nhìn cô, ngón tay vuốt dọc theo mái tóc đen của cô: “Ta nghĩ nàng không muốn biết mỗi lần nàng chữa thương cho ta sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Tạ Cẩm Du hứng thú, nhìn hắn bằng đôi mắt phát sáng: “Chuyện gì xảy ra?”

Tầm mắt Liễu Ký Minh dời lên đỉnh màn, nói úp mở: “Sau này nàng sẽ biết.”

Thề thốt là phải bảo vệ hắn hết mình, kết quả lại làm cho mọi chuyện hồng bét, bảo muốn trị thương cho hắn, trở trêu thế nào lại dùng lầm cách, hại cả hai đến thẳm.

Tạ Cẩm Du ơi Tạ Cẩm Du... lúc đó hắn còn nghĩ là cô cố tình.

Tuy Tạ Cẩm Du vẫn ôm phiền muộn trong lòng, nhưng cô hiểu rõ tên nam nhân trước mắt này một khi không muốn nói thì dù cạy miệng cũng vô ích. Có điều nhìn nét mặt hiền lành của hắn rõ là không có ý trách cứ, nên hậu quả chắc cũng không nghiêm trọng lắm, thế là cô lại nằm xoài ra.

“Có ra sao thì chàng cũng cưới ta rồi...” Cô nhỏ giọng thăm thì, còn mang theo chút đắc ý: “Chờ ta lấy được Châu Ký Ưc xong, dù chàng không muốn nói thì ta cũng biết!”

Giọng cô lảng xuống, chờ hồi lâu Liễu Ký Minh vẫn không lên tiếng đáp lại, Tạ Cẩm Du bèn ngược mắt nhìn thử, thì thấy hắn đã nhắm mắt, ôm cô ngủ thiếp đi mất.

Tu sĩ lẽ ra không cần ngủ, thế nhưng Liễu Ký Minh bị dòng linh khí hỗn loạn gây ra nội thương, chữa thương xong lại chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần chống chọi đến giờ phút này đã là quá sức.

Tạ Cẩm Du nằm trong lòng hắn cảm thấy vô cùng an tâm, cô nhắm mắt lại, chẳng bao lâu cũng ngủ say.

Hai người ôm nhau ngủ, hai mái đầu đan vào nhau, hơi thở giao hòa như gắn bó làm một.

Sau hôm đó Liễu Ký Minh đã tọa dưỡng thương trong khách điểm hai hôm, tới khi sức khỏe chuyển biến tốt thì hai người mới sửa soạn lên đường tới bờ Tây Hải, tìm kiếm giao nhân. Vì sợ người ngoài phát hiện quấy nhiễu đến tộc giao nhân lâu nay luôn trốn tránh tu sĩ, nên cả hai chọn lúc đêm khuya vắng vẻ để bay tới biển.

Ở Tây hải thủy triều vừa lên.

Ánh trắng run rẩy ló đầu ra từ mặt biển, chiếc móc câu khổng lồ chiếu ánh sáng vào nơi giao thoa giữa trời đất, rắc xuống nhân gian một lớp ánh bạc. Sao kim đã leo xuống phía chân trời, trời đất mênh mông cô tịch, trăng treo lững lờ bên góc biển mặc cho sóng biển xô qua rì rào.

Ánh trắng mờ rơi lên bóng dáng của hai người đang bước sóng vai, rọi thành đường nét mơ hồ trên mặt biển sâu thăm thẳm.

Tạ Cẩn Du giẫm lên trường châm, reo lên với giọng vừa hưng phấn vừa mong chờ: “Sư thúc! Chàng trở tài đi, đến đây!”

Liễu Ký Minh nghe thấy tiếng reo hơn hởi của cô, ánh mắt chợt dịu lại, vung tay rút Thiên Thu đeo ở bên hông ra. Thiên Thu cảm nhận được lời triệu gọi của chủ nhân bèn kêu lên ong ong, kiếm khí phá trường không, kiếm phong mãnh liệt, còn sáng rực lạnh lẽo hơn cả ánh trăng.

Thiên Thu lưu chuyển ánh sáng, phát ra ba tiếng “Keng keng keng” giòn giã, ngón tay Liễu Ký Minh búng nhẹ ba cái lên thân kiếm, Thiên Thu tức tốc rung động theo động tác của hắn. Qua mỗi đợt rung động, đốm sáng trắng như bọt nước sẽ bắn ra, sau ba tiếng, ba đốm sáng đó dần dung hợp, u quang lóe sáng, ngay sau đó một cây sáo nhỏ màu xanh ngọc đã nằm gọn trong lòng bàn tay của Liễu Ký Minh.

“Đỉnh quá...” Tạ Cẩn Du trợn mắt há mồm.

Liễu Ký Minh quả nhiên siêu nhiên, kiếm tu vốn dĩ đã mạnh hơn những tu sĩ thông thường có cùng cấp tu vi rất nhiều, nhưng chiêu biến hóa kiếm khí này của hắn không phải người có công lực thâm hậu thì không thể nào làm được.

Liễu Ký Minh thấy dáng điệu của cô thì khê cong khéo môi, ánh trắng mềm như nước nhuộm bạc cả thỉnh không, khiến dung nhan đã sắc sảo hơn người càng trở nên thoát trần siêu nhiên.

Giao nhân thường dùng tiếng hát để trao đổi, và muốn gọi giao nhân cũng cần dùng tiếng hát. Khi thấy Liễu Ký Minh huyền hóa ra cây sáo nhỏ Tạ Cẩn Du đã đoán được phần nào, kinh ngạc xong thì lại thấy tiếc vì không thể nghe Liễu Ký Minh hát, sự thất vọng lộ hết ra nét mặt. Liễu Ký Minh chỉ cần liếc sơ qua là biết ngay cô đang nghĩ gì, bèn nhìn cô nói chậm rãi: “Nghe cho kỹ.”

Sáo nhỏ kề bên môi, đồ vật được biến ra từ kiếm khí phải dùng linh khí vận hành, u quang ánh kim chạy dọc theo thân sáo, đầu ngón tay Liễu Ký Minh bật ra một nốt đầu tiên...

Trên mặt biển Tây Hải thủy triều lên xuống, xô vào nhau nhấp nhô.

Theo giai điệu vang lên kỳ dị, mặt biển bắt đầu xao động, một ngọn sóng thấp dâng lên trước nhất, sau đó là hàng lớp sóng nối nhau chồng lên lũ lượt, cứ như muốn tranh nhau lao về phía trắng.

Liễu Ký Minh phát tay, hắn và Tạ Cẩn Du đồng thời bay về phía trước, đúng lúc này, âm điệu dường như bẻ ngoặt, nốt cao bén nhọn rạch qua khoảng không vắng lặng, ngọn sóng cao nhất đột ngột bất động, phồng nèn đằng sau là vòng hào nguyệt to lớn, trông như một bức tranh thủy mặc “Nguyệt dừng đại giang lưu”(*).

(*) Sông dài cuốn trắng trôi.

Cây sáo bay khỏi tay hắn vọt lên giữa trời, đánh một vòng nhỏ, dưới sự thúc giục của linh lực, âm nhạc vẫn không dừng lại, nước biển ngưng tụ thành châu trên ngọn sóng bất động, đỉnh đang trầm bóng, chốc lát sau lại bắt đầu sôi trào theo âm thanh một lần nữa.

“... Đẹp quá.” Tạ Cẩn Du thì thào, nước biển phản chiếu vào mắt cô hệt như trân châu, được ánh trắng xâu lại thành chuỗi hạt, uốn quanh theo vầng trăng, ánh lên màu lóng lánh.

Liễu Ký Minh nghiêng đầu dời tầm nhìn sang Tạ Cẩn Du, trong mắt hắn cũng in bóng trăng, ánh lên quang sáng mờ ảo động lòng người, chứa đựng cả bầu trời đêm vô tận.

Hắn cầm lấy tay Tạ Cẩn Du, bàn tay to rộng mà khô ráo ấm áp, hai bàn tay đan vào nhau cùng hướng lên trời. Tạ Cẩn Du lập tức đưa ngón trở ra theo chỉ dẫn của hắn, theo động tác tay của cả hai, bọt nước đang dâng lên giữa không trung bỗng nổi liền thành một đường.

Tạ Cẩn Du làm theo động tác của Liễu Ký Minh, chỉ cảm thấy hơi thở của mình nghẽn lại, từng đường từng nét, từng điểm từng giọt, bên dưới tay cô, một ký hiệu cực lớn được viết bằng nước biển dần hình thành,

nó xanh thẳm như bảo thạch, trong suốt óng ánh, với trắng là bùa treo nghiêng nghiêng ở nơi tiếp giáp của trời và biển.

“Lên!” Liễu Ký Minh đan ngón trở vào ngón tay cô, đoạn phát óng tay áo, ký hiệu kia “Ào” một tiếng rồi vỡ tan ngoài khơi, khuấy lên cuộn sóng.

Nơi ba đào cuộn trào mãnh liệt, nước biển như nhận được một mệnh lệnh nào đó, tự động xô sang hai bên, tách ra một con đường dưới lòng nước. Bên trong dòng chảy cuộn trào, một cái đầu nho nhỏ dề dặt ngoi lên.

“Sư thúc nhìn mau lên! Giao nhân xuất hiện rồi!” Tạ Cẩn Du kích động chớp lấy tay áo Liễu Ký Minh, chỉ xuống dưới reo lên thất thanh.

Liễu Ký Minh gật đầu, hiển nhiên cũng nhìn thấy.

Cái đầu nhỏ đó nhìn dáo dác bốn phía như đang hoang mang, mắt đen bóng như hai quả nho nhỏ xiu, hai lỗ tai thì nhọn, nom rất dễ thương. Về ngoài của hần ướm chừng chỉ tầm mười mấy tuổi so với nhân loại, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ.

“Nè! Bọn ta ở đẳng này!” Sau khi mất trí nhớ thì đây là lần đầu tiên Tạ Cẩn Du nhìn thấy sinh vật truyền thuyết, nên hươ tay rất hưng phấn, cô không khỏi nghĩ thầm, tu tiên thật có lợi.

Cái tai nhọn của tiểu giao nhân giật giật, ngẩng đầu lên nhìn về hướng âm thanh, lập tức trông thấy hai tu sĩ đang ngự kiếm trên trời.

Tới khi thấy rõ người gọi mình sắc mặt hần lập tức chuyển sang thất kinh, tức tốc chui đầu vào biển mà chẳng thèm đo đạc giây nào, cứ như gặp phải mãnh thú.

“Ồ hay? Cậu ta chạy cuống lên thế làm gì?!” Tạ Cẩn Du nhìn sang Liễu Ký Minh với ánh mắt ngỡ ngàng.

Tạ sao lại thế này? Như Dương Vân Thanh kể, nếu cô thật sự là người cứu công chúa của tộc giao nhân, đồng thời còn nói cho cô biết cách triệu gọi giao nhân, vậy thì đâu đến mức họ không nhận ra cô chứ, dù không chào đón nồng nhiệt thì cũng đâu cần phải ghẻ lạnh thế này. Huống chi, nhân lực của tu sĩ tốt hơn người thường rất nhiều, nét mặt của tiểu giao nhân lúc này rành rành là rất sợ họ.

“Đuổi theo.” Liễu Ký Minh lời ít ý nhiều.

Tạ Cẩn Du gật đầu đồng ý, bay theo hần lao xuống biển, nhưng vừa chạm tới mặt biển thì bất ngờ phanh gấp.

“Ồ...” Tạ Cẩn Du nhìn hần lúng túng. Liễu Ký Minh là tu sĩ Hóa Thần, thứ nước biển phàm trần này đương nhiên không hề hấn gì với hần, nhưng cô thì khác, cô mới tới Trúc Cơ, xuống nước không có ống thở thì khả năng chết chìm cực kỳ cao.

Liễu Ký Minh nâng tay thấy cho cô một cái bình, nói với giọng chẳng chút ngạc nhiên: “Đã liệu trước rồi.”

Tạ Cẩn Du chụp lấy bình, mở ra thì thấy bên trong đựng một viên dược hoàn xanh nhạt, bèn cười toe toét nói: “Sư thúc quả nhiên liệu sự như thần.”

Liễu Ký Minh nào chỉ liệu sự như thần, hần biết rõ cô nàng trước mắt này lúc nào cũng làm việc lỗ mãng chẳng thèm lo trước tính sau, đi tìm giao nhân thủy tộc mà tới cả việc mang theo cả Châu Tị Thủy cũng không nhớ... Thật là...

Thứ đựng trong bình chính là Châu Tị Thủy, nghĩa hết như tên, mang hạt châu này bên người có thể đi lại trong nước như trên bờ mà không ảnh hưởng gì, Châu Tị Thủy thượng hạng luyện thành từ nguyên đan của long tộc, vô cùng hiếm có, và hạt châu trên tay Tạ Cẩn Du chính là nó.

Có thứ này rồi thì cả hai không lè mè nữa, nhanh chóng lặn vào lòng biển.

Trên mặt biển trải dài ánh trắng hiền hòa, song dưới lòng biển thì sâu thẳm thiếu ánh sáng, trái ngược hẳn với sự ồn ào trên bờ, nơi đây chỉ có sự yên ắng vắng vẻ bao trùm, thi thoảng có bầy cá bơi qua, mơn trớn những cây tảo biển lả lướt mềm mại, đầu đầu cũng như đang ẩn nấp một bí ẩn nào đó.

Liều Ký Minh vẫn cầm tay Tạ Cẩn Du đi chéo đường trước, để đề phòng hai người lạc đường, Thiên Thu còn rạch sóng mở đường cho hai người.

Tiểu giao nhân vẫn đang quẫy đuôi bơi cực lực, rẽ dòng nước chảy, bởi vì quá cố sức mà miệng hắn còn nhả ra vô số bong bóng khí to nhỏ đủ kích cỡ, trôi bèo bồng rồi xuôi theo dòng tới trước mặt Tạ Cẩn Du.

“Sao tiểu giao nhân này sợ chúng ta quá vậy?” Tạ Cẩn Du lấy làm lạ.

Liều Ký Minh trầm ngâm đáp: “E là đã xảy ra sự cố.”

Tộc giao nhân có khả năng đã xảy ra chuyện.

“Nhưng lúc Dương Vân Thanh gặp họ vẫn rất bình yên mà.” Tạ Cẩn Du bắt đầu khẩn trương: “Mới mấy ngày ngắn ngủi thì có thể gặp sự cố gì?”

Cô có dự cảm không lành, tộc giao nhân gặp chuyện, hơn nữa có lẽ còn liên quan tới họ, như vậy e rằng Châu Ký Ưc sẽ không dễ tìm được.

Tiểu giao nhân quẫy đuôi bơi vượt qua cây san hô lớn, mất dạng.

Liều Ký Minh đột nhiên dừng lại, sắc mặt lạnh băng: “Chờ đã.”

~ Hết chương 13 ~

14. Chương 14

Edit: Yunchan

Con sóng dưới lòng đại dương hiền hòa vỗ về quanh thân hai người, không tạo ra sức ép bức bối mà mang tới cảm giác dễ chịu khó tả.

Tạ Cẩn Du bị bảo dừng lại đột ngột, lập tức đứng nghiêm tại chỗ trừng to hai mắt, không dám ho he tiếng nào. Liều Ký Minh nắm tay cô, mắt hơi nheo lại, ánh mắt đảo quanh bốn phía hết như kiểm quang, có vẻ như đang dò xét gì đó.

“Sao vậy, sư thúc?” Tạ Cẩn Du dè dặt quan sát nét mặt hắn, thấp giọng hỏi. Tiểu giao nhân lúc này đã hoàn toàn mất dấu, là thứ gì khiến Liều Ký Minh thà dừng lại chứ không tiếp tục đuổi theo? Quanh đây có nguy hiểm nào đang rình rập sao?

“Huyền tượng(*) của giao nhân.” Liều Ký Minh hừ lạnh.

(*) Ảo giác.

“Huyền tượng?” Tạ Cẩn Du sửng sốt, sau đó lấy lại phản ứng ngay lập tức.

Nước mắt giao nhân là nguyên liệu luyện khí rất giá trị mà bất cứ tu sĩ nào cũng muốn có được, để tránh khỏi sự bắt bớ của tu sĩ, tộc giao nhân cũng có cách thức của riêng mình. Các tu sĩ thạo chiến đấu trên mặt đất, nhưng biết rất ít về đáy biển, dựa vào ưu thế thông hiểu địa hình, giao nhân đã bố trí huyền tượng sở trường dưới đáy biển để che mắt tu sĩ bám đuôi mình.

“Làm sao đây...” Tạ Cẩn Du cau mày nhìn quanh quất, ở đây chẳng có bất kỳ điều gì bất thường cả.

Liều Ký Minh giơ ngón tay lên, dùng linh khí ngưng tụ một hạt châu màu trắng đục trên đầu ngón tay, đoạn bắn nhẹ ra. Hạt châu nhẹ như lông hồng, lý ra phải chảy trôi theo dòng nước, thế nhưng nó lại quay vòng trước mặt hai người cứ như bị nhiều ngoại lực khống chế cùng một lúc, khăng khăng xoay vòng tại chỗ chứ không xê dịch, trông khá là khôi hài.

Liều Ký Minh thu hồi nó về, rồi phát tay áo nói: “Nếu chúng ta đuổi theo, có lẽ sẽ giống như nó.”

Tạ Cẩm Du phản ứng rất nhanh: “Dòng chảy ở đây hỗn loạn.”

Thảo nào cô cứ thấy cơ thể khó khống chế thế nào ấy, nếu không có Liễu Ký Minh giữ lại thì nói không chừng cô đã bị dòng chảy này đẩy đi đằng nào chẳng hay rồi.

Giao nhân nhờ vào địa hình giúp sức đã sáng lập ra một dòng chảy hỗn loạn ở đây, thật ra bản chất của nó cũng hệt như quỹ độn tường, khiến họ đảo vòng tại chỗ, dù đuổi theo tiểu giao nhân nhanh cấp mấy cũng chỉ tổ tốn công.

“Sư thúc, chúng ta làm sao bây giờ?” Tạ Cẩm Du nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh.

Đầu mày Liễu Ký Minh chau lại, hần chuyên tâm đảo mắt chung quanh để tìm ra lỗ hổng. Giao nhân tạo “Thế” cần dựa vào địa hình vô cùng rối rắm, rõ ràng nơi này không có điều kiện tốt nhất. Nơi đây chỉ liếc sơ qua đã có thể thấy hết toàn cảnh, vậy rốt cuộc tại sao nó lại được chọn làm điểm bắt đầu của huyền tượng?

Trừ phi... trừ phi... ở đây còn ẩn giấu huyền cơ khác.

Hiển nhiên Tạ Cẩm Du cũng phát hiện ra, cô nín lấy tay áo Liễu Ký Minh, nói giọng khẩn trương: “Sư thúc, có nên ra đằng sau cây san hô đó nhìn thử không?” Dù sao tiểu giao nhân cũng mất tích ở chỗ đó.

“Cẩn thận.” Liễu Ký Minh gạt đầu, kéo cô bơi đi.

Cây san hô này rất lớn, tua tủa dày đặc trong làn nước bập bênh, một số đỏ thẫm như đọng máu, tươi đẹp muôn hình vạn trạng, toát ra vẻ ma quái khó thể diễn tả. Cả cây san hô tựa như một chiếc lưới kín kẽ, vây tóm tất cả sinh vật chung quanh.

Hai người liếc nhau, đi vòng qua bên cạnh cây san hô, quả nhiên, vừa chuyển tầm mắt, trước mặt cả hai đã xuất hiện một cây san hô khác giống như đúc.

“Đúng là đảo quanh tại chỗ.” Tạ Cẩm Du nói.

Liễu Ký Minh ừm một tiếng, rồi thả tay cô ra: “Nàng ở đây chờ, ta vào trong thăm dò.”

Tạ Cẩm Du trở tay kéo hần lại theo bản năng, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Chàng gặp chuyện gì thì nhớ phải gọi ta một tiếng, ta sẽ chạy nhanh tới ngay.”

Rõ ràng cô đang lo lắng cho cái người trước mắt này, lời trấn an nói ra vô cùng chính trực, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến người ta buồn cười. Liễu Ký Minh nhìn cô với ánh mắt ôn hòa, còn nhu tình hơn cả sóng nước nơi đây: “Yên tâm.”

Tạ Cẩm Du nhìn hần bước vào trong dải san hô, lòng bắt đầu lo lắng không nén được.

Trong “Đọa Tiên”, phần miêu tả về tộc giao nhân thật ra không nhiều, vì quốc vương của tộc giao nhân cùng lắm chỉ là một nhân vật bình thường trong hậu cung đông đảo của Thu Mi, hơn nữa đây chỉ là một mối tình chóng vánh, chẳng bao lâu đã chấm dứt khi Thu Mi dứt áo ra đi. Thành ra, phần miêu tả huyền tượng cũng chẳng cần kể gì cho cam.

Đã không có bàn tay vàng biết trước nội dung, chẳng biết về sau sẽ xảy ra chuyện khó thể dự đoán nào đây?

Cô đứng chờ tại chỗ trong tháp thỏm, một khắc sau, cây san hô bỗng xao động, nhánh san hô đỏ thẫm đong đưa theo sóng nước, như dòng máu đỏ loạn ra trong nước.

Tim Tạ Cẩm Du thoát cái xách lên tới cổ, ánh mắt cô đảo lên như điên, hy vọng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Tích tắc sau, một đạo kiếm khí mạnh mẽ sắc bén phá tan nhánh san hô chẳng chịt vướng víu, Thiên Thu kêu lên ong ong, tia sáng trắng bùng lên chói lòa. Dải san hô như có ý thức của riêng nó, bị cơn đau làm rụt lại, sau đó như quan sát thấy Tạ Cẩm Du dễ xuống tay, nhánh san hô lập tức vươn ra, đánh thốc về hướng cô.

“Cút!” Liễu Ký Minh quát lớn, tay áo bào vung mạnh, khuấy tung vô số đợt sóng.

Thiên Thu bay vọt ra từ tay áo hần, dựng thẳng vững chãi trên đỉnh đầu Tạ Cẩn Du, một luồng sáng trắng bắn xuống thẳng góc, trông như thác nước xối xuống từ trên trời, đó là lá chắn hóa thành từ kiếm khí bao bọc Tạ Cẩn Du bên trong một cách an toàn tuyệt đối.

“Sư thúc!” Thấy hần vẫn bình an vô sự, Tạ Cẩn Du không đành lòng được reo lên phấn khích, nhưng một giây sau đã im bật.

Liễu Ký Minh bước từng bước ra khỏi dải san hô đỏ thẫm, bộ y phục sắc đen làm nổi bật gương mặt đẹp đẽ như ma mị, sát khí đặc quánh khắp bốn bề. Mỗi bước nện xuống, dưới chân tự động hóa ra một thanh kiếm vàng, kiếm khí tựa như gió, khuấy động đợt sóng cuộn cuộn. Đồng thời, lưới kiếm ánh vàng giữa chân mây hần càng lóe lên rõ nét hơn, hóa thành thực chất, đó là một thanh kiếm bén màu đen tuyền với tơ đỏ bò trườn bên trong.

Lợi kiếm ra khỏi vỏ, tất phải thấy máu.

Thanh kiếm đen hóa ra vạn thanh kiếm nhỏ, nối nhau xoay tròn quanh thân hần, mà sau lưng hần có một chấm đen đang dần mở rộng theo sự dao động của kiếm khí!

Bát Quái Thái Cực, lạnh lạnh Càn Khôn, ngay sau lưng hần, từ từ khuếch đại.

Đây là động phủ Càn Khôn thuộc về tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Liễu Ký Minh, ngay trong thời khắc đấu nhau với dải san hô, lòng có giác ngộ, tiến lên một cấp!

Tạ Cẩn Du che miệng thẳng thốt, sợ mình hét lên thành tiếng. Cô nên mừng mới đúng... cô nên rất rất mừng mới đúng... nhưng tại sao, tại sao ở trong thời khắc này, cô lại thấy hơi sợ?

“Mi dám động vào nàng...” Mắt Liễu Ký Minh đỏ ngầu, sát khí tăng vọt cùng vạn thanh kiếm nhỏ đồng hành, nhất loạt đâm về phía cây san hô, trong đó, thanh kiếm đen ở trung tâm găm thẳng vào khoảng đất nơi san hô bám rễ.

“Ầm” một tiếng, cột nước phụt ra với sức công phá cực lớn.

Tim Tạ Cẩn Du nhảy lên thành thịch, cô bị nhốt trong tấm lá chắn của Thiên Thu không tài nào cựa quậy, thấy bộ dạng này của Liễu Ký Minh, cô vượt ngục lấy lại bình tĩnh, cất giọng gọi: “Sư thúc, ta ở bên này.”

Liễu Ký Minh nghe thấy giọng của cô thì lập tức nghiêng đầu qua, ánh mắt khê dao động, sắc đỏ trong đó dần rút đi, lấy lại sự thanh minh.

Tạ Cẩn Du nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói vọng ra: “Ta không sao.”

Thân hình Liễu Ký Minh chớp lên, thoát cái đã lướt tới trước mặt cô. Thiên Thu trở về bao, tấm lá chắn được xóa tan, áo bào của Liễu Ký Minh miết nhẹ qua cơ thể Tạ Cẩn Du, tay hần cũng xoa lên gò má Tạ Cẩn Du.

Tạ Cẩn Du bắt lấy tay hần, kề mặt vào lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Sư thúc, ta không sao... chuyện qua rồi.”

Sắc đỏ trong mắt Liễu Ký Minh đã biến mất hoàn toàn, khôi phục vẻ đạm mạc khi xưa, cứ như kẻ tỏa ra sát khí tung hoành vừa rồi không phải hần, kẻ gần như muốn hủy thiên diệt địa đó cũng không phải hần.

“Sư thúc, chúc mừng chàng lên cấp!” Thấy hần đã bình tĩnh lại, Tạ Cẩn Du cong cong mắt mày, cười trêu chọc.

Liễu Ký Minh đáp: “Kiếm tu thể ngộ trong chiến đấu, với ta có rất nhiều lợi ích.”

“Dạ.” Tạ Cẩn Du ngoan ngoãn gật đầu, giấu đi nét lo lắng hần giữa chân mây.

Cô cứ cảm thấy... có gì đó không ổn ở đây.

Dưới đáy biển hoàn toàn không thể nghe rõ tiếng nổ, thế nhưng ngay khoảnh khắc cây san hô ngã xuống đã khơi lên một động năng cực lớn, thúc đẩy dòng chảy hỗn loạn chung quanh xoáy mạnh, đưa tới một trận động đất dưới đáy biển.

Cây san hô vừa ngã xuống, sau lưng nó lập tức hiện ra một động phủ thiên nhiên lạ lùng, nó đứng trầm mặc trong nước, từ từ cho thấy bộ mặt thật của mình.

Cây san hô vừa ngã xuống, huyền tượng do tộc giao nhân dựng nên phút chốc được phá tan, dòng chảy hỗn loạn trở lại với hướng chảy vốn có, mọi thứ đều lấy lại sức sống, còn nơi trước đó vốn là chỗ của cây san hô thì từ từ hiện ra một động phủ thiên nhiên.

Động phủ này trông như một cung điện bị bỏ hoang, rường cột chạm trổ, mái cong góc lượn, đứng im lìm nơi đó.

Tạ Cẩm Du không nén được cơn tò mò bèn xít lại gần nhìn thử, phát hiện tuy động phủ này tọa lạc trong nước nhưng chẳng bị dòng nước ảnh hưởng chút nào, dường như bao quanh nó là một tấm bình phong vô hình chặn lại dòng nước bên ngoài. Công pháp thế này tuyệt đối không phải thứ người bình thường có thể làm được.

“Lợi hại thật, cái này cần tới bao nhiêu hạt châu tị thủy mới làm được nhỉ...” Tạ Cẩm Du nói thầm.

Liễu Ký Minh đi tới bên cạnh cô, chậm rãi nói: “Châu tị thủy không thể làm được điều này.”

Tạ Cẩm Du ngẫm kỹ lại thì chợt hiểu ra, tuy trên người cô có mang theo châu tị thủy luyện thành từ nguyên đan của Long tộc, nhưng chỉ đủ để bản thân cô không bị dòng nước quấy nhiễu, còn động phủ trước mắt này tuy không lớn lắm, song tính theo diện tích thì dù gom hết châu tị thủy của cả giới tu tiên cũng không chống đỡ nổi.

“Là tu vi.” Liễu Ký Minh nói tiếp: “Có thể dùng tu vi bản thân để chống đỡ cả động phủ này... chỉ ít đối phương cũng ở Đại Thừa kỳ.”

Đại Thừa kỳ... đó là tu vi cận kề với phi thăng. Đã rất lâu rồi trên đại lục này chưa nghe thấy tung tích của tu sĩ Đại Thừa kỳ, những người này hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Khi đó, trên đại lục này dồi dào linh khí, tu sĩ Kim Đan đầy rẫy, các tông môn đều có tu sĩ Đại Thừa tọa trấn. Cho đến khi trận đại chiến Tiên Ma vô cùng thảm khốc bùng nổ, vô số người đã lần lượt ngã xuống, lão Ma Tôn bị phong ấn. Về sau, Ma tộc và tu sĩ chia đôi thiên hạ, giành được mấy trăm năm bình yên yên ổn.

“Chính vì khí tức và động phủ mà vị tiền bối này để lại, nên giao nhân mới tạo ra huyền tượng.” Tạ Cẩm Du ngoái đầu đề nghị với Liễu Ký Minh: “Hay là vào trong xem thử đi?”

Di tích của tu sĩ Đại Thừa để lại, bất kể vị tiền bối này đã phi thăng hay đã mất thì bên trong chắc chắn cũng có vài món tốt, mà đây cũng là một loại cơ duyên, nếu cơ duyên tới rồi mà không vào thì thật là vô lý.

Liễu Ký Minh gật đầu, rõ ràng cũng đồng tình với suy nghĩ của cô: “E là nếu không vào thì chúng ta cũng không thể tiến thêm bước nào nữa.”

Thời gian phá huyền tượng cũng đủ cho tiểu giao nhân bỏ chạy rất xa, chỉ bằng thừa dịp này vào trong di tích tham quan một chuyến, biết đâu có thể lần ra đầu mối nào khác cũng nên.

“Có cấm chế.” Liễu Ký Minh bước tới gần di tích, ánh mắt dịch chuyển, dừng bước lại. Hắn cảm nhận được một nguồn trở lực cực mạnh, ngăn không cho hắn tiến vào. Tạ Cẩm Du cũng cảm nhận được, nhưng không rõ ràng bằng hắn.

Loại cấm chế này kỳ lạ ở chỗ tu vi càng cao thì lực bài xích càng mạnh, người có tu vi Trúc Cơ như Tạ Cẩm Du cảm giác trở lực hầu như không đáng kể.

“Cường chế phá bỏ có thể sẽ hủy diệt nơi này.” Liễu Ký Minh giơ tay chạm lên rìa cấm chế, dăm chiêu nói.

Một khi cấm chế bị hủy, di tích này sẽ lập tức chìm trong nước biển, những thứ nằm bên trong nó sẽ bị cuốn trôi toàn bộ. Vị tiền bối nọ xây dựng nó dưới biển chắc cũng vì mục đích này, ra tay cướp đoạt xem ra không phải tác phong của y, muốn có được những thứ được truyền thừa thì cần phải dùng vài thứ để đánh đổi.

Tạ Cẩm Du nghĩ ngợi giây lát, nghiêng đầu nói: “Nếu không thể phá, vậy chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên?”

Ánh mắt ôn hòa của Liễu Ký Minh dời sang Tạ Cẩm Du, biết trong lòng cô đã có cách: “Nàng muốn làm thế nào?”

“Ta thì dễ xử rồi, bỏ châu tị thủy ra là xong ngay, nhưng sư thúc thì phải áp chế tu vi của mình lại, tốt nhất là xuống gần bằng ta, thế thì mới dễ chui vào trong.” Tạ Cẩn Du cười tít mắt, trông đến là sung sướng: “Ta thấy đó là mục đích của tiền bối, không lấy tu vi đè người, thành tâm mới là chính đạo.”

“Có lý.” Liễu Ký Minh nghe xong lời cô thì khẽ gật đầu như có giác ngộ.

Tuy bình thường Tạ Cẩn Du thích lải nhải, miệng lưỡi trơn tru, nhưng hẳn biết đối với tu hành, ngộ tính của cô luôn rất tốt, thứ linh ngộ được luôn khắc sâu hơn những đệ tử bình thường.

Im lặng chốc lát, Liễu Ký Minh tiếp lời: “Có điều nếu bỏ châu tị thủy ra thì thân thể của nàng sẽ không khỏe.”

Tạ Cẩn Du kiên quyết không bỏ lơ tí cơ hội nào để đùa giỡn Liễu Ký Minh, lúc này cô bỗng dừng xoay người, vòng tay qua cổ hắn hết sức tự nhiên. Vóc dáng của cô cũng được tính là cao trong phái nữ, nhưng khi đứng trước Liễu Ký Minh thì vẫn lùn, cô đành phải nhón chân lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, cười làm duyên: “Sư thúc có biết độ khí không?”

Liễu Ký Minh nhìn cô dịch sát tới mình thì hoàn toàn không có ý định tránh né, chỉ hơi ngệt mặt ra một chút.

Tạ Cẩn Du nghiêng nghiêng đầu, trong mắt lóe lên tia ranh mãnh, nhưng ngoài miệng thì cứ như đang nói điều ngay lẽ phải: “Nghe đâu nó là loại công pháp rất hay gặp, sư thúc không biết sao? Nếu thấy ta chịu hết nổi thì phải nhanh nhanh độ khí cho ta ngay đó.”

Ánh mắt cô thoắt lướt qua môi Liễu Ký Minh như vô tình, môi hắn rất mỏng, thường xuyên mím chặt, toát ra nét nghiêm túc hà khắc, bây giờ lại điểm chút mềm mại phần hồng, thêm vào đó vài phần kiều diễm.

Liễu Ký Minh như ý thức được điều gì, cuống quýt tránh khỏi tầm mắt cô, nhú mày mắng: “Cần quấy.”

Tạ Cẩn Du buồn cười thả tay ra, vỗ nhẹ vào vai hắn, gỡ ra tư thế tiểu nữ nhi hờn dỗi, trông vô cùng thân thiết, đã vậy trong giọng nói còn pha thêm chút oan ức: “Sư thúc thật là đoan trang, đùa chút cũng chẳng được?”

“Tạ Cẩn Du.” Liễu Ký Minh nhấn mạnh từng chữ. Cái đầu này lúc nào cũng toàn nghĩ những thứ nghịch ngợm.

Tạ Cẩn Du vội nghiêm mặt lại: “Sư thúc cứ yên tâm! Cự ly ngắn thế này chẳng đáng là gì, chúng ta nên bắt đầu nhanh thì hơn.”

Vừa dứt lời cô đã bỏ châu tị thủy khỏi người, trong nháy mắt nước biển lập tức xô đến đập vào mặt, cướp lấy toàn bộ hô hấp, không còn châu tị thủy che chắn, cơ thể cô đã bị nước biển ngốn lấy hoàn toàn.

Liễu Ký Minh áp chế tu vi, kéo lấy tay cô, hai người trở thành một cặp phạm nhân đơn giản nhất thế gian, cùng nhau chậm rãi bơi vượt qua cấm chế.

Giờ phút này, hai người vượt qua cấm chế một cách dễ dàng mà gần như không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Cấm chế này không ngăn người thường, thứ mà nó muốn ngăn cản có lẽ chỉ có những tu sĩ muốn cạy vào tu vi cao để phá hủy nơi này mà thôi.

Cấm chế như một bức màn nước mỏng manh, xoa nhẹ qua mặt, mang theo chút lành lạnh. Tạ Cẩn Du chỉ kịp thấy hoa mắt, chốc lát sau hô hấp bị nước biển cướp đi lại trở về một lần nữa.

Đằng sau cấm chế là vô số những đốm sáng nhấp nháy kỳ quái, chẳng có gì ngoài những đốm sáng này, bốn bề chỉ toàn là màu đen, đưa tay chẳng thấy được ngón nào.

Tạ Cẩn Du hít ngược khí lạnh, hơi ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt, vì thị giác bị che mờ nên cảm xúc nơi hai bàn tay giao nhau càng thêm mẫn cảm, cô cảm giác thấy tay của Liễu Ký Minh cũng hơi dao động.

“Không có tu vi.” Giọng Của Liễu Ký Minh vang lên trầm trầm.

Tạ Cẩn Du điều động linh khí theo bản năng, nhưng lại phát hiện đan điền của mình trống tuếch, bèn cất giọng đáp: “Ta cũng vậy, chẳng sót lại chút tu vi nào.”

Vào tới bên trong di tích hai người hoàn toàn biến thành người thường không có chút tu vi nào, con đường đằng trước là thế giới tối tăm chưa biết trước, bên trong chẳng biết ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm. Tu sĩ bình thường đến nơi này dù không sợ hãi, nhưng ít nhiều gì trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Trong khi Tạ Cẩm Du lại khá lạc quan, cô nghĩ nếu di tích đã thiết lập ở đây thì cũng không giống như muốn đòi mạng người, đã đến rồi thì nên yên tâm bước tới thì hơn.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Cái này cũng do tiền bối cố ý bày ra sao?”

“Ừ.” Liễu Ký Minh cúi đầu đáp, xoa xoa tay cô như muốn trấn an.

Dù không nhìn thấy mặt hắn, Tạ Cẩm Du vẫn có thể tưởng tượng ra nét mặt của hắn, thế là cũng cầm ngược lại tay hắn theo phản xạ. Môi cong lên, cô cũng không nhịn được nữa, giả giọng pha trò: “Sự thúc phải nắm chặt tay ta đó, kéo mới thả lỏng tay là ta đã biến mất tăm cho coi.”

Liễu Ký Minh không trả lời ngay, mà nghiêm phạt bằng cách gãi vào lòng bàn tay cô, dường như đang hờn giận với sự không tín nhiệm của cô, Tạ Cẩm Du bị nhột lập tức rụt vai lại.

“Theo ta.”

Cảm giác được hơi thở của Liễu Ký Minh ngay sát bên, không hiểu sao lại rất an tâm, Tạ Cẩm Du mặc cho hắn dẫn dắt, thả bước chậm rãi vào bóng tối.

“Tách... tách...”

Bước chân Tạ Cẩm Du khựng lại: “Sự thúc?”

“Sao thế?” Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà cô thấy giọng của Liễu Ký Minh vào giờ khắc này cách mình khá xa.

“Ta nghe thấy tiếng nước.” Tạ Cẩm Du trả lời.

Liễu Ký Minh im lặng một thoáng như đang đóng tai lắng nghe, nhưng vẫn chẳng nghe được âm thanh gì: “Đi thôi.”

“Ừ.” Tạ Cẩm Du lên tiếng, nhũ bụng có lẽ đó chỉ là ảo giác của mình.

“Tách... tách...” Âm thanh đó lại vang lên bên tai.

Trước mắt như đột ngột nổ tung pháo hoa, ánh lên sáng rực. Là một giọt nước trong vắt lóng lánh phá tan bóng tối, vẽ ra một đường cong sáng trắng, lau sáng tầm nhìn mờ tối, như một đóa hoa tuyết lấp lánh cũ kỹ rơi xuống rồi lướt qua trước mắt.

Chân Tạ Cẩm Du như giẫm lên vải bông, mềm mại sụt lún, cô cảm giác được ngón tay mình đang từ từ tuột khỏi bàn tay của Liễu Ký Minh, rơi theo nó chính là thân thể, chìm sâu xuống không thể nào điều khiển. Như một người qua đường lẻ loi độc hành giẫm phải một hố bẫy không đáy, trừ rơi xuống thì chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Sự thúc...” Cô kêu lên kinh hoàng, tay vớ ra nhưng chẳng bắt được thứ gì.

Uỳnh uỳnh! Uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ cực lớn nổi dậy từ sâu trong ký ức, từ trong mòng lung mờ mịt, mỗi chữ mỗi câu càng lúc càng rõ rệt, nổ rền bên tai —

Đó là tiếng cảnh báo lạnh băng của hệ thống.

(Người xuyên sách không hợp lệ, Tạ Cẩm Du, loại bỏ)

~ Hết chương 14

~ Sorry mọi người nhé, tuần này Yun bận khá nhiều việc nên có lẽ thứ hai tuần sau mới đăng tiếp chương 15 được, tuần sau gặp lại nha ~

15. Chương 15

Edit: Yunchan

(Người xuyên sách không hợp lệ, Tạ Cẩn Du, loại bỏ)

Như một tia sét dữ dội nổ tung bên tai Tạ Cẩn Du, đó là đau đớn và rên xiết phát ra từ sâu thẳm linh hồn, và cả sự không cam sâu sắc...

Phải, không cam.

“Tách...” Tiếng nước nhỏ giọt lan xa, khung cảnh rợp đầy hoa tuyết trước mắt như thu được tín hiệu mà dần trở nên rõ nét, từ từ mở ra trước mặt cô.

“Tạ Cẩn Du? Phản đồ quy thuận ma giáo như ngươi mà cũng dám tự xưng là người của Thương Vũ môn ư?” Nam nhân trước mắt mặc áo bào trắng như tuyết, mặt mũi tuấn tú, chính khí dâng trào. Y cười lạnh, tay miết qua cây Thất Huyền cầm đeo sau lưng, tóc đen cùng kiếm tuế phát phơ trong gió.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, Tạ Cẩn Du đang chìm trong cơn mơ màng vẫn lơ mơ nhận ra người nọ là ai.

Hạ Lăng, tiền chủ công môn của Thương Vũ môn, đã chết trong trận ác chiến Tiên Ma khi đang ở đỉnh Hóa Thân. Khác với người dùng kiếm như Liễu Ký Minh, y là một vị cầm tu, Thất Huyền cầm “Hòa Quang” sơn màu đỏ sẫm đó chính là Phục Hy cầm của “Thiên Viên địa phương”, dây đàn ánh kim gảy lên sẽ phát ra tiếng động thánh thót ngân vang, rạch qua trần ai.

“Dù ngươi có mặt mũi tự xưng, Thương Vũ môn chúng ta cũng không có mặt mũi để nhận! Từ giây phút ngươi phản bội sư môn thì đã là kẻ địch của toàn bộ giới tu tiên!”

Nghe y nói xong câu này, trong đám đông có một nữ tử cúi đầu, cô mặc bộ y phục đỏ đen xen lẫn, chải một búi tóc rất thường, thậm chí thối lui trong biển người, lọn tóc mềm rơi xuống trán che đi vẻ xấu hổ của cô, thế nhưng trong nét mặt chẳng pha lẫn chút hối hận nào.

Tạ Cẩn Du híp mắt lại, cô quan sát thần sắc quái dị của nữ tử kia... người này, có mặt của cô, miệng của cô, tất cả đều của cô, đây rành rành là thân thể của cô.

... Thế nhưng, không phải là cô.

Tầm nhìn vụt chuyển, hình ảnh trước mắt bị cắt ngang, hóa thành một khung cảnh xa lạ khác.

Trên đỉnh núi cao vút hoang vu, cỏ dại mọc thành bụi che đi màu sắc vốn có của mặt đất, không có tiếng chim hót riu rít cũng chẳng có tiếng thú gọi bầy, nơi đây chỉ độc một màu xám thiếu sức sống. Bầu trời vẫn vũ mây đen, sóng mây cuộn mình đến lạ kỳ, cuồng phong xoáy tung qua sơn cốc, tấp tểnh khiến tay áo tung bay, gần như không thể đứng vững.

“Đỉnh” Tiếng đàn ngân lên, tạo thành từng đợt rung động trong không khí, nương theo cơn gió dữ vọng khắp bốn bề. Sau đó tiếng đàn vụt chuyển, Giác Trưng Cung Thương(*) lần lượt vạch qua trời rộng, lạnh canh rung động, kéo theo sát khí không tài nào che đậy, khí thế như chẻ tre, che trời lấp đất.

(*) Cung, Thương, Giác, Trưng, Vũ là tên gọi ngũ âm của Trung Quốc, tương ứng Cung là Đô, Thương là Rê, Giác là Mi, Trưng là Son, Vũ là La.

Hóa ra, thứ phong nhã thế kia cũng có thể giết người.

“Chư quân Ma tộc nghe đây, nếu không giao Thu Mi ra, hôm nay Thương Vũ môn chúng ta nhất định sẽ huyết tẩy Ma giới, tuyệt không nương tay.” Hạ Lăng trong bộ bạch y hơn tuyết, chân giẫm không trung, lướt tới bình bồng.

Một tiếng cười khẩy vẳng tới từ đằng xa, gợn mây ánh lên sắc đỏ lập lòe, toát ra vẻ yêu dã khó thể che dấu, mặc cho cuồng phong thổi tới vẫn không dao động.

“Ta cứ tưởng Hạ chương môn của Thương Vũ môn là kẻ thanh tâm quả dục, té ra cũng chỉ là hạng đa tình, vì một nữ nhân mà ngang nhiên hủy bỏ sự bình yên giữa giới tu tiên và Ma tộc mấy trăm năm qua, nên bảo người có tình có nghĩa, hay là ngu xuẩn đây.”

Hạ Lăng cười lạnh: “Nếu các người không bức hại đệ tử trong tông môn của ta trước, thì dựa vào đâu ta lại đến tận đây? Ma tộc và tu sĩ vốn không thể cùng tồn tại, thế thì cần gì phải lừa mình dối người tuân thủ sự bình yên trăm năm giả tạo! Thật là nực cười!”

“Hôm nay, ta liên hợp với các đại tông môn thảo phạt Ma tộc, thiên hạ rộng lớn, chính tà khó thể đội trời chung, có người không có ta, có ta không có người!”

Câu cuối vừa dứt, nhất hô bá ứng, chúng tu sĩ sau lưng Hạ Lăng lòng sục sôi căm phẫn, đồng loạt rút vũ khí. Nhất thời, mây đen bao trùm sát khí, hàng loạt đại pháp khí tỏa ra hào quang đẹp mắt, rọi sáng cả bầu trời.

“Liễu Ký Minh... Liễu Ký Minh tới!”

Trong cơn chém giết loạn lạc chợt vang lên tiếng thét chẳng biết là của ai, ngay sau đó một đạo kiếm quang phá tan cơn hỗn loạn huyền ảo, kéo theo luồng khí hùng mạnh, là tiết xuân se lạnh và cũng là hàn băng vạn năng chợt vỡ tan, khiến người ta phải run lên trong vô thức.

Mọi người ngược mắt lên, chỉ vừa chạm mắt, trong tích tắc đã kinh diễm đến mức gần như hồn lìa khỏi xác.

Liễu Ký Minh giẫm lên kiếm ý lướt đến trong bộ hồng y rực lửa, mày dài vót cao, toàn thân là sự cao ngạo nghiêm nghị bất khả xâm phạm, “Thiên Thu” trên tay kêu ong ong, lóe lên hàn quang lạnh căm. Hắn như một tôn giả thượng cổ bước ra từ trong tranh, nhận được sự sùng ái vô tận của tạo hóa, ngạo nghễ hết như thần.

“Á ——” Vài Ma tu cấp thấp đứng gần không chịu nổi uy áp hắn phát ra, sợ đến nỗi sắp hồn phi phách tán, sắc mặt tái xanh cuống cuồng tháo chạy.

Liễu Ký Minh nhắc mắt nhìn lướt qua, bao phủ đầy mắt là hàn băng thiên nhiên khó lòng tan chảy.

Ở đây không có đối thủ của hắn.

Thiên Thu trong tay hắn lưu chuyển hàn quang, biến ra vạn thanh kiếm nhỏ lấp lánh ánh kim. Ma tu tỏa ra hắc khí trước mắt hắn không còn đường trốn chạy, Ma tu cấp thấp thậm chí không tài nào nhìn thẳng vào kiếm khí của hắn.

Kiểm giả, khí của quân tử, khi kiếm còn trong vỏ thì thu lại sự sắc bén, vừa tuốt khỏi vỏ đã phô bày tất cả hào quang. Kiếm tu tu tập đạo thiên địa, mà Sát Phạt là thứ đầu tiên mà thiên đạo dạy cho họ.

Lấy giết chóc để chặn đứng giết gióc, lấy thân làm chính đạo.

Nữ tử vận chiếc váy đỏ đen kia xông ra từ trong biển người chém giết hỗn loạn, dáng vẻ của cô trông còn thảm hại hơn cả trước đó, tóc tai rối bời, băng qua chiến trường hỗn loạn mà chẳng ai chú ý tới. Chính phái chưa ai từng gặp cô, còn Ma tộc cũng không xem cô là đồng loại, cô chỉ miệt mài đuổi theo Liễu Ký Minh với ánh mắt si mê, chẳng muốn rời xa dù một khắc.

“Liễu sư thúc...”

Tim Tạ Cần Du run lên, cô nhìn vào nữ nhân có vẻ ngoài giống mình như tạc đang cất giọng gọi “Sư thúc”, nhìn vào ánh mắt đang bám riết lấy Liễu Ký Minh đó, cô như sợ hãi ra.

Cô nhắm mắt lại, tay dần siết chặt, lòng sáng tỏ.

Trước mắt cô là diễn biến thật sự trong nguyên tác “Đọa Tiên”.

Mà cô gái đó chính là nữ phụ tốt thí lụy tình, cầu mà không được trong nguyên tác. Mỗi câu mỗi chữ trong sách đều miêu tả một cách hoàn hảo kết cục bi kịch đã định sẵn cho số phận cô.

Ma tu cấp cao xuất hiện im hơi lặng tiếng, vụt hiện ra sau lưng Liễu Ký Minh. Mỗi Ma tu cấp cao trong Ma tộc ít nhất cũng ở Kim Đan trung kỳ trở lên, phía trước Liễu Ký Minh còn ba Ma tu cấp trung và một Ma tu cấp cao, hoàn toàn không có thời gian để quan sát sau lưng.

Tên Ma tu cấp cao này tu vi khó lường, gã cười gằn vươn tay ra, cánh tay đó chỉ một giây nữa sẽ đâm thủng qua lưng Liễu Ký Minh, thắng lợi chỉ nằm trong lòng bàn tay.

“Dừng tay!” Con tốt thí trong nguyên tác nhìn thấy hành động này của gã, vành mắt như sắp nứt toác, giận dữ lao tới.

Cánh tay của Ma tu cấp cao nháy mắt đâm xuyên qua ngực cô, máu tươi chảy xuống theo đường vân trên váy, đồng thời, công lực của cô bị hút đi nhanh chóng, trong tích tắc máu thịt trên cơ thể đã bị rút sạch, chỉ còn một lớp vỏ rỗng, nhăn nheo chẳng phân biệt được mặt mũi ban đầu.

Một đêm đã bạc đầu, hồng nhan hóa xương trắng.

Khi Liễu Ký Minh ngoái đầu lại thì chỉ nhìn thấy cảnh lớp da của cô bị Ma tộc xé phăng rồi quăng đi như tấm giẻ rách, ngũ quan không rõ, thậm hại tới mức không tìm được chút dấu vết nào của một con người.

Đó là ai? Trong lòng lướt qua một thoáng nghi hoặc.

Thiên Thu nơi tay, hào quang tỏa rạng, hần ngoái đầu nhìn lại, bất kể đó là ai hần cũng thề phải giết hết yêu ma quỷ quái trong thiên hạ.

Tạ Cẩn Du ơi Tạ Cẩn Du... nhìn thấy chưa? Đây là số phận của nữ phụ tốt thí, đây là diễn biến mà hệ thống dùng trăm phương ngàn kế bắt mi phải hướng tới.

Tay cô càng siết chặt hơn, móng tay gần như đã bấu vào trong thịt.

Trong thoáng chốc, một gương mặt tươi cười rạng rỡ lóe lên trong trí nhớ, người đó quay đầu nhìn cô, mặt đầy vẻ dắc ý: “Nhu nhược, nhút nhát, yêu mà không dám nói, cuối cùng khiến mình thân bại danh liệt, thiên hạ rộng lớn mà chẳng có lấy một chỗ cho cô ta dung thân, đây quả là một kẻ thất bại từ đầu tới chân nhĩ. Chị à, chị có thấy cô ta giống mình không?”

“À, hay là dùng tên chị để đặt tên cho cô ta luôn nhé, Tạ Cẩn Du, Tạ Cẩn Du, tên nghe hay ghê cơ? Đỡ mất thời gian em tra từ điển, cuối cùng để cứu người yêu mà chết trong thâm lạnh, đó cũng coi như đền bù rồi, em đúng là mẹ đẻ mà...”

Nữ phụ tốt thí này vốn dĩ chính là cô.

Không, Tạ Cẩn Du cô chưa bao giờ là kẻ thất bại hèn nhát. Cô không phải.

Cô mở mắt, trước mắt cô vẫn đang diễn ra tình tiết trong quyển sách.

Bộ hồng y của Liễu Ký Minh vờn vũ trong gió, mái tóc đen xòa bay lẫn vào y phục, khắp người máu me loang lổ, chẳng biết là máu của hần hay là máu của địch nhân.

“Sư tôn! Liễu sư thúc —” Tiếng gọi mang theo nước nỡ vọng đến, trên áng mây đỏ quái dị cầm thẳng một bao kiếm cao hơn mấy người, Thu Mi đang bị trói trên đó, áo quần tơi tả, khuôn mặt tiêu tụy. Lúc này, mái tóc mây của cô rối bời, đôi mắt ngẩn lệ, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Liễu Ký Minh nghe thấy tiếng kêu của cô, tay chợt khựng lại, ánh mắt lạnh xuống.

Hạ Lăng hiển nhiên cũng nghe thấy, chân mây y cau lại, giọng điệu trở nên vô cùng dịu dàng, như sợ làm cô hoảng sợ: “Mi nhi đừng sợ, vì sư sẽ tới cứu con!”

Thu Mi cố nén nỗi sợ hãi, thân thể run lên khe khẽ: “Con không sợ.”

“Đồ khốn! Mau thả Mi nhi ra!” Hạ Lăng lớn giọng, Thất Huyền cầm trong tay bị kéo căng, âm mà không phải âm, tưởng như chỉ một khắc sau sẽ đại khai sát giới.

Thân hình Liễu Ký Minh chớp lên, bay thẳng về phía áng mây. Hần không phải loại người chịu sự khống chế của kẻ khác, bởi vậy không nói nhiều lời thừa thãi, đối phương đã không cho, thì hần cứ việc cướp.

“Liễu sư thúc...” Thu Mi ngẹn ngào, mắt lấp lánh ánh lệ.

Trên áng mây, Ma tôn cười cợt: “Không biết lượng sức, nếu ta không cho phép, người dựa vào đâu mà nghĩ ta sẽ cho người cứu người sống ra khỏi đây chứ?”

Ngay sau đó, ma khí bỗng hóa thành hàng loạt mũi tên nhọn chỉ chít, lao vun vút về phía Thu Mi, như muốn cô phải vạn tiễn xuyên tâm. Những mũi tên này không phải là vật thường, nó bị ma khí xâm nhập, vốn nước lửa bất dung với linh khí của tu sĩ, một khi trúng chiêu ắt sẽ chết ngay tức khắc.

Thu Mi trợn to mắt, khi cái bóng của tử thần sắp chụp xuống, cô nhắm nghiền mắt lại quát lớn: “Ta không hối hận!”

Có thể chết vì giới tu tiên, cô không hối hận!

Quả là một nữ tử kiên cường bất khuất, quả là một đệ tử trung thành không hai lòng!

Nhưng mà, cơn đau trong dự đoán không xuất hiện, Thu Mi kinh ngạc mở mắt ra.

Lúc này Liễu Ký Minh đang chắn trước người cô, vạn mũi tên đâm xuyên qua thân thể hắn, máu đỏ còn gai mắt hơn cả bộ hồng y.

Hắn đưa lưng về phía Thu Mi, đội trời đạp đất.

“Ta không cho phép —” Tạ Cẩn Du nhìn thấy cảnh này ruột gan như đứt thành từng khúc. Cô không đứng vững nổi, loạng choạng cất bước đuổi theo, muốn nắm lấy Liễu Ký Minh nhưng lại xuyên qua cánh tay hắn, chộp vào khoảng không, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rơi xuống từ độ cao vạn trượng, biến mất không còn tung tích.

Cô siết chặt lấy vạt áo mình, miệng há to, trong khoảnh khắc như bị tước đoạt quyền hít thở, như bị ai đó bóp lấy trái tim, không thể nào thốt ra dù nửa chữ.

Cô không cho phép.

Bất kể là kết cục của cô, hay kết cục của Liễu Ký Minh, cô đều không cho phép!

Trong mắt dần loan ra tơ máu, Tạ Cẩn Du đứng dậy từ một trong vũng máu tươi, hết như ác quỷ đến từ địa ngục, mỗi bước nện xuống, dưới chân liền nở ra một đóa hoa mạn châu sa yêu dã.

“Hệ thống sao, ha ha, ngươi là cái thá gì? Dám vênh mặt hất hàm sai khiến ta nghe theo lệnh của ngươi à?!” Cô không ngừng chất vấn lòng mình, thần trí sáng suốt dần bị nghiệp hỏa thiêu rụi: “Ngươi cùng lắm, chỉ là một vật chết mà thôi!”

Âm thanh hệ thống vẫn lãnh đạm và không cho phép kháng cự như trước nay —

(Bất kỳ ai cũng không được phép cãi lệnh, bởi vì, ta chính là thiên đạo)

~ Hết chương 15

~Hí hí, Yun zia rồi đây ()O

16. Chương 16

Edit: Yunchan

(Ta chính là thiên đạo.)

Giọng hệ thống vang lên lãnh đạm và không cho phép phản kháng, trong thoáng chốc khiến người ta sinh ra ảo giác nó đang nhìn xuống từ trên cao với bộ dạng khinh khỉnh. Và ngay khi nó dứt lời, Tạ Cẩn Du gần như cùng phá lên cười thành tiếng.

“Thiên đạo?! Ngươi là cái thá gì mà dám tự xưng là thiên đạo?!”

Cô ngược mắt, trong đôi mắt đó nhuộm thắm sắc đỏ ma mị, hừng hực ngọn lửa bỏng cháy, nhìn vào hư không bật ra tiếng cười nhạo: “Ngươi cùng lắm chỉ là thế giới trong một quyển tiểu thuyết thôi, chỉ vạn

hành theo nội dung mà dám tự xưng là thiên đạo, dám ngông cuồng xoay chuyển quy luật của thế giới này, dám biến Thu Mi thành con của thiên đạo. Người là cái thá gì chứ? Thiên đạo sao? Ha...”

“Nếu thế giới này thật sự có thiên đạo, thì người nắm giữ nó chỉ có thể là ta.”

Cô ngẩng cao đầu, mái tóc đen xõa tung mơn trớn qua đôi gò má, nụ cười nở rộ như đóa hoa anh túc, đẹp đẽ đó nhưng lại khiến người ta phải quặn quai đau đớn.

“Bởi vì, đây vốn là thế giới ta sáng tạo ra.”

“Ầm!”

Trong óc cô phát ra một tiếng nổ lớn, hòa theo tiếng nổ ầm ầm đó là vô vàn hình ảnh lướt nhanh qua, xa lạ nhưng quen thuộc, từng mảnh ghép lại tạo thành một thế giới.

Giữa cơn bùng nổ từng dòng ký ức chợt ủa về, từng quãng thời gian đã trôi qua mất dạng.

(Tạ Cẩn Du, người xuyên sách không hợp lệ, loại bỏ.)

Âm thanh hệ thống vang lên lần nữa từ sâu trong ký ức, trang sách “Đọa Tiên” tuôn rơi, vô số dòng chữ lướt qua vội vã, trang giấy trắng tinh như tuyết bay đầy trời, những ký ức đứt quãng bị quên lãng dần được mở ra.

Cô nhìn thấy bản thân mình, màu môi son đỏ, mặt hắt lên thật cao, y phục mặc trên người không còn là đồng phục bảo thủ của Thương Vũ Môn, mà là một bộ áo bào đen tuyền.

Bộ áo bào này quá rộng, có vẻ là kiểu áo của nam nhân, trên cổ áo điểm thêm đường thêu màu đỏ sẫm, khoác lên người cô một cách qua quýt, chiếc xương quai xanh lấp ló ẩn hiện, mái tóc đen để xõa chỉ buộc một búi tóc lỏng lẻo, vài sợi tóc rơi xuống vướng lên cổ áo, xuôi theo đường cong trượt vào trong y sam, mịn hoặc khó tả.

Ánh mắt đầu mây phóng thẳng đến vô hạn, từng cử chỉ cũng toát lên vẻ yêu mị kỳ dị, song cũng cho người ta cảm giác nghiêm nghị như có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

Cô cứ nghiêng đầu cười như nghe được chuyện gì đó rất thú vị, Cửu Chân xoay vòng trong tay, chẳng khác nào nữ quỷ tàn bạo bước ra từ địa ngục, hớp lấy hồn người nhưng cũng cướp lấy mạng người.

Cô mở miệng, hơi thở biếng nhác là sự khinh rẻ mơ hồ: “Loại bỏ ta? Vậy phải xem người có khả năng này hay không đã. Hệ thống à, ta nói này, người cứ luôn giao mệnh lệnh cho ta, vậy người có dám đánh cược với ta chăng?”

Quý y Lưu Chiếu quân.

Theo lời đồn thì miệng to như chậu máu, xấu xí ghê tởm, hơn nữa tâm địa ác độc, giới tu tiên hận không thể chém giết băm vằm.

Tạ Cẩn Du gần như liên tưởng tới lời đồn này trong nháy mắt, đáng lý cô nên nhận ra điều sớm hơn mới đúng, dĩ số gì chứ? Nhân vật không có trong nguyên tác gì chứ? Người đó chỉ có thể là bản thân cô.

Cô nghiêng đầu, muốn nghe thử khi đó mình đã đánh cược gì với hệ thống. Nhưng cảnh tượng trước mắt như một bộ phim câm bị cắt ngang, tầm mắt lại bị hoa tuyết bao phủ, gần như trong tích tắc, tất cả hình ảnh đã bị xóa nhòa.

“Không...”

Tạ Cẩn Du vùng vẫy, đầu đau tới muốn nứt ra, cô nhắm mắt lại, tiếp tục nặn óc nhớ lại chuyện xảy ra trong quá khứ, nhưng lại phát hiện đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

Chẳng còn lại gì cả.

Tất cả như chưa từng diễn ra, tới âm thanh hệ thống cũng không tồn tại.

Chỉ còn lại mặt đất trắng xóa, sạch sẽ.

“Tách...” Bên tai vang lên tiếng nước rơi, một giọt nước trong vắt phút chốc phá tan yên ắng, vẽ ra một vòng cung trong veo trên mặt nước phẳng lặng, kéo theo từng đợt sóng lăn tăn.

Tầm mắt nhòe nhoẹt dần sáng tỏ, vài tia sáng tinh nghịch lướt qua mắt Tạ Cẩn Du, cô như một người vừa thức tỉnh từ trong mộng.

Đồng thời, một giọng ôn tồn vang lên, mang theo vẻ kinh ngạc: “Ồ, phá được rồi sao?”

Tạ Cẩn Du chớp chớp mắt, dần xuống hơi nước chực trào ra hốc mắt, ngẩng đầu lên mới phát hiện mình đã ra khỏi bóng tối bên trong di tích.

Nơi này trông như một căn mật thất, bên trong trống hoác gần như chẳng có đồ đạc gì, treo trên đỉnh là viên Dạ Minh Châu phát sáng, bên trong màu trắng sáng còn lấp lờ màu u lam mờ tối, trong không gian rộng lớn thế này chỉ đặt mỗi một chiếc bàn tròn vừa phải, không nhìn ra là làm từ chất liệu gì. Lại là chiếc bàn tròn này chỉ có một chân chống, vậy mà nó vẫn đứng rất vững.

Trên bàn tròn có một ông lão râu tóc bạc phơ mặc bộ y lam lũ đang ngồi xếp bằng. Vì râu tóc trên mặt quá tươi tốt, thành ra Tạ Cẩn Du chẳng tài nào nhìn rõ ngũ quan của ông lão, cứ như một đứa trẻ đùa dai, cố ý giấu đi mặt mũi không cho người ta thấy rõ.

Tuy không thể thấy được mặt mũi, nhưng cô cảm giác rất rõ là ông lão này đang cười, hơn nữa còn cười rất hiền.

Cô mấp máp môi, ngập ngừng gọi: “... Tiền bối?”

Liễu Ký Minh từng nói, người kiến tạo ra di tích này ít nhất phải từ Đại Thừa kỳ trở lên, mà ông lão trước mặt này có thể ở đây lâu như vậy, còn nắm rõ tình hình của cô trong lòng bàn tay, tám chín phần chính là tiền bối đã lưu lại động phủ này, không, có lẽ là phân thân tiền bối để lại thì đúng hơn.

Mặc dù chỉ là phân thân của tu sĩ Đại Thừa kỳ, nhưng muốn bóp chết cô thì cũng dễ như bóp chết một con kiến.

Nghĩ tới đây, Tạ Cẩn Du còn hơi mê man lập tức xóc lại tinh thần, lễ phép chào hỏi: “Văn bối là Tạ Cẩn Du của Thương Vũ môn, xin ra mắt tiền bối.”

Ông lão vuốt chòm râu, gật đầu hài lòng, rồi nhìn Tạ Cẩn Du nói: “Thương Vũ môn quả nhiên nhân tài lớp lớp, người có thể phá được tâm ma của mình nhanh như thế, rất tốt.”

Tạ Cẩn Du nghệt mặt ra: “Tâm ma?”

“Đúng thế, nó là do một tay ta kiến tạo ra, thế nào?” Nói đến đây, ông lão dường như có chút kiêu ngạo, ưỡn ngực hỏi: “Không phát hiện ra đúng không?”

Giờ ngẫm kỹ lại Tạ Cẩn Du mới thấy có vài chỗ kỳ lạ, cô và Liễu Ký Minh bước vào di tích chưa được bao lâu, cô đã nghe thấy tiếng nước quái dị, tiếp đó một cảnh tượng mà cô hoàn toàn không muốn đối mặt bị khơi lên, mờ mờ ảo ảo hết như trong mơ.

Bảo nó là tâm ma của cô thì quả chẳng sai chút nào, đó chính là thứ cô sợ nhất, hơn nữa, những ký ức này hoàn toàn đến từ chính nội tâm của cô. Vấn đề là tâm ma này quá lợi hại, còn gợi lên được chút ký ức đã mất của cô, xem ra, trận cá cược với hệ thống cũng là thứ mà cô luôn nơm nớp lo sợ, chôn sâu trong lòng.

Nghĩ rồi cô không khỏi cười khổ: “Tiền bối quả là lợi hại...”

Nói đến đây giọng cô khựng lại, ngẩng phắt đầu, giọng khản trương hẳn lên: “Nam nhân đi cùng văn bối đâu rồi ạ?”

“Người nói tên tiểu tử kia à?” Ông lão giơ tay chỉ ra sau lưng cô.

Trên mảnh đất trống sau lưng cũng có một người đang đứng, hần mặc huyền y, vóc người cao ráo, lúc này hai mắt nhắm nghiền, chân mày cau chặt thành một đường, mồ hôi lấm tấm rịn ra từ thái dương, có vẻ như đang chìm trong sự thống khổ to lớn nào đó.

Chẳng phải Liễu Ký Minh thì là ai?

“Sư thúc!” Tạ Cẩn Du hốt hoảng chạy tới gần hắn, tay vươn ra toan chạm vào người hắn, nhưng ngay sau đó đã khựng lại giữa không trung, sợ kinh động đến hắn không chừng lại khiến hắn rơi vào nguy hiểm, thế là đành phải nhỏ giọng gọi: “Sư thúc...”

Người Liễu Ký Minh gồng lên cứng đờ, gần như cả cơ thể đều phát run, hai tay hắn nắm lại thành quả đấm, nhất là tay phải, bên trong nó như đang giữ thứ gì đó rất chặt, bất cứ giá nào cũng không buông ra.

Môi hắn mấp máy thì thào, lặp đi lặp lại chỉ có ba chữ.

“Nàng đừng hòng!”

“Tạ Cẩn Du quay đầu lại, nhìn ông lão nọ như muốn cầu xin sự giúp đỡ: “Tiền bối, sư thúc của văn bối...”

“Hắn còn đang ở trong tâm ma, chưa thể thoát ra.” Ông lão lắc đầu, tỏ vẻ đành chịu: “Chứng tỏ, hắn cố chấp hơn người rất nhiều.”

“Tâm ma? Sao chàng lại có tâm ma?” Tạ Cẩn Du thấy khó tin, rõ ràng Dương Văn Thanh đã nói với cô, từ khi cô tỉnh lại thì Liễu Ký Minh cũng tiến bộ nhanh chóng, tâm ma đã trừ, sao hôm nay lại ra thế này? Vì sao hắn lại cố chấp hơn cả cô?

“Tiểu cô nương.” Ông lão cười hiền từ, vẫy vẫy tay với cô: “Người đừng lo lắng làm gì, chi bằng lại đây ngồi chơi với ta chút đi.”

Tạ Cẩn Du nào còn lòng dạ để ngồi chơi xơi nước, cô hít hít mũi nhìn ông lão, nhưng nghĩ mãi vẫn không có cách nào từ chối một lão giả ít nhất cũng ở Đại Thừa Kỳ, đành phải thấp giọng hỏi dò: “Tiền bối, văn bối có thể đứng chơi tại chỗ được không? Văn bối muốn ở cạnh Liễu sư thúc của mình.”

“Đương nhiên.” Ông lão cười híp mắt, giọng đột nhiên chuyển sang tinh quái: “Tiểu cô nương à, người có muốn biết tiểu tử này đang nhìn thấy gì không?”

17. Chương 17

Edit: Yunchan

“Tiểu cô nương, người có muốn biết tiểu tử này đang nhìn thấy gì không?” Ông lão xe xe râu mép, tựa như nhìn thấu được sự lo lắng của Tạ Cẩn Du, giọng nói cũng pha thêm ranh mãnh.

Tạ Cẩn Du sững sờ, hỏi ngược lại theo phản xạ: “Lẽ nào tiền bối có thể cho văn bối thấy sao?”

Lời vừa buột khỏi miệng thì cô đã hối hận ngay lập tức, hỏi tiền bối kiểu này đúng là quá mạo phạm. Song nghĩ cũng biết, ông lão đã có khả năng gài bẫy dụ họ sa vào tâm ma của chính mình, vậy thì muốn nhìn lên bí mật riêng tư của họ cũng chỉ là việc dễ như bỡn thôi. Nghĩ đến đây, nét mặt cô không khỏi rối rắm.

Ông lão nhận ra cô đang băn khoăn, bèn cười hiền nói: “Tiểu cô nương yên tâm, ta không nhìn lên tâm ma của người đâu.”

Tạ Cẩn Du lập tức hoàn hồn lại, cười cười nói: “Tiền bối hiểu lầm rồi, văn bối không có ý này.”

Giới tu tiên thật ra là một thế giới rất đơn giản, chỉ cần tuân theo quy tắc kẻ mạnh là vua. Tu vi của cô đem ra so với vị tiền bối này chẳng khác nào bùn so với mây, đã ở trong di tích của người ta thì cô chẳng khác nào thịt cá, còn ông ta là đồ tể, dù bị nhìn lên tâm ma thì cùng lắm chỉ thấy thẹn thùng, chứ chẳng có tí tổn thương thể chất nào cả.

“Dù cho tiền bối xem cũng không có gì, có điều... văn bối không biết sư thúc...”

Ông lão gạt đầu cười, ánh mắt thấu hiểu: “Ta thấy người lo lắng cho tiểu tử này nên mới đề nghị thôi. Lão đây tuy già nhưng mắt vẫn chưa hoa, tiểu tử này không phải chỉ là sư thúc của người đứng chứ...”

Tạ Cẩn Du nhất thời đỏ ửng mặt, nhỏ giọng “Dạ” một tiếng, thẳm nhủ, đúng là gừng càng già càng cay. Thế nhưng cô nào biết được, ánh mắt người có tình nhìn người có tình là thứ xưa nay chưa lừa được ai.

Đó chính là tình khó dần nén.

Ông lão trưng ra vẻ mặt am hiểu, cười trấn an: “Dù sao ta cũng là người từng trải.” Nói đoạn ông lão khẽ gật đầu rồi nói tiếp: “Ta thấy sau khi người thoát khỏi tâm ma, dường như có chút hoang mang, nếu là người có tình thì cứ đi xem thử nội tâm của hần, biết đâu người sẽ tìm được đáp án mà mình muốn.”

Tạ Cẩm Du nghe thấy lời ông lão thì kinh ngạc ngẩn đầu. Thấy ánh mắt ôn hòa của lão tiên bối dừng lại trên người mình, trong vắt phẳng lặng, hết như xuyên thấu tất cả, nhưng ánh nhìn đó cũng như được một chiếc mặt nạ bằng màn sa che khuất, không quá gần khiến cô phải khó chịu, cũng không đến mức không thấy gì mà đưa ra cho cô một đề nghị sai lầm.

Chẳng biết tại sao, ánh mắt này lại hiền hòa như vậy, khiến người ta như tắm trong gió xuân, khiến cô có một loại xúc động muốn rơi lệ.

Thế là cô cúi đầu, bái thật sâu: “... Đa tạ tiên bối.”

Ông lão cười hiền từ, tay áo vung lên, cất cao giọng: “Đi thôi.”

Thoáng chốc, giọng của ông lão khi xa khi gần, cứ như bị gió lốc cuốn phăng đi. Tạ Cẩm Du chỉ kịp cảm thấy một cơn gió nhẹ dịu dàng phất qua mặt, trong tầm mắt là một vùng hỗn loạn, vô số ngôi sao xoay vần, dải ngân hà trải dài ngút ngàn trên chín tầng trời cao, thiên thu tuế nguyệt, biến đổi khôn lường, thời gian như trôi đi.

Gió hơi mạnh, tấp qua người khiến Tạ Cẩm Du gần như không mở mắt nổi.

Cô thấy có gì đó hơi lạ, đây rõ ràng không phải tâm ma của cô, nhưng sao các giác quan lại cảm nhận chân thật tới mức này? Gió thổi khiến tóc cô bay tán loạn, sượt qua cổ nghe ngứa ngứa.

Tạ Cẩm Du chậm rãi mở mắt ra.

Liễu Ký Minh đang đứng quay lưng về phía cô.

Hần, vẫn là bộ hồng y rực lửa, vẫn cái dáng ngạo nghễ đường hoàng đó, mái tóc đen buông dài, xoa xuống bên vai tô điểm cho bộ hồng y đỏ rực, hai tông màu tách biệt, chói lòa mắt người.

Trong sách viết rằng Liễu Ký Minh thích mặc hồng y nhất, cũng chỉ có hần mới xứng với tông màu bắt mắt thế này. Dõi mắt khắp giới tu tiên người vận bạch y đâu đâu cũng thấy, nhưng lại chẳng đẹp bằng hần mặc hồng y, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể khinh thường. Song chẳng biết tại sao, sau khi Tạ Cẩm Du tỉnh dậy thì thấy Liễu Ký Minh thường xuyên mặc y sam đen tuyền, trầm ổn chín chắn.

Thiên Thu đeo bên hông hần, tay phải nắm chặt, khiến vóc dáng hần càng thêm cao lớn, đội trời đạp đất.

Phải rồi, nếu đây là tâm ma của Liễu Ký Minh thì dĩ nhiên cô chỉ có thể nhìn cảnh vật và con người ở góc độ của hần mà thôi.

“Sư thúc.”

Tạ Cẩm Du giật mình, giọng nói này... nghe rất quen.

Thông qua ánh mắt của Liễu Ký Minh, cô nhìn thấy một người đang đứng trước mặt hần, người này mặc đồng phục trắng của Thương Vũ môn, không giống với những đệ tử khác, ống tay áo của cô thêu đường viền mảnh màu xanh đậm... đây là ký hiệu của đệ tử nòng cốt trên Thanh Dao phong Thương Vũ môn.

Người này không ư chải búi tóc cao ngất ngưỡng mà chỉ buộc một búi tóc chẳng thể đơn giản hơn, thắt thêm dải lụa xanh ở sau đầu, nó cứ đong đưa theo gió, tôn lên gương mặt thanh tú, thanh tân hợp lòng người, làm nổi bật phong thái tự nhiên của riêng mình.

“Lần này vân bối xuống núi coi như có chút kỳ ngộ, sau khi trở về thì trùng hợp nghe tin sư thúc xuất quan, nên nghĩ mang nó đến chúc mừng sư thúc là đúng dịp.”

Giọng của Liễu Ký Minh nhàn nhạt thanh thanh, rất hợp với tác phong nhất quán của hần: “Không cần.”

Người nọ cười cười, chẳng phạt lòng với thái độ lãnh đạm của hần chút nào, chỉ lấy trong lòng ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, nói chậm rãi: “Là tơ do giao nhân ương, không được coi là thứ quý giá gì, nhưng cũng là tâm

ý của văn bối. Chẳng qua sợi dây này là do văn bối tự tay đan nên hơi khó lọt mắt, chỉ tội cho sợi tơ này thôi. Nếu Liễu sư thúc không thích thì vứt đi cũng được.”

Cô đặt hộp gỗ vào tay của Liễu Ký Minh, rồi nghiêng đầu cười cười, dây cột tóc màu xanh sau gáy lướt nhẹ qua vành tai cô, sau đó cô chấp tay nói: “Văn bối cáo từ.”

Tiếp theo, không đợi Liễu Ký Minh trả lời, dây cột tóc màu xanh đã vẽ ra một đường cong theo thân thể, bay đi như cơn gió.

Cô tới lặng yên, đi cũng chẳng hề bận lòng, cứ như người đến tặng quà không phải là cô, người muốn nịnh nọt lấy lòng cũng không phải là cô, chẳng qua chỉ tiện đường đến thăm người quen cũ, nhưng thật ra cô cũng chẳng quan tâm lắm tới cuộc sống của người quen cũ, người quen cũ sống có tốt hay cô cũng chẳng màng để tâm, chỉ làm cho có lệ.

Không có khổ sở, cũng chẳng có mất mát.

Nếu là người hay suy nghĩ thì có lẽ sẽ nói thầm trong lòng một câu, rốt cuộc người này có thật lòng hay không?

Đáng tiếc Liễu Ký Minh không phải là người thích đoán nội tâm của kẻ khác, đương nhiên, trên thực tế cũng chẳng có ai đáng để hắn phải tốn tâm tư để phỏng đoán.

Liễu Ký Minh nhìn theo hướng cô đi xa, dừng lại một thoáng rồi dời tầm mắt lên hộp gỗ trong tay. Đây là hộp gỗ với nước sơn đỏ tối màu, từ đó có thể nhận ra nó được chủ nhân cất giữ rất kỹ, lúc di chuyển cũng không để nó bị va đập lấy một lần, trơn nhẵn như mặt gương, gần như có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của bản thân.

Hắn nâng tay lên, mở hộp gỗ ra.

Đập vào mắt là một vật nho nhỏ sáng sủa, là màu vàng ấm áp của hoa hạnh vào xuân, nó nằm im lìm trong hộp gỗ màu đỏ sẫm, trông khá là bắt mắt.

Liễu Ký Minh phát tay, món đồ chơi nhỏ này lập tức bay lên không trung, sợi tơ mềm buông rũ, rất giống dáng vẻ người nọ cúi mắt đứng ở trước mặt hắn.

Đó là một sợi kiếm tuệ.

Thì ra là một sợi kiếm tuệ tự tay đan...

Tạ Cẩm Du...

Rốt cuộc thì cô là loại người gì?

Sợi tơ vàng đỏ lướt qua trước mắt, cuồng phong nổi dậy. Thiên Thu lóe hàn quang, khi được kiếm tuệ sáng màu tô điểm thì càng nổi bậc độ sắc bén của kiếm phong, chém sắt như chém bùn.

Ma khí đen tối không có đường trốn chạy dưới kiếm phong, Ma tu cấp thấp không tài nào nhìn thẳng vào kiếm quang của hắn, đó là vũ khí chính khí nhất thiên hạ, và cũng là kiếm khí mang theo sát ý hùng mạnh nhất thế gian, chỉ cần liếc mắt, Ma tu cấp thấp cũng sẽ hôi phi yện diệt.

Kiểm khí của Liễu Ký Minh vạch phá trường không, uy áp cuộn cuộn che mây, mặc dù đang ở trên chiến trường hỗn loạn nhất thì hắn cũng sẽ là tiêu điểm của cả chiến trường. Sự tồn tại của đồng minh chẳng khác nào chiến thần, trong mắt quân địch chính là đại diện cho tử thần.

Bầu trời vẫn vũ mây đỏ, không thể thấy rõ được phương xa, mà bên dưới nó là Ma tu đang lũ lượt gia nhập vào chiến trường, người trước ngã xuống, người sau lại xông lên. Xa xa, Thất Huyền Cẩm trong tay Hạ Lăng vẫn ngân vang thánh thót, sắc bén còn hơn cả kiếm quang, sát ý nồng nặc bốn bề. Tu tiên giới và Ma giới, một vùng hỗn chiến, ánh sáng pháp khí chớp lên bốn phía, tử thương vô số.

Vài tên Ma tu cấp cao bao vây Liễu Ký Minh, ánh mắt hung tợn, tình hình chẳng chút khả quan.

“Liễu Ký Minh, đường đường đệ nhất kiếm tu của tu tiên giới, ha ha, là tên kiếm tu vô tình khiến cả Ma giới nghe tên đã sợ mất mật, hôm nay, ta muốn xem thử đến cùng thì ngươi bản lĩnh cỡ nào!”

“Ha ha, quan tâm hần bản lĩnh cỡ nào làm gì? Chỉ cần có Quỷ y đứng sau lưng chúng ta, hần căn bản không thể nào hạ gục được chúng ta!”

Quỷ y... Lưu Chiêu quân. Quỷ Y diệu thủ hồi xuân, Diêm Vương gặp mặt phải cười nể nang.

Danh tiếng của cô ta đã vang xa khắp Ma giới, nhưng lại bị toàn bộ giới tu tiên phỉ nhổ.

Liễu Ký Minh cười lạnh: “Ngu xuẩn.”

Chỉ cần có Thiên Thu trong tay, người chiến thắng xưa nay luôn là hần. Trong từ điển của Liễu Ký Minh không có hai chữ thất bại, huống chi, đối mặt với bọn sùng yêu tà, hần tất nhiên bách chiến bách thắng.

Lưu Chiêu quân huyền y như sắt, lẽ ra là thứ phục trang vô cùng lạnh lùng, nhưng trên dung trang lại kiêu mị động lòng người. Sắc đen điểm lệ khiến gương mặt thanh tú càng thêm mị hoặc, mi tâm điểm ánh kim, không thấy rõ là hoa văn gì, chỉ tỏa ra quỷ khí mơ hồ. Dung nhan của cô rõ ràng giống Tạ Cẩn Du như đúc, song khí chất lại khác biệt quá lớn, một trời một vực.

Nét mặt Lưu Chiêu Quân chẳng chút thay đổi, cô đứng trên đầu sườn dốc lẳng lẳng nhìn vào kiếm phong của Liễu Ký Minh, máu tươi chảy xuống thành giọt, rơi lên mặt đất, bắn ra từng đóa huyết hoa.

“Liễu Ký Minh... giữa ta và ngươi cũng tới lúc phải chấm dứt rồi.”

Liễu Ký Minh cầm kiếm, mang theo sát ý và huyết khí ngập thân, lạnh lùng đáp: “Chấm dứt? Giữa ta và ngươi chưa từng có vướng mắc.”

Lưu Chiêu Quân nghe thấy lời quyết tuyệt này của hần thì chẳng những không đau lòng, mà trái lại còn cười rạng rỡ không gì sánh bằng, tươi đẹp rực rỡ như đóa hoa anh túc đang nở rộ: “Hình như ngươi nói cũng không sai lắm, chẳng qua, ta từng nghe thủ hạ nói, đệ nhất kiếm tu Liễu Ký Minh giẫm dấu chân lên khắp đại giang nam bắc, chỉ vì tìm kiếm một nữ nhân, lẽ nào tin tức của ta sai rồi ư?”

“Là tìm người, không sai.” Liễu Ký Minh gạt đầu không chút giấu giếm: “Phản đồ sư môn, giết.”

Lưu Chiêu Quân ngửa đầu cười phá lên, cười đến ngả nghiêng hụt hơi. Thế nhưng, cô cười mãi cười mãi, trong mắt lại như lấp lánh đốm sáng, hệt sông ngân trải khắp trời đêm, bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra, che trời lấp đất.

“Rất tốt, rất tốt, Liễu Ký Minh.” Cô cười đến là chân thành, thật lòng thật dạ, vui sướng lấp đầy trong lòng tưởng như muốn chấp cánh bay ra theo tiếng cười, nhưng sông ngân ẩn hiện trong mắt cô là sông ngân đã mất đi vũ trụ, nơi đó không có ánh sáng cũng chẳng có mặt trời, chỉ độc một vẻ cô tịch. Hoàng hôn của thiên hà, ngập đầy sự bi thương.

“Chẳng qua ngươi muốn giết ta thì cũng phải hỏi thử ý kiến của ta với chứ?”

Liễu Ký Minh hừ lạnh như cô chẳng đáng để hần trò chuyện, ánh mắt của hần như hàn băng thiên nhiên, mãi mãi không thay đổi, nó dừng trên người cô tựa như đang nhìn một cái xác không sức sống.

“Cơ hội này, theo ta thấy, không nên cho ngươi thì hơn.” Lưu Chiêu Quân thả ra một câu rất nhẹ, như đang thì thầm, bên trong còn mang theo chút tiếu nuối.

Theo câu nói vang lên, thân thể cô chậm rãi ngã ra sau, trong mắt ánh lên tia sáng lấp lánh, nụ cười trên môi vẫn bất diệt: “Liễu Ký Minh, nhớ kỹ lời ta nói hôm nay. Từ nay về sau, ngươi và Tạ Cẩn Du ta, một đao cắt đứt, không còn quan hệ. Từ nay thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền(*), hai ta đoạn tuyệt, không gặp lại nhau.”

(*) Lên tận cùng trời hay xuống Hoàng Tuyền.

Một khắc sau, linh khí bùng lên khắp chốn, trời đất như bị phá tan vỡ vụn.

Trên chiến trường chẳng biết là ai cất tiếng thét vang —

“Quỷ y tự bạo!”

“Ma tôn! Lưu Chiêu Quân tự bạo!”

Quý y Lưu Chiêu Quân tu vi Kim Đan trung kỳ, sau khi tự bạo Kim Đan, linh mạch bị phế bỏ hoàn toàn, căn cơ bị diệt tận gốc, thậm chí, thần hồn cũng diệt. Nếu không gặp phải nguy hiểm cực lớn thì chẳng ai chọn cách được ăn cả ngã về không thế này.

Ngay khoảnh khắc cô rơi xuống vách núi, mi tâm Liễu Ký Minh giật lên, tay ôm ghì lấy ngực. Mi tâm của hắn lập lòe ánh đỏ, tròng mắt dần bị sắc máu chiếm lĩnh, Thiên Thu tuột khỏi tay hắn, “Keng” một tiếng, rơi xuống mặt đất, nét mặt hắn đau đớn đến cực hạn.

Như có ai đó bóp lấy trán hắn, muốn nghiền cho nó bể nát, huyết khí sôi sục trong lồng ngực, gần như muốn làm thân thể hắn nổ tung. Là gì... đó là gì...

Hắn dùng chuôi kiếm chống lên ngực, cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, nôn “Hộc” ra một ngụm máu tươi, trong vũng máu thấp thoáng một vật màu son kỳ dị, nó nằm xen lẫn trong huyết dịch nên khó lòng nhìn rõ.

Nhưng Liễu Ký Minh vừa nhìn thấy vật kia, ánh mắt hắn phút chốc trở lạnh, gần như không cần suy nghĩ, ngay lập tức lao thẳng về phía vách núi, tay áo bay lên phần phật, tung người nhảy xuống —

“Từ nay về sau, ngươi và Tạ Cẩn Du ta, một đao cắt đứt, không còn quan hệ. Từ nay thượng cùng bích lạc hạ Hoàng Tuyền, hai ta đoạn tuyệt, không gặp lại nhau!”

Mắt hắn đỏ ngầu, gương mặt lạnh lùng khắc chế đến mức cơ mặt run lên bật bật, thế nhưng sự điên dại trong mắt đã bán đứng nội tâm của hắn.

Liễu Ký Minh lạnh lùng nói: “Nàng đừng hòng!”

Tạ Cẩn Du vẫn luôn bám theo sau lưng hắn theo dõi tất cả diễn biến, lúc này chợt thấy cổ tay mình đau nhói, đồng thời, Liễu Ký Minh trong động phủ đã đột phá tâm ma bất ngờ cầm chặt lấy cổ tay cô, mở bừng mắt ra...

“Nàng đừng hòng!”

~ Hết chương 17

~E hèm, tình hình là do chương 16 quá ngắn nên Yun quyết định bonus thêm chương 17 để tránh trường hợp mọi người hốt Yun đem đi chôn

Sẵn đây Yun cũng muốn giải thích sơ lược nội dung mấy chương gần đây để các bạn đỡ rối này (Thiệt ra thì Yun cũng rối lắm ớ). Còn ai đã hiểu thì cũng nên đọc rồi vào troll tài thám tử với Yun nghe ()

Như mọi người thấy thì tâm ma của Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh khác nhau một trời một vực, chính xác là khác, vì tâm ma của Tạ Cẩn Du chỉ là nội dung trong nguyên tác (Có thể tạm gọi nó là kiếp trước), còn tâm ma của Liễu Ký Minh là những gì đã thực sự diễn ra (Tạm gọi là kiếp này, kiếp mà Tạ Cẩn Du đang trải qua).

Thứ nhất, ở kiếp trước không hề có Quý Y Lưu Chiêu Quân, mà chỉ có Tạ Cẩn Du, một nhân vật được tác giả xây dựng ra và “Hoàn toàn không phải Tạ Cẩn Du thật”, yếu đuối, lụy tình, vân vân và vân vân, có lẽ tác giả của “Đọa Tiên” là một người không ưa Tạ Cẩn Du ngoài đời nên mới lấy tên cô để viết ra bi kịch, nhưng phần tính cách thì không hề giống. Vì quá bức xúc với nội dung và kết cục bi thảm của Liễu Ký Minh trong truyện cũng như của chính bản thân nên Tạ Cẩn Du đã xuyên sách ngay trong lúc Liễu Ký Minh bị vạn tiên xuyên tâm, rồi đánh cược gì đó với hệ thống để mình quay lại quá khứ, chuyện này có thể sẽ được giải thích ở những chương sau.

Thứ hai, ở kiếp này vì Tạ Cẩn Du đã xuyên vào sách nên cũng xuất hiện một nhân vật mang tên Quý Y Lưu Chiêu Quân và khắc một dấu ấn đậm nét trong lòng cả Liễu Ký Minh và cả Ma tôn, nếu đọc chương trên thì mọi người sẽ nhận ra điều đó, nếu kiếp trước Liễu Ký Minh chết vì đỡ tiền cho Thu Mi thì kiếp này Liễu Ký Minh chỉ chú ý tới Quý Y và không hề chết, còn Hạ Lăng, có lẽ vẫn chết hụt vì Thu Mi như nguyên tác, còn nguyên nhân tại sao lại dẫn tới thay đổi lớn này thì Yun chưa biết được, thôi thì đành đọc tiếp để mở từ từ vậy, theo một người bạn không đáng tin của Yun thì truyện này phải đọc hết mới hiểu, còn đọc từng chương thì giống người mù đi tìm đường ớ (- -)

Đã xong phần lõi nhai của Yun gỏi, ai có sáng kiến nào nữa thì vào đây buôn dây thừng với Yun nào (• •)

18. Chương 18

Edit: Yunchan

Ngón tay của Liễu Ký Minh bấu chặt lấy cổ tay Tạ Cẩm Du, gồng sức như đang hận không thể bóp nát khớp xương cô.

Đúng rồi... bóp nát, tốt nhất là để nàng không bao giờ cử động được nữa, không bao giờ đi lại được nữa, khiến nàng chỉ có thể ỷ lại vào hắn, không chạy trốn khỏi hắn nữa, dù một khắc cũng không được.

Ngay khoảnh khắc suy nghĩ đó trôi dạt, động tác của hắn chợt khựng lại, đồng tử co lại.

Tạ Cẩm Du không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ biết mình đang bị siết đau, cô cau mày rứt vai, nhỏ giọng kêu: “Sư thúc...”

Cô mới bị hút ra khỏi tâm ma của Liễu Ký Minh, đầu óc còn hơi lơ ngơ, cơn chấn động khi rơi xuống đó quả thật quá dữ dội, làm cô thật lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại. Tuy rằng, theo lý mà nói Lưu Chiêu Quân chắc hẳn là cô, thế nhưng, trong tâm ma của Liễu Ký Minh, Tạ Cẩm Du đứng ở góc nhìn của Liễu Ký Minh, cho nên cũng cảm nhận được tình cảm của hắn rõ ràng hơn.

Tạ Cẩm Du không nhớ giây phút mình tự bạo rồi cuộc đã nghĩ gì trong lòng, thế nhưng cô cảm nhận rất rõ tình cảm mãnh liệt của Liễu Ký Minh, từ sự thờ ơ ban đầu đến đau thấu tâm can, cuối cùng là lao mình nhảy xuống vách núi.

Đúng, là đau thấu tâm can.

Giây phút đó quả thật như bị ai đó bóp nát trái tim, đau đến nỗi không tài nào chịu đựng, gần như muốn bật khóc thành tiếng.

Tình cảm của một người, tại sao lại thay đổi chóng mặt chỉ trong một thời gian ngắn như vậy? Nếu sức khỏe cô yếu một chút, nói không chừng đã chẳng chịu nổi một giây, té lăn ra ngất từ đời nào rồi.

Như vậy đối với Liễu Ký Minh, thật sự là quá sức tàn nhẫn.

Nghĩ tới đây cô không giãy dụa nữa mà ngồi yên ngắm Liễu Ký Minh. Dung nhan trước mặt vẫn tuấn tú không thay đổi, dần chồng lên gương mặt khắc chế ẩn nhẫn trong tâm ma, mà hai người họ vốn dĩ là cùng một người.

Nghe Tạ Cẩm Du kêu đau, Liễu Ký Minh bỗng dừng hoàn hồn lại, hơi nới lỏng tay ra, sau đó đổi sang cầm ngón tay cô, đan hai bàn tay vào nhau, khít chặt không thể tách rời.

“Nàng...” Liễu Ký Minh ngập ngừng như muốn hỏi gì đó, nhưng lại bị một giọng nói khác cắt ngang giữa chừng.

“Ra được rồi sao?” Lão tiền bối đột nhiên phá tan bầu không khí hơi gương gạo giữa hai người, vuốt chòm râu gạt đầu hài lòng: “Nhanh hơn ta dự đoán một chút.”

Tạ Cẩm Du bị nhiệt độ trên tay Liễu Ký Minh hơi nóng, mặt bất giác đỏ lên mất tự nhiên, ngoảnh đầu lại nhìn ông lão, giọng hơi ngượng: “Tiền bối.”

Sắc diện của Liễu Ký Minh lạnh xuống, rõ ràng hắn đã hiểu ra, là người trước mắt này đã gài bẫy đẩy hắn và Tạ Cẩm Du rơi vào tâm ma, suýt chút nữa đã không thể thoát ra.

Người tu tiên luôn có sự kiêng kỵ rất lớn với tâm ma, mà kẻ cố tình lừa người khác tiến vào tâm ma, tuyệt đối không phải là người lương thiện.

Cảm nhận được địch ý của Liễu Ký Minh nhưng ông lão lại chẳng buồn, vẫn híp mắt cười, lên tiếng hỏi: “Tiểu tử người nghi ngờ ta à.”

Bình thường Liễu Ký Minh rất kiệm lời, chẳng phải hẳn không biết ăn nói, mà chỉ vì không thích tốn hơi thừa lời mà thôi, thế nhưng một khi bị trêu vào thì miệng lưỡi hẳn cũng chẳng kém cạnh ai.

“Tiền bối sắp đặt tỉ mỉ, giam chúng ta trong nhà ngục của tâm ma, chẳng hay màn hài kịch này xem có đặc sắc chăng?”

Ông lão cười vang, đáp lại bằng giọng khẳng định: “Người đang trách ta đó à.”

Liễu Ký Minh khẽ gật đầu, thái độ đúng mực, hẳn không lên tiếng nữa, song nét mặt lại cho ra một lời thừa nhận chắc nịch.

Tạ Cẩn Du kéo ống tay áo hẳn, nét mặt tươi cười: “Sư thúc, chàng hiểu lầm rồi... lúc này, lúc này tiền bối đã giúp ta.”

“Giúp nàng?” Liễu Ký Minh khép ống tay áo lại, thờ ơ hỏi. Thật ra hẳn hoàn toàn không để tâm tới câu này của Tạ Cẩn Du, cô nàng Tạ Cẩn Du này trông thì rất thông minh, đáng tiếc đó chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, bên trong chẳng dính líu gì tới hai chữ thông minh này cả, nhất là về mặt đối nhân xử thế.

Liễu Ký Minh thì trái lại, hẳn đối với ai cũng lãnh đạm hờ hững, chẳng qua vì tư chất của bản thân xuất chúng nên khó tìm được người trò chuyện, chứ hoàn toàn không phải là người không hiểu việc đời. Bản thân hẳn tôi luyện rất nhiều, nên càng thông suốt được sự nông sâu của nhân tính. Tạ Cẩn Du xưa nay tâm tính đơn thuần, bị người ta gài bẫy có khi còn đứng đó hơn hử nói với hẳn rằng: “Sư thúc, đó là người tốt.”

Cô ngốc.

“Tiểu cô nương không sao đâu, người chó hoảng, phản ứng của tiểu tử người kể ra cũng bình thường thôi.” Ông lão mỉm cười chẳng lấy gì làm phật lòng: “Trên con đường tu tiên, có người trong ngoài bất nhất, có người mưu mô quỷ quyệt, đâu đâu cũng có thử thách, đâu đâu cũng gặp hiểm nguy, cho nên đề phòng là việc tốt.”

“Thế thì tiền bối đây là người trong ngoài bất nhất, hay là kẻ mưu mô quỷ quyệt?” Liễu Ký Minh hỏi vặn lại.

“Ta à...” Ông lão vuốt râu, tư lự chốc lát rồi chậm rãi đáp: “Có lẽ ta là người xấu bụng.”

“Ồ?” Tạ Cẩn Du thộn mặt ra.

Rõ ràng phản ứng này của cô khiến ông lão rất vui, ông ta ngồi trên bàn tròn ngửa mặt lên trời cười phá lên, lạ là, ông ta cười lớn thế kia mà cái chân duy nhất chống đỡ chiếc bàn tròn vẫn chẳng lung lay.

“Tiểu cô nương này, cũng hay đấy...” Ông lão cười đến ngả nghiêng ngả ngửa, phải khó khăn lắm mới lấy lại được thăng bằng, vén vén góc áo, sung sướng nói: “Có thể ta không phải là người tốt lành gì, có điều, khi còn trẻ cũng có chút tiếng tăm, có vài việc ta đây khinh chẳng buồn làm.”

Ông lão dừng lại chốc lát rồi chậm rãi nói tiếp: “Lạc Vân Kỳ, đây là tên của ta.”

Lạc Vân Kỳ.

Tạ Cẩn Du lục lại trong đầu một lượt, cảm giác mình vừa mở ra một trang mới không khớp với nguyên tác. Trong quyển “Đạo Tiên” từ trước đến giờ không có cái tên này, thậm chí là chưa từng nhắc tới lần nào, đây có được được tính là đánh bậy đánh bạ, rồi đánh ra được bàn tay vàng trật ra khỏi tình tiết truyện không nhỉ?

Liễu Ký Minh nghe thấy cái tên này thì hơi ngẩn ra một thoáng, sau đó lập tức lên tiếng: “Hóa ra là Vân Kỳ đạo nhân.”

Tạ Cẩn Du nhìn hẳn ngạc nhiên: “Sư thúc biết sao?”

“Sao hả?” Lạc Vân Kỳ giả bộ cụt hứng: “Tiểu cô nương này tới tên ta cũng chưa nghe thấy à? Nha đầu nhà quê ở đâu chui ra đây hả.”

“Vân Kỳ đạo nhân, là nhất đại tán tu thiên tư xuất chúng hai trăm năm trước, không môn không phái, tự đi theo một trường phái riêng. Trong hai trăm năm đó, y là một trong số những tu sĩ hiếm hoi gần đạt đến

phi thăng, cho tới hiện nay, giới tu tiên vẫn còn lưu truyền truyền thuyết về y, có người bảo y đã phi thăng, cũng có người bảo y đã chết...”

Liễu Ký Minh thông thả giải thích, tầm mắt dừng trên người Lạc Vân Kỳ như đang nghiền ngẫm nghiên cứu.

“Nếu gặp tiền bối ở đây thì...” Tạ Cẩm Du áp ứng.

Thì vị Vân Kỳ đạo nhân nổi danh thiên hạ này, lẽ nào, độ kiếp thất bại sao?

Lạc Vân Kỳ vuốt ve chòm râu, dần thu lại nét cười trên mặt, ngay tích tắc nụ cười biến mất bầu không khí chợt trở lạnh, nhiệt độ như tụt xuống một cách đột ngột, khiến Tạ Cẩm Du bất giác rung mình.

Chiếc bàn tròn mà Lạc Vân Kỳ đang ngồi bất ngờ rung chuyển, từ mặt đất đến mặt bàn, nước sơn gỗ tróc ra rơi xuống rào rào, để lộ sắc gỗ thô vàng nguyên thủy. Một giây sau, chiếc bàn gỗ từ từ rã ra trước mặt họ, vỡ vụn thành bông tuyết, đồng thời, tia sáng xanh óng ánh lan tỏa, soi sáng không gian mờ tối.

Nơi đặt chiếc bàn tròn lúc trước giờ đây đã dựng thẳng một thanh kiếm, thân kiếm thẳng đứng sừng sững, trôi lơ lửng trên mặt đất. Thanh kiếm này vừa lộ diện, Thiên Thu bên hông Liễu Ký Minh lập tức kêu lên ong ong, như cảm ứng được điều gì.

Đây là sự hô ứng giữa hai thanh binh khí thượng cấp.

Bao kiếm Thiên Thu sơn màu đỏ tối, tỏa ra hơi thở ma mị dưới ánh đèn mờ, trên mình nó còn phảng phất quý khí mơ hồ, lợi kiếm tuốt khỏi vỏ, tất phải thấy máu. Trong “Đọa Tiên” miêu tả về Thiên Thu thế này, nó trải qua sự giết chóc sớm nhất trên đại lục này, khát máu và hung mãnh, chẳng rõ chủ nhân ban đầu của nó là ai, cũng không rõ ai đã rèn ra nó, thế nhưng khi Liễu Ký Minh xuất hiện, Thiên Thu lập tức chọn hắn làm chủ nhân của mình.

Một thanh kiếm khát máu, chỉ người có nội tâm cứng cõi mới có thể khống chế, bằng không, nó sẽ như ngọn lửa thiêu rụi lý tính của người sở hữu.

Còn thanh kiếm dưới thân Lạc Vân Kỳ thì khác hẳn với Thiên Thu, bao kiếm của nó nhạt màu, bảo trắng chẳng phải trắng mà hơi ửng xanh, ẩn hiện mơ hồ như sóng nước, sơn hà nhấp nhô.

Trên thế gian này, thứ hiền hòa nhất mà cũng bền bỉ nhất chẳng gì qua được nước, thứ vô tình và thay đổi nhất cũng là nước.

Thiên Thu run rẩy, Liễu Ký Minh vỗ nhẹ lên chuôi kiếm.

Lạc Vân Kỳ khép hờ mắt, nói chậm rãi: “Ta đợi ở đây đã rất lâu rồi, lâu đến mức quên mất cảm giác đối chiến là thế nào. Ta thấy tiểu tử ngươi cũng dùng kiếm, chẳng hay có hứng đấu một trận với lão đây chăng?”

Thiên Thu ra khỏi vỏ, kiếm phong lạnh băng rọi lên ánh mắt lập lòe của Liễu Ký Minh, đó là sự nôn nóng so tài với kẻ mạnh, đó là rạo rực chờ mong khi gặp được kỳ phùng địch thủ.

“Cầu còn không được.”

Lạc Vân Kỳ phất tay áo, thanh kiếm dưới thân kêu lên rung động, rồi trượt khỏi vỏ, kiếm quang như gợn sóng trên mặt nước, chuôi kiếm bay vút tới tay y, đồng thời, mắt y đan lại, kiếm phong tôn lên đôi mắt sắc, ngũ quan bị chòm râu rậm che khuất đột nhiên sinh động hẳn lên.

Kiếm khí lăm lẹ, Thiên Thu rạch phá không gian.

“Keng!”

Hai thanh kiếm va chạm giữa không trung, nơi giao nhau run lên bần bật, cơn chấn động này vẽ ra một gợn sóng rất nhỏ trong không khí, từng vòng nổi tiếp nhau phá tan bụi bặm, nơi nó đi qua bị kiếm khí xâm nhập hoàn toàn, ban đầu kiếm khí này còn nhìn ra hình dạng, nhưng theo đợt sóng ngày một lan rộng thì uy lực của nó càng lớn lên bội phần.

Thời gian như đứng lại.

Tạ Cẩn Du trừng to mắt, nhìn vật thể trắng sáng lấp lánh như bột nước vụt qua giữa không trung mà không khỏi hít khí lạnh.

Nhớ lại lúc triệu hồi giao nhân, Liễu Ký Minh từng dùng kiếm khí bắn ra ba hạt châu, đây là vật chất kết thành từ linh khí thuần hậu, càng hung hãn và lạnh lẽo hơn kiếm ý vô hình. Mà hiện tại, kiếm phong của hắc và Lạc Vân Kỳ cùng lắm chỉ mới đánh một đòn mà thôi, thế mà cả hai đều đã tung ra thứ uy lực cỡ này.

Liễu Ký Minh dùng toàn lực, tu vi Lạc Vân Kỳ ít nhất cũng cỡ Đại Thừa, thế nhưng nửa bước cũng không nhường.

Kể ra cũng phải, nếu Lạc Vân Kỳ cố tình hạ thấp tu vi, thế thì cuộc tỷ này cũng mất hết ý nghĩa.

Chỉ khổ cho cái bia đỡ đạn tu vi Trúc Cơ như cô thôi...

Tạ Cẩn Du vượt ngực, dần cơn bức bối xuống, kiếm ý bắn ra khi hai người đó đánh nhau thật tình không phải là thứ mà cô chịu đựng nổi.

Trận giao thủ giữa Liễu Ký Minh và Lạc Vân Kỳ vừa là thăm dò vừa là độ sức. Mắt Lạc Vân Kỳ trợn trừng, lóe ra tia sáng lập lờ, y kêu lên: “Tốt!”

Một khắc sau, sau lưng y từ từ mở ra một động phủ Càn Khôn, tĩnh lặng như vũ trụ với vô vàn ngôi sao lưu chuyển, đó là tiểu Càn Khôn chỉ thuộc về tu sĩ từ Hóa Thần trở lên. Giữa mi tâm của y ẩn hiện kim quang, đó là bảo kiếm kết thành từ kiếm khí, sắp sửa bắn ra từ trong thân thể y.

Tiểu Càn Khôn cũng dần mở rộng sau lưng Liễu Ký Minh, động phủ của hắc nhỏ hơn Lạc Vân Kỳ, nhưng bên trong nó hoàn toàn tối đen, cảm giác sâu hút chẳng chút thua kém. Giữa mi tâm Liễu Ký Minh cũng kết ra một thanh tiểu kiếm màu đen, xoay vòng chậm rãi.

Mắt Lạc Vân Kỳ ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng y chẳng dám lơ là phút giây, lợi kiếm cả hai đã vào tay, sau đó lại lao vào nhau quần thảo.

Hai người đều là kiếm tu, tu vi còn cao hơn Tạ Cẩn Du rất nhiều, khi mới khai chiến cô còn nhìn thấy được sơ sơ, nhưng về sau chỉ còn thấy hai luồng ánh sáng quần thảo tới rồi mất, chốc thì chớp lên, chốc thì bắn ra, thỉnh thoảng còn tỏa ra kiếm ý đáng sợ.

Thế rồi, sau một tiếng “Keng” phát ra vang dội, Tạ Cẩn Du không dần được nữa, ngực nhói lên, ôm ngực “Phụt” ra một ngụm máu, màu máu đỏ bầm còn pha thêm sắc đen, nhìn cũng biết nó đã ứ lại trong lồng ngực rất lâu.

Và gần như một giây sau khi nôn ra máu, cơn gió mạnh chợt tấp qua bên tai cô, Liễu Ký Minh đã dứt ra khỏi vòng chiến, đỡ lấy vai cô, cất cao giọng: “Ta thua.”

Câu này của hắc là phát ra từ tim phổi, thật lòng thật dạ, cho dù không có Tạ Cẩn Du, thì trong trận đấu này hắc quả thật đã rơi vào thế hạ phong. Dầu sao Lạc Vân Kỳ cũng lớn tuổi hơn, kinh nghiệm nhiều, chiêu thức hiểm, đã thế còn có tu vi cao thâm, nếu người đấu không phải Liễu Ký Minh mà là một tu sĩ Hóa Thần bình thường, thì có lẽ đã bị nghiền nát từ lâu rồi.

Lạc Vân Kỳ ngừng tay lại, vuốt râu mép, gật gù nói: “Khi ta ở độ tuổi của ngươi, hoàn toàn không bằng ngươi.”

Liễu Ký Minh nghiêng người chắn trước mặt Tạ Cẩn Du, sợ cô bị kiếm khí gây thương tích. Tạ Cẩn Du được che khuất hơn nửa người tranh thủ lấy tay đầm đầm ngực, nuốt dòng máu tanh trong miệng xuống, sau đó lộ đầu ra cười nói: “Tiền bối mạnh thật, tới sư thúc của vân bối cũng không phải đối thủ của ngươi, nên biết sư thúc của vân bối chính là đệ nhất kiếm tu của giới tu tiên thời này đó nhé, nếu tiền bối vẫn còn tại thế, danh hiệu này đã chẳng tới tay chàng rồi.”

Giọng cô dí dỏm, khi mỉm cười còn có lúm đồng tiền trông rất đáng yêu. Liễu Ký Minh nghiêng mặt nhìn dáng cười tươi như hoa của cô, ánh mắt khê rung động, lòng vô thức dịu lại.

Lạc Vân Kỳ vừa đánh một trận thỏa chí nên tâm trạng khá là khoan khoái: “Hắc rất xứng mang danh hiệu “Đệ nhất kiếm tu” này.”

Liễu Ký Minh híp mắt, đáp lại với giọng sâu xa: “Đa tạ tiền bối.”

“Đa tạ ta làm gì.” Lạc Vân Kỳ vung tay phải lên, kiểm trong tay trở về bao: “Người chịu thua, chẳng qua vì người có tình với tiểu cô nương này mà thôi.”

Nếu không thì vẫn còn đánh tiếp.

Nghĩ tới đây y không khỏi lầy lăm tiếc.

Y vừa thốt lên câu này, cả Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du đều ngẩn cả người.

Biểu cảm của Tạ Cẩn Du như muốn nói, câu này cô thật tình không đỡ nổi!

Thật ra Lạc Vân Kỳ là một lão tiền bối tính thẳng như ruột ngựa, y không thích nói lòng vòng quanh co, có gì thì nói đó, thẳng thắn thành thật đến mức người ta không đỡ kịp. Ví như nói toạc ra quan hệ của Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du, rồi ví như hiện tại, nói toạc ra tình cảm của hai người. Chắc, tuy y nói đúng với thực tế, nhưng mà... Tạ Cẩn Du độc thân lâu nay, mặt mũi cũng sắp trụ hết nổi rồi...

Trong khi Liễu Ký Minh vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm, không phản bác cũng chẳng biện minh, coi như ngầm thừa nhận.

Lạc Vân Kỳ nhìn phản ứng của hai người, sao lại không biết họ đang nghĩ gì trong lòng? Y cười tít mắt, nói tiếp: “Hữu tình là chuyện tốt, các người trưng cái bản mặt đó ra làm gì?”

“Thế gian này, trường sinh bất lão cũng chẳng vui sướng bằng người hữu tình tâm ý tương thông đâu.”

Nghe vậy, Tạ Cẩn Du bỗng thắc mắc ra mặt, không cầm lòng được bèn lên tiếng hỏi dò: “Lạc tiền bối, thứ cho vân bối hỏi thẳng, người tu tiên cấm kỵ nhất là tình sâu nghĩa nặng, sợ chấp niệm sinh ra tâm ma, mà tâm ma là thứ người tu tiên chỉ sợ tránh không kịp, thế thì sao hai thứ này khi đến chỗ tiền bối thì đều chẳng quan trọng gì, thậm chí còn là chuyện đáng ngưỡng mộ?”

Phải, đây là thế giới tu tiên, trong giới tu tiên cũng có định nghĩa đạo lữ, thế nhưng chuyện đầu tiên mà người tu tiên phải làm chính là cắt đứt tơ tình, vì nó là thất tình tạp niệm thuộc về phàm nhân, là dục vọng rồi rắm dẫn dụ người nhập ma, là thứ người tu tiên kiêng kỵ nhất, bất cứ giá nào cũng không thể có. Và thông thường, trẻ con hễ đã bước vào tiên môn thì rất khó gặp lại cha mẹ của mình, nếu muốn đi tiếp trên tiên đồ, thì hầu như không thể có bất cứ dính dáng gì với người phàm tục.

Về phần đạo lữ, đương nhiên vẫn có người lưỡng tình tương duyệt, thế nhưng quan trọng hơn là đạo tâm của hai người kiên định, dù vậy, người kết thành đạo lữ chỉ vì tu vi, hoặc xuất phát từ lợi ích tông môn cũng nhan nhản khắp nơi, đó là chưa kể thuyết lô đỉnh(*) trắng trợn, thịnh hành khắp nơi mà chẳng cần phải che giấu gì.

(*) Lô đỉnh là phương pháp thải bỏ âm dương giữa nam và nữ, bên này hấp thụ tinh nguyên của bên còn lại.

Lạc Vân Kỳ chỉ nói ra hai chữ “Hữu tình”, nhưng ý nghĩa bên trong lại rất sâu xa.

Người khác thì tu để thành vô tình, còn y lại cứ một mực đi theo đường “Hữu tình” là sao chứ?

“Tiểu cô nương, người từng bị hủy hết kinh mạch, tu vi phế tận gốc, ta nói có sai không?” Lạc Vân Kỳ không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại.

Ánh mắt Liễu Ký Minh lạnh băng, vô thức bước lên hai bước chặn mất tầm nhìn của Lạc Vân Kỳ.

“Ta già rồi, trí nhớ cũng tệ, nhưng về điểm này thì dám chắc không nhìn lầm.” Lạc Vân Kỳ khép hờ mắt lại, nom cũng khá ra vẻ một vị cao nhân thấy rõ sự đời.

Liễu Ký Minh lạnh giọng nói: “Nàng không biết chuyện này.”

Tạ Cẩn Du lảng tránh ánh mắt hần, chậm rãi lên tiếng: “Ta biết.”

Liễu Ký Minh quay phắt đầu lại, ánh mắt khóa chặt trên người cô, Tạ Cẩn Du lại cười cười đáp: “Ta từng bị tẩu hỏa nhập ma, sư thúc quên rồi sao? Chuyện này cũng là chàng nói với ta mà, vậy thì linh căn có bị phế tận gốc cũng đâu phải chuyện khó đoán.”

Tạ Cẩn Du không nói ra chuyện mình đã nhìn thấy tâm ma của Liễu Ký Minh, phần nào cũng vì để ý tới thái độ của Liễu Ký Minh. Rõ ràng là Liễu Ký Minh... không muốn cô tìm lại ký ức, mà đoạn ký ức cô tự bạo đó, có lẽ chính là thứ mà Liễu Ký Minh không muốn để cô nhớ lại.

“Nhưng hôm nay, chẳng những kinh mạch của ngươi được nối lại, hơn nữa còn có tu vi Trúc Cơ. Ta chỉ lấy làm lạ, rõ ràng tiểu cô nương này là Mộc hệ đơn linh căn, sao linh khí bên trong lại có hơi hỗn tạp, nhìn kỹ lại thì hình như nó là kiếm khí trên người tiểu tử này?” Lạc Vân Kỳ chỉ chỉ Liễu Ký Minh, cười títt mắt.

Tạ Cẩn Du cười kéo tay Liễu Ký Minh, đáp ngay chẳng cần suy nghĩ: “Chuyện đó có gì lạ đâu, vì văn bối với sư thúc chính là đạo lữ song tu mà.”

“Đúng thế, khí tức giao hòa, đích thị là đạo lữ song tu...” Lạc Vân Kỳ nghe vậy cũng cười theo: “Chẳng qua, kinh mạch bị đứt lìa của ngươi là do tiểu tử này dùng cách kỳ lạ nào đó để nối lại, đan điền bị phế của ngươi cũng được tiểu tử này dùng cách kỳ lạ nào đó phục hồi. Ta sống lâu hơn các ngươi mấy trăm năm, dấu chân gần như đã in lên khắp đại lục, nhưng trước nay chỉ nghe qua một cách có thể làm được chuyện này.”

Tim Tạ Cẩn Du thót lên, nghe y nói tiếp: “Tiếc là hình như không phải cách chính phái, ngươi nói xem, có phải không?”

~ Hết chương 18 ~

19. Chương 19

Edit: Yunchan

“Ngươi nói xem, có phải không?”

Ánh mắt của Lạc Vân Kỳ xuyên qua Tạ Cẩn Du rơi nhẹ bẫng lên Liễu Ký Minh, khi nói tới câu cuối cùng giọng y chợt trở lạnh, nhắm thẳng vào Liễu Ký Minh, mang theo ý chất vấn rõ mồn một.

Trong phút chốc, bàn tay Tạ Cẩn Du đan vào tay Liễu Ký Minh dường như cảm giác được sự căng cứng của hân, nó lan dọc từ ngón tay đến toàn thân. Nhưng chỉ chốc lát sau hân đã trở lại với dáng vẻ bình thường, ngón tay thon gầy bao lấy bàn tay cô, khô ráo mà ấm áp.

“Lạc tiền bối hiểu biết sâu rộng, văn bối vô cùng kính phục. Tuy nhiên thế gian muôn hình vạn trạng, cách giải quyết vấn đề cũng muôn hình vạn trạng, thường không có việc nào chỉ có một cách giải quyết duy nhất, huống hồ đã mấy trăm năm qua đi, thế gian cũng đổi mới từng ngày.”

Tạ Cẩn Du mỉm cười, cọ cọ đầu mình vào vai Liễu Ký Minh một cách thân thiết: “Sư thúc của văn bối thần thông quảng đại, tới giờ chưa có việc gì chàng không làm được hết.”

Giọng của cô đầy kiêu ngạo, như thể bao nhiêu sự tin tưởng dành cho Liễu Ký Minh đều trào ra theo giọng nói.

Ánh mắt Liễu Ký Minh dụ lại, như lông vũ lướt nhẹ qua người cô, tay bất giác nắm chặt tay cô, làm tim Tạ Cẩn Du tê dại.

Lạc Vân Kỳ nghe vậy thì cười khê: “Phải, vị sư thúc này của ngươi quả thật thần thông quảng đại, không có gì là không làm được, nếu không, bí pháp thuộc về Ma tộc này làm sao hân đào ra được chứ?”

Uỳnh uỳnh!

Bí pháp Ma tộc, bốn chữ này như sét đánh giữa trời quang, nổ sầm bên tai Tạ Cẩn Du, đánh bay hồn cô lên trời, trong cơn mơ chẳng biết là đêm hay ngày.

Thứ gì cơ? Cô nghe làm sao? Bí pháp Ma tộc... làm sao Ma tộc lại có quan hệ với Liễu Ký Minh được chứ, điều này thật sự... khiến người ta khó thể tin nổi, thậm chí là khôì hài đến nực cười.

“Chắc Lạc tiên bối có hiểu làm gì đó chẳng?” Tạ Cẩn Du cảm giác đầu óc mình như bị gỡ sét, tới âm thanh phát ra cũng đứt quãng: “Sư thúc của văn bối... sư thúc của văn bối luôn quang minh chính đại, tính tình ngay thẳng, luôn coi diệt yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình... chàng không thể nào có dính dáng với Ma tộc gì đó được.”

Đúng, Liễu Ký Minh chính là người như thế, bất cứ ai trong giới tu tiên này cũng có thể bị đầu độc và câu kết với Ma tộc, nhưng riêng hắn là không thể. Kiếm tu, thứ tu tập chính là tính chính trực, quang minh chính đại, lấy chém giết để ngăn chém giết. Liễu Ký Minh kiếm khí lâm liệt, kiếm cũng như người, quan trọng nhất là tâm tính kiên định, đạo tâm vững như bàn thạch.

Con người như thế mà có quan hệ với Ma tộc, Tạ Cẩn Du thấy nhất định là mình đã nghe lầm.

“Tiểu cô nương khẩn trương thế làm gì? Sư thúc của người thần thông quảng đại, muốn biện pháp nào mà không có chứ? Cũng chưa chắc là lấy từ Ma tộc đâu.” Lạc Vân Kỳ vẫn giữ nguyên cái dáng cười híp mắt, như không biết mình vừa chôn một quả bom vào lòng Tạ Cẩn Du.

“Nói chuyện cũng khá lâu rồi mà ta vẫn chưa hỏi thăm lai lịch và sư môn của người, chẳng hay các người có ngại nói cho lão đây biết không?”

Tạ Cẩn Du dần hoàn hồn lại, nhìn y giới thiệu: “Văn bối là đệ tử của Thanh Dao phong Thương Vũ môn, Tạ Cẩn Du.”

Liễu Ký Minh gật đầu: “Thương Vũ môn, Liễu Ký Minh.”

“Quả nhiên là đệ tử của Thương Vũ môn.” Lạc Vân Kỳ tấm tắc.

Tạ Cẩn Du nheo mắt, còn chưa kịp đoán ra ý tứ trong câu này đã nghe y bồi thêm: “Thương Vũ môn có nền móng vững chãi mấy trăm năm, còn có lão tổ phi thăng, các đệ tử đều có thiên phú xuất chúng, quả thật đã đảm nhiệm rất tốt danh hiệu đệ nhất tông môn tu tiên giới, thảo nào dạy ra được đệ tử xuất sắc thế này.”

“Đa tạ tiền bối đã khen.” Tạ Cẩn Du thở phào một hơi, trả lời qua quýt, cô không có hứng thú với đề tài này, hiện tại thứ cô muốn biết nhất chính là biện pháp nối gân nối xương cho mình năm xưa rốt cuộc là gì.

“Nếu là Thương Vũ môn thì bí pháp thần bí cũng chẳng phải ít, xem ra cũng không phải bất khả thi, Liễu Ký Minh, tiểu tử à, hôm nay ta muốn hỏi người một câu, cách thức này của người đến cùng thì có liên quan gì tới Ma tộc hay không?” Khi nói tới cuối, giọng điệu đột nhiên bẻ ngoặc, thêm vào mấy phần tra hỏi.

Trong tích tắc uy áp cuốn tới lật trời, dù không phải đối tượng bị chất vấn, nhưng Tạ Cẩn Du cũng thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài tới nơi.

Cô cuống quýt nhìn qua Liễu Ký Minh, kiếm quang của Lạc Vân Kỳ tỏa ra ánh lam mờ mờ rọi lên gương mặt hắn, thoát sáng thoát tối, gần như che lấp tất cả biểu cảm.

Liễu Ký Minh trầm mặc hồi lâu, đoạn ngược mắt nói: “Không liên quan.”

Giọng hắn luôn nhẹ nhàng hời hợt, chỉ khi nào tâm trạng thay đổi giọng mới nặng thêm. Lần này dù chỉ mấy chữ nhưng mấy chữ này được hắn thốt ra rất trịnh trọng, hết như đang phát thệ, từng chữ bật qua hàm răng nghiêng chặt.

Nghe được câu này chẳng những Tạ Cẩn Du không có cảm giác nhẹ nhõm, mà ngực còn bị một tảng đá lớn chặn lên, nặng nề hơn trước gấp mấy lần.

Lạc Vân Kỳ như không nhận ra điều này, mỉm cười cảm thán: “Tốt, tốt, người đã khẳng định thì lão đây sẽ tin. Thương Vũ môn có vô số bí quyết, trân bảo kỳ tài càng chẳng phải nói làm gì, dù có một bí quyết kỳ diệu gì đó cũng chẳng có gì là lạ. Ta quả thật đã tụt hậu rồi, quả thật là... Mấy trăm năm này, nói dài cũng chẳng phải dài, nói ngắn cũng chẳng phải ngắn, nhưng lại đủ biến ta thành một lão già lỗi thời thật rồi.”

Tạ Cẩm Du xốc lại tâm trạng rất nhanh, cô lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười, còn giơ cao bàn tay đang đan vào tay Liễu Ký Minh với vẻ đắc ý, lắc lắc nói: “Văn bối đã nói rồi mà, tiền bối, sự thúc của văn bối là lợi hại nhất, không có khó khăn nào quật ngã được chàng hết.”

“Đúng đúng, mắt của tiểu cô nương người rất tinh.” Lạc Vân Kỳ chẳng lấy làm giận, hỏi vặn lại: “Người có sự thúc lợi hại như vậy, chỉ bằng giải đáp giúp ta một nghi vấn lẫn lẩn trong lòng ta rất lâu rồi, được không?”

Mắt Tạ Cẩm Du đảo vòng: “Tiền bối sống lâu hơn chúng văn bối mấy trăm năm, tu vi còn cao như vậy, sao lại có vấn đề cần hỏi chúng văn bối?”

Lạc Vân Kỳ xe xe ria mép, chỉ cười không đáp.

Liễu Ký Minh kéo Tạ Cẩm Du, không chối từ: “Mời nói.”

“Hai người đều có tâm ma.” Lạc Vân Kỳ nói.

Tạ Cẩm Du gật đầu: “Đúng vậy.”

“Có thể thoát khỏi tâm ma nhanh như vậy, hẳn là các người cũng có chút thể ngộ với tâm ma này.” Lạc Vân Kỳ dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Các người có thể nói cho ta biết, tâm ma rốt cuộc là gì chứ?”

“Chuyện này thì có khó gì?” Tạ Cẩm Du mỉm cười: “Ái dục hận tham sân si, thất tình lục dục không thể kiềm chế, đều vì tâm ma.”

Lạc Vân Kỳ neoh mắt, nhìn sang Liễu Ký Minh: “Còn người?”

Liễu Ký Minh đáp: “Chấp niệm là ma.”

Lạc Vân Kỳ khép mắt lại, yên lặng hồi lâu như đang suy tư điều gì, lát sau mới chậm rãi lên tiếng: “Lúc trẻ ta cũng từng làm ra chuyện hoang đường.”

Tạ Cẩm Du rất hiểu, ai mà không có chiến tích đen tối tuổi trẻ chứ, dù cho người này trông có hoàn mỹ đến đâu thì cũng chẳng ngoại lệ. Như cô đây, từ trước đến giờ đã quen nhàn tản, không có gánh nặng gì, chuyện chọc ra thật tình còn nhiều hơn lỗ trên cái rây.

“Tiền đồ dài đằng đẳng thường vô cùng cô đơn, chẳng biết từ bao giờ đã sinh ra một loại khát vọng.” Lạc Vân Kỳ nhìn hai người tay trong tay trước mặt: “Mong muốn tìm được một người toàn tâm toàn ý, bầu bạn với nhau, dựa dẫm lẫn nhau cùng sống vai trên tiên đồ.”

Tạ Cẩm Du sực hiểu ra, lập tức giọng trên ghẹo: “Hóa ra là tiền bối muốn tìm một đạo侶?”

Lạc Vân Kỳ rất thích cái tính ngay thẳng này của cô, chẳng giận dỗi gì mà còn gật đầu ngầm thừa nhận.

Tạ Cẩm Du cười tủm tỉm ngoảnh đầu nhìn Liễu Ký Minh thì thấy ánh mắt hắn đã đặt trên người mình, hình như đã nhìn rất lâu rồi, lòng cô run lên, nhẹ giọng nói tiếp: “Lạc tiền bối thiên tư xuất chúng, e là người bình thường không xứng với ngài.”

Đạo侶 yêu cầu hai chữ “Tương hổ”, tuyệt đối không thể để bên này trở thành kẻ dựa dẫm vào bên kia. Nếu cứ tiếp tục như thế, tu vi của cả hai sẽ mãi mãi chênh lệch nhau rất lớn, mâu thuẫn sẽ xảy ra. Mà một đệ tử thiếu niên xuất chúng như Lạc Vân Kỳ, nếu muốn xứng với y, tất nhiên cũng phải là một người hết sức ưu tú mới đúng.

Chẳng hiểu sao, Tạ Cẩm Du đột nhiên nghĩ tới mình và Liễu Ký Minh.

Hiện tại... họ như vậy, được xem là gì đây?

“Đâu có.” Lạc Vân Kỳ bật cười, lắc đầu nói: “Người như vậy, trong khắp giới tu tiên có được mấy ai chứ?”

Chẳng phải Lạc Vân Kỳ đang khoe khoang, mà sự thật là tư chất của y năm đó đã ở hàng nhất nhì, nếu ai ai cũng có thiên phú như Lạc Vân Kỳ hay Liễu Ký Minh, thì tu tiên cũng chẳng còn là chuyện khó khăn gì cho cam.

“Nàng ấy rất tốt.” Lạc Vân Kỳ chợt bật ra một câu.

Tạ Cẩn Du hơi ngẩn người, khi nhìn lại y lần nữa, tim bỗng dưng tan ra thành nước.

Vẻ mặt Lạc Vân Kỳ dịu dàng tỏa sáng, ánh mắt y ôn hòa, nhẹ nhàng mềm mại, là hồ nước tắm qua gió xuân tháng hai, nổi lên sóng gợn, khoe môi y cong lên, tinh khiết không vẩn đục, như đang chìm vào giấc mộng tuyệt đẹp không gì sánh được.

Cô sực hiểu ra “Nàng” mà Lạc Vân Kỳ nhắc đến là ai.

“Thiên tư của nàng không được tính là tốt nhất, nhưng nàng chăm chỉ hơn những người khác, lúc nào cũng không quên mài giũa bản thân, nhờ đó, cũng tiến bộ nhanh hơn bất cứ ai.” Lạc Vân Kỳ cười cười: “Khi đó ta tuổi trẻ bốc đồng, bị nàng đánh bại vài lần nên dĩ nhiên không phục, nằm lẩn bầy lượt đến khiêu khích nàng, vậy mà nàng không giận, chỉ cười híp mắt bình đến tưởng ngẩn.”

Tạ Cẩn Du không cảm lòng được tựa lên người Liễu Ký Minh, đầu cọ nhẹ lên vai hắn, trong lòng rung động.

“Người qua ta lại được vài năm đầu thì hai người cùng nhau xuống núi, cùng làm nhiệm vụ sư môn giao phó, lúc rảnh rỗi thì so tài. Về lâu về dài, trở thành cộng sự ăn ý nhất, và cũng nghiễm nhiên trở thành...”

Lạc Vân Kỳ nói tới đây thì ngừng lại, hít sâu một hơi.

Tạ Cẩn Du đang nghe chăm chú, khi thấy y dừng lại thì hỏi với giọng khó hiểu: “Sau đó thì sao?”

Sau đó thì sao?

Sau đó...

Tuổi trẻ, tình cảm tới nồng nhiệt như củi khô gặp lửa, như keo như sơn, hận không thể lúc nào cũng ở bên nhau, không rời nửa khắc. Nhưng mà, dưới cái vẻ ngoài hào nhoáng là lớp băng trôi dưới ánh mặt trời, nhìn thì bền chắc, nhưng thật ra mong manh đến mức không chịu nổi một đòn.

Thấp thỏm bước tới, vừa sẩy chân một bước sẽ rơi vào hố sâu, vạn kiếp bất phục.

Lạc Vân Kỳ im lặng rất lâu, sau đó mới thấp giọng nói: “Vào một lần tình cờ, ta đột nhiên phát hiện, nàng hóa ra không phải tu sĩ bình thường.”

“Mà là một yêu tu.”

~ Hết chương 19 ~

20. Chương 20

Edit: Yunchan

Yêu tu!

Tạ Cẩn Du giật mình, thảo nào Lạc Vân Kỳ có vẻ mặt đó.

Trong thế giới của “Đọa Tiên” không chỉ có tu sĩ nhân giới, mà còn có yêu tu và ma tu, thay vì bảo đây là ba phương thức tu luyện khác nhau, thì thà nói đây là ba chủng tộc khác nhau còn đúng hơn.

Nhân loại được thiên vị nhất, chiếm cứ đại lục có dồi dào linh khí, số người tu tiên đông đảo, tông môn mọc lên như rừng, thịnh vượng phồn vinh.

Ma tu có hình thái tương tự với loài người, rất khó nhận ra bằng mắt thường. Thế nhưng Ma tộc từ nhỏ đã hung hãn, bất kể là khả năng sinh tồn hay khả năng chiến đấu đều mạnh hơn nhân loại rất nhiều, “Lấy mạnh làm đầu”, bốn chữ này được Ma tộc quán triệt hết sức triệt để. Họ cư ngụ ở vùng Tây Bắc cần cỗi, chuyện đầu tiên học được khi mới lọt lòng chính là chém giết, muốn sinh tồn trong Ma tộc thì chỉ có giẫm đạp lên kẻ mạnh hơn mình.

Mà yêu tu nếu đem ra so với tu sĩ và ma tu thì rất thừa thớt.

Họ tản mát ở khắp các ngõ ngách trong đại lục, bản thể là hình thú. Toàn thân yêu thú đều là bảo vật, thịt tươi ngon, đan thú cũng là vật hữu dụng, bởi vậy khi ở hình thú sẽ bị đông đảo tu sĩ vây bắt, hoặc thuần hóa hoặc bắt giết. Số tu được thành hình người đã ít càng thêm ít, mà số tu thành chánh quả hầu như chẳng có mấy ai.

“Thì ra là yêu tu.” Tạ Cẩm Du thở dài, dường như đã đoán ra kết cục sau đó.

Giữa Nhân tộc, Ma tộc và Yêu thú tuyệt đối không có quan hệ, đó là quy tắc ngầm ở thế giới này. Ba tộc này có thể miễn cưỡng duy trì hòa bình đã khó lắm rồi, nếu muốn tiến thêm một bước thì rõ là nằm mơ giữa ban ngày. Huống chi, quan hệ giữa ba tộc này trước giờ luôn là thợ săn và con mồi, món nợ máu ngàn năm không phải một sớm một chiều là có thể hoàn trả.

Lạc Vân Kỳ cười tự giễu, không biết cười vì khi đó mình phát hiện ra bí mật, hay cười vì đã trao lầm tấm chân tình: “Ta cũng... vô cùng kinh ngạc, nhưng sau cơn kinh ngạc, là cơn thịnh nộ.”

“Từ đầu tới cuối nàng ấy vẫn luôn lừa dối ta sao? Một yêu tu lẫn vào trong tu sĩ bọn ta là muốn làm gì? Nàng ấy làm thế rốt cuộc là có mục đích gì? Đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu, thần trí ta bị lừa gạt thiêu đốt, khiến ta gần như không thể nào bình tĩnh lại. Vì vậy, ta đã nói ra những câu rất tuyệt tình.” Lạc Vân Kỳ lắc đầu, vô cùng đau lòng và bất lực với tình cảnh khi đó: “Rồi ta giận dữ bỏ đi.”

“Sau đó thì sao?” Tạ Cẩm Du biết thời khắc này trong lòng Lạc Vân Kỳ ngoài hối hận ra thì có lẽ chỉ có hối hận mà thôi.

“Ta mất vài ngày để tỉnh táo lại, sau khi suy nghĩ kỹ thì vẫn thấy phải về tìm nàng, hỏi nàng tại sao phải lừa dối ta, mặc dù cuối cùng phải... chia tay, còn tốt hơn để ta mãi hồ đồ.” Lạc Vân Kỳ nói tiếp.

Tạ Cẩm Du gật đầu, Liễu Ký Minh cũng gật đầu, đúng thế, trốn tránh mãi không phải là cách giải quyết vấn đề, hai người đều tán thành hành động này của Lạc Vân Kỳ.

Lạc Vân Kỳ dừng lại thật lâu, rồi trầm giọng nói: “Ta... về tới thành, nghe được một lời đồn.”

“Lời đồn gì?” Tim Tạ Cẩm Du xách lên cổ họng.

“Họ bắt được một yêu tu hóa thành hình người...” Lạc Vân Kỳ nhắm mắt lại, chân mày nhíu sâu, tưởng như về lại cảnh tượng khi ấy: “Đầu yêu tu bị treo trên cổng thành, làm lá cờ tượng trưng cho thắng lợi, đan thú bị moi ra làm vật hiến cho tông môn, da thú bị lột ra đem bán, thịt thì bị chế biến thành món ăn...”

“Ta nhìn thấy con thú đó... nó bị treo ở trước cổng thành, đôi mắt đen tối không còn chút ánh sáng, bộ lông trắng như tuyết, cực đẹp... chẳng biết sao trên đó lại nhuộm loang lổ vết máu, làm sao cũng không lau sạch được, làm sao cũng không...”

Sau đó là tiếng thở than: “Trước giờ nàng rất thích sạch sẽ.”

“Yêu tu có thể hóa thành hình người vô cùng ít ỏi, còn là đối tượng bị săn bắt thuần phục.” Giọng Liễu Ký Minh lạnh lùng: “Một khi thân phận bại lộ, tình cảnh sẽ cực kỳ nguy hiểm, hoặc bị thuần hóa hoặc bị giết, cô ấy nhất định cũng đã cân nhắc những chuyện này, thế nhưng vẫn chọn ở lại bên cạnh tiền bối, thứ mong muốn cùng lắm chỉ là một nơi che chở mà thôi.”

Câu này của Liễu Ký Minh chẳng khác nào một nhát dao đâm vào tim Lạc Vân Kỳ.

Đúng vậy, không sai, vì nàng tin tưởng nên mới chọn ở lại bên cạnh y, mong có thể nương tựa giúp đỡ lẫn nhau, nào ngờ lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Nếu năm đó y có thể giữ bình tĩnh, ít nhất là che giấu chuyện này, đợi nàng thoát thân...

Khóe môi Lạc Vân Kỳ run lên, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, y luôn phải mất rất nhiều sức lực để bình ổn lại tâm cảnh của mình.

“Lúc nhìn thấy cái đầu thú đó, ta đột nhiên chẳng còn nhớ được gì nữa, khi khôi phục thần trí thì ta đã ở dưới vách núi, người đây máu.”

Lạc Vân Kỳ khi đó đã bắt đầu có khuynh hướng dọa ma.

“Ta vừa nhắm mắt lại, cả đầu óc đều là dáng vẻ của nàng, cười, khóc, và cả... máu...”

“Tâm ma.” Liễu Ký Minh lạnh giọng nói.

Lạc Vân Kỳ gật đầu: “Ta đã hoàn toàn rơi vào tâm ma.”

“Thảo nào về sau không còn tin tức gì của Vân Kỳ đạo nhân.” Liễu Ký Minh gật đầu vỡ lẽ.

Lạc Vân Kỳ cười tiếp lời: “Ta còn mặt mũi đâu để xuất hiện trong giới tu tiên nữa? Nếu tái xuất, thì ta cũng chẳng còn là một tán tu lương thiện, mà biến thành một ma đầu thật thụ.”

Câu này y nói ra nhẹ nhàng, rõ ràng y cũng chẳng quan tâm lắm đến chuyện mình là tu sĩ chính phái hay là một ma đầu người người truy sát.

“Nhưng mà...” Tạ Cẩn Du nhìn dáng dấp của y hiện tại, vẻ mặt hoang mang.

“Về sau cảnh giới của ta mấy phen sụt giảm, lên lên xuống xuống, nhận hết sự dằn vặt của tâm ma. Cho đến khi dần trở nên già yếu, hữu tâm vô lực, cứ tưởng rằng, đời này phải chết đi như thế.” Lạc Vân Kỳ nhìn thấy sự hoang mang của cô, bèn giải thích tiếp: “Mãi đến một ngày, ta đang bế quan đả tọa, khi nhắm mắt lại thì nhìn thấy nàng.”

“Nhắc lại quả là xấu hổ, chẳng biết sao khi đó ta lại rơi nước mắt.” Lạc Vân Kỳ cười cười, dáng vẻ có hơi ngượng ngùng, nói loại chuyện này trước mặt tiền bối thật là ngại.

Tạ Cẩn Du biết y muốn làm dịu bầu không khí, nên hé miệng cười một chút cho y vui, rồi nghiêng đầu hỏi: “Tiếp theo thì sao ạ?”

“Tiếp theo... trong khoảnh khắc đó, ta chợt hiểu ra một chuyện.” Lạc Vân Kỳ nói tiếp: “Khi mình còn trẻ, bảo thủ ngoan cố, tự phụ kiêu ngạo, ngấm lại thật sự rất đáng ghét, nếu khi đó mình không xúc động gây gổ thì đã không hại nàng bỏ mình, bản thân cũng không rơi vào tâm ma.”

“Chuyện đã bại lộ, chẳng qua chỉ là sớm muộn mà thôi.” Liễu Ký Minh nói.

Lạc Vân Kỳ khựng lại, thả chậm giọng: “Cũng không sai, chuyện trước sau gì cũng bùng nổ, khác chăng chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nếu trước đây có chút đường sống thì đã không đến nỗi biến thành kết cục này. Chẳng qua, tâm ma này vốn chính là bản thân ta, bản thân ta, nhưng làm sao để tiêu diệt chính ta đây?”

Tạ Cẩn Du sững sốt, thiếu chút nữa đã bị y cuốn vào, ngấm lại chốc lát mới nói: “Tiền bối nói rất đúng, tâm ma xác thực là bản thân chúng ta, chỉ có không ngừng dùng tâm ma để rèn luyện bản thân, mới có thể khiến đạo tâm càng thêm kiên định, mới có thể cắt đứt dục niệm, sau đó đắc đạo phi thăng.”

Lạc Vân Kỳ lắc đầu: “Tại sao phải tiêu diệt bản ngã, tâm ma đó có thật là kẻ địch của chúng ta chăng?”

Liễu Ký Minh trầm ngâm: “Nên lấy ma làm địch.”

“Tiếp nhận một bản thân như thế khó lắm ư?” Lạc Vân Kỳ hỏi tiếp.

Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du ngẩn ra.

“Bản thân vào thời điểm đó đầy rẫy khuyết điểm, phạm vào chuyện sai lầm không thể cứu vãn, khiến bản thân đến tận bây giờ vẫn sâu não một mối. Bây giờ ta là ta, nhưng lẽ nào ta của quá khứ chẳng phải ta? Đã thế, vì sao không bình thản tiếp nhận một bản thân không trọn vẹn, phạm phải sai lầm của quá khứ chứ?”

Tạ Cẩn Du nhìn Lạc Vân Kỳ trước mặt, y vẫn đang ngồi khoanh chân lơ lửng trên không, bên dưới là vô kiểm dựng thẳng đứng, như thể thời gian chưa từng tới, thời gian cũng chẳng qua đi. Đuôi mày khóe mắt Lạc Vân Kỳ chứa ý cười hiền hòa, còn ẩn chứa thiện ý mơ hồ, nhìn vào nụ cười này khiến người ta cảm giác được một chút từ bi.

Đây cũng là, giác ngộ.

Giác ngộ đến cùng là trạng thái gì, chẳng ai nói rõ được, cho đến khi tự bản thân họ trải nghiệm. Lạc Vân Kỳ nhất định đã giác ngộ, nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Tu tiên là tu nhất niệm bản ngã, nếu bản ngã kia vốn đã tham lam, cố chấp, thì bản ngã đó chẳng lẽ không phải là mình sao? Cứ tiếp thu, cứ trải nghiệm,

cứ thống khổ, đến khi đi qua ngàn bến bờ, bản ngã sẽ tự bộc lộ ra từ trong gian khổ, cũng là lúc ta giác ngộ được đại đạo.

Thật ra đây là chuyện mà Lạc Vân Kỳ muốn nói với Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh, đôi khi tâm ma quá mức như vậy, không phải vì nó thật sự đáng sợ, mà vì, ta đang chạy trốn bản ngã.

Ví như, Liễu Ký Minh.

Tuy Tạ Cẩn Du vẫn lơ ngơ cái hiểu cái không, thế nhưng cô biết, vào khi đó căn bệnh trầm kha của Lạc Vân Kỳ đã diệt hết, tâm ma cũng được bài trừ.

“Sau khi Lạc tiên bồi diệt sạch tâm ma, chắc hẳn phi thăng cũng rất thuận lợi?” Tạ Cẩn Du cười nói.

“Rất nhanh.” Lạc Vân Kỳ trả lời: “Lôi kiếp cứu thiên tới dữ dội nhưng cũng chóng vánh, khiến ta gần như không chống đỡ được.”

Con người Tạ Cẩn Du xoay tít, lẽ nào, sở dĩ Lạc Vân Kỳ không phi thăng là vì chưa vượt qua cửa ải cuối cùng này?

“Ta biết tiểu cô nương đang nghĩ gì.” Lạc Vân Kỳ cười ôn hòa: “Lôi kiếp tất nhiên hung ác tàn nhẫn, nhưng với một người tâm không còn băn khoăn lo lắng như ta thì cũng không phải thứ khó thể chịu đựng, huống chi, bảo kiếm bản mạng của ta còn ở đây.”

“Vậy rốt cuộc tại sao tiên bồi...” Tạ Cẩn Du khó hiểu.

Lạc Vân Kỳ nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Trong lôi điện, ta cảm giác như mình nhìn lên được thiên đạo.”

Câu này vừa thốt ra, Tạ Cẩn Du lại càng thêm rối mù, tại sao từ khi đụng phải một cái hệ thống tự xưng mình là thiên đạo, thì ai ai cũng có cảm giác mình nhìn lên được thiên đạo thế này nhỉ? Nói lại thì, cái thế giới nhỏ trong tiểu thuyết này dễ nắm bắt đến thế sao? Nghĩ mãi cũng chẳng hiểu đâu ra đâu, cô chẳng biết phải nói gì tiếp, đành phải ngậm miệng cúi đầu.

“Ta không biết nó có phải ảo giác của mình hay không, thế nhưng khi đó ta xuyên qua mây khói, nhìn thấy rất rõ, trăm năm sau sẽ có một cô nương tới di tích này của ta, lấy đi thứ ta truyền thừa một cách dễ dàng, mang tâm huyết cả đời của ta đi rồi tự ý chà đạp.” Nói đến về sau, ngữ khí của Lạc Vân Kỳ trở lạnh.

Tạ Cẩn Du ngẩng phắt đầu, đối diện với ánh mắt của Lạc Vân Kỳ.

“Cô nương đó không phải là người.”

Thu Mi.

Chẳng cần Tạ Cẩn Du động não cái tên này đã tự động nhảy ra.

Ha, định nghĩa đứa con của thiên đạo là đây sao, di tích của đạo nhân phi thăng, ở cái thế giới này trừ Thu Mi ra thì ai có tư cách đạt được, còn ai nữa đâu?

Thiên đạo là gì chứ? Chẳng qua chỉ là trò hề bịp bợm mà thôi!

Lòng Tạ Cẩn Du khó tránh khỏi dậy sóng, cô cắn chặt răng, phản ứng này lọt vào mắt Lạc Vân Kỳ, ai không biết còn tưởng rằng cô đang không cam lòng thay cho Lạc Vân Kỳ.

“Lẽ nào đây là kết cục đã định trước ư?” Lạc Vân Kỳ cười cười: “Ta cũng không cam tâm, phi thăng với ta đã chẳng còn quan trọng nữa, nhưng đây là nơi ta để lại, nếu tới tâm huyết của mình cũng không bảo vệ được thì phi thăng còn ý nghĩa gì nữa? Vả lại, nếu đây gọi là “Thiên đạo”, thì ta còn ôm mong đợi gì với thế giới sau khi phi thăng nữa đây?”

“Ta không thích tiểu cô nương đó.” Lạc Vân Kỳ bồi thêm: “Cô ta... tâm thuật bất chính.”

Người ta là Mary Sue trùng sinh cơ mà, y hy vọng cô ta tốt bụng được bao nhiêu chứ?

Tạ Cẩn Du gật đầu đồng tình. Liễu Ký Minh liếc nhìn cô, không nói gì.

“Cho nên, ta chọn cái chết, để lại một dải phân thân cuối cùng canh giữ nơi này, chờ tới khi người ta muốn xuất hiện thì sẽ trao truyền thừa lại cho y. Có phải nó cũng được tính là cái lại ý trời không nhỉ?” Lạc Vân

Kỳ vuốt ria mép, cất giọng cười to. Y vốn tinh quái ranh mãnh, trước đây cũng là một kẻ liều lĩnh làm càn, nếu đây là tương lai mà thiên đạo định sẵn thì ai muốn tuân theo chứ?

Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh nhìn nhau cười, cũng bị lây cái dáng nổi loạn của y.

Đúng rồi, đã có cô ở đây, của cô thì cô phải cướp lại, không phải thì cô cũng muốn giành giật thử một lần, hệ thống gì đó, thiên đạo vứt đi gì đó, đứa con của thiên đạo gì đó, tất cả đều cút hết đi! Thế giới này từ khi sinh ra đã nên có hình thái vốn có của nó, không phải là món đồ chơi trên tay ai cả, cũng không phải thứ cho người ta mặc sức đùa bỡn.

Tay áo Lạc Vân Kỳ phát lên, trên tay hiện ra một quyển sách: “Cho nên... hai người, ai sẵn lòng?”

Quyển sách này chính là tâm huyết cả đời của Lạc Vân Kỳ, và cũng là kho tàng giá trị nhất trong di tích này.

“Tiền bối!” Tạ Cẩn Du kinh ngạc: “Là, là chúng vẫn bối sao?”

“Đúng thế.” Lạc Vân Kỳ cười đáp: “Hai bên có tình, ý hợp tâm đầu, tiểu tử này thiên tư xuất chúng, tiểu cô nương lòng dạ sáng trong, có thể giao quyển sách này vào tay hai người thì ta cũng rất yên tâm. Có điều, quyển sách này của ta chỉ truyền lại cho một người, các người đã nghĩ kỹ là ai sẽ nhận nó chưa.”

Tạ Cẩn Du bị cái bánh từ trên trời rơi xuống này đập cho phát choáng, đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ: “Đương nhiên là đưa cho sư thúc của vẫn bối rồi! Tiền bối cũng là kiếm tu, thứ ngài tâm đắc tất nhiên cũng giúp chàng lĩnh hội thêm nhiều điều, sư thúc mạnh thì có thể bảo vệ cho vẫn bối tốt hơn, chẳng phải là quá tốt sao.”

Lạc Vân Kỳ bị cô chọc cho bật cười.

Nếu bảo không muốn bàn tay vàng này thì rõ là nói dối, chẳng qua theo tình hình hiện tại thì tâm ma của Liễu Ký Minh còn lớn mạnh hơn tưởng tượng của cô rất nhiều, bây giờ có cái này rồi, có thể giúp hấn ổn định tâm ma, cảnh giới sẽ lên thêm một tầng, dĩ nhiên có ích hơn là vào tay loại Trúc Cơ củi mục như cô.

Liễu Ký Minh nghe thấy câu này thì lập tức xoay người lại, lạnh giọng nói: “Ta không cần.”

Tạ Cẩn Du ngỡ ngàng ra mặt: “Tại sao?”

Liễu Ký Minh bước hai bước, tránh xa cô và Lạc Vân Kỳ ra: “Nếu nàng không muốn thì cứ ném đi là được.”

Lạc Vân Kỳ biết hấn đang ép Tạ Cẩn Du nhận, y không tức giận trái lại còn cười híp mắt hỏi: “Tiểu cô nương à?”

Tạ Cẩn Du nhìn Liễu Ký Minh chớp chớp mắt, trong phút chốc hiểu ra nỗi khổ tâm của hấn. Sư thúc sợ cô không có chỗ dựa đây mà... nghĩ rồi cô lập tức khom lưng quỳ “Phịch” xuống chẳng chút do dự: “Vẫn bối tại đây xin đa tạ tiền bối!”

Lạc Vân Kỳ gật đầu hài lòng, phát tay áo, một vòng cấm chế thật lớn tức tốc bao quanh lấy y và Tạ Cẩn Du, tỏa ra ánh sáng lấp lánh màu lam nhạt, ngăn cách hoàn toàn với Liễu Ký Minh.

“Hiện tại, lời ta nói ở đây chỉ có người và ta được biết.” Lạc Vân Kỳ lên tiếng.

“Tiền bối...?”

“Ta biết, tiểu tử họ Liễu nhất định sẽ tặng thứ này cho người.”

Lòng Tạ Cẩn Du run lên: “Sư thúc luôn đối xử với vẫn bối... như vậy.”

“Chính vì thế nên ta mới càng lo lắng hơn.” Nụ cười của Lạc Vân Kỳ tắt ngấm, đành mặt nói: “Lúc này tiểu tử này đã nói dối.”

Tạ Cẩn Du nhắm mắt lại, giọng kiềm nén: “Vẫn bối biết.”

“Vì hấn là đệ tử của Thương Vũ môn cho nên ta mới nghi ngờ hơn. Thương Vũ môn, Thương Vũ môn, hấn có phải là con trai của Liễu Tương Sinh?” Lạc Vân Kỳ hỏi.

Tạ Cẩn Du nheo mắt: “Đúng vậy.”

Lạc Vân Kỳ cười khỏ: “Tiểu cô nương, người... người phải cẩn thận.”

“Tiền bối, câu này, câu này rốt cuộc là sao?” Vành mắt Tạ Cẩn Du đỏ lên, Liễu Ký Minh có quan hệ với Ma tộc, nguyên nhân duy nhất cô có thể nghĩ tới chính là mình, nhưng mà, chuyện đó thì có liên quan gì tới cha của hắn? Có liên quan gì tới Thương Vũ môn chứ? Trong “Đọa Tiên” rõ ràng không viết thế này.

“Sự thúc này của người...” Lạc Vân Kỳ than nhẹ: “E rằng sau cùng sẽ trở thành kẻ ”Tiên không phải tiên, ma chẳng phải ma.“”

~ Hết chương 20 ~

21. Chương 21

Edit: Yunchan

“Sự thúc này của người, e rằng sau cùng sẽ trở thành kẻ ”Tiên không phải tiên, ma chẳng phải ma.“” Giọng Lạc Vân Kỳ trầm đục, trong đó còn không giấu nổi sự lo lắng.

Bao nhiêu năm qua y chưa từng thấy người trẻ tuổi nào có tư chất tuyệt đỉnh như thế, có lẽ vì hợp ý, hoặc vì nhớ tới bản thân năm xưa, bất kể là nguyên nhân gì, y cũng có một loại yêu quý mơ hồ với Liễu Ký Minh.

Y vừa thốt ra câu này, sắc mặt Tạ Cẩn Du thoát cái đã trắng bệch: “Cái gì là tiên không phải tiên, ma chẳng phải ma, Lạc tiên bối, ngài nói vậy là sao?”

“Tiểu tử này là con trai của Liễu Tương Sinh, ở thời của ta, Liễu Tương Sinh đã là chưởng môn nhân của Thương Vũ môn.” Lạc Vân Kỳ nói thật chậm: “Tiểu cô nương, người có từng nghe kể về trận ác chiến Tiên Ma chưa?”

Tạ Cẩn Du ngẩn người, gật đầu đáp: “Dĩ nhiên có nghe.”

Lạc Vân Kỳ hơn họ ít nhất là hai trăm tuổi, cho nên trận chiến Tiên Ma mà y nói tất nhiên không phải trận Hạ Lăng phát động để cứu Thu Mi. Hơn trăm năm trước quả thật từng nổ ra một trận ác chiến rất lớn, chính vào trận chiến tranh đó mà các tu sĩ đã đẩy lùi Ma tộc tới vùng Tây Bắc cần cỗi, phong ấn lão Ma tôn, đặt quyền kiểm soát của tu sĩ nhân tộc trên đại lục. Nhưng cũng vì trận chiến này mà có vô số tu sĩ cấp cao ngã xuống, Ma tộc cũng tổn thương sinh lực, vì vậy ngoài những trận đấu nhỏ giữa hai tộc ra thì chẳng còn liên hệ nào khác nữa.

Khi Tạ Cẩn Du xuyên tới đây, phân cảnh Ma tộc trong “Đọa Tiên” vẫn chưa bắt đầu, thế nhưng cô vẫn nắm rất rõ bối cảnh đặt ra này.

Lạc Vân Kỳ gật đầu nói: “Chi tiết bên trong thật ra không thể kể hết trong dăm ba câu. Khi đó nếu không nhờ Ma tộc xuất hiện nội gián, thì chúng ta đã chẳng thắng lợi dễ dàng, còn phong ấn được Ma tôn, đồng thời đuổi Ma tộc về Ma khu.”

“Tiền bối nói nội gián?” Tạ Cẩn Du cau mày, chuyện này thật tình cô chưa nghe bao giờ.

Lạc Vân Kỳ gật đầu: “Ngay vào lúc tu sĩ và ma tu tranh đấu bất phân thắng bại, lực lượng tương đương, đôi bên đều tổn thất trầm trọng, thì chính là lúc Liễu Ký Minh, cũng chính là tiểu tử đó... ra đời.”

Chân mày Tạ Cẩn Du dần giãn ra, như đang tưởng tượng tới dáng dấp trẻ con yếu ớt của Liễu Ký Minh.

“Phụ thân của hắn là Liễu Tương sinh, cũng chính là Liễu chưởng môn khi đó.” Lạc Vân Kỳ dừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Thế nhưng mẫu thân của hắn thì chẳng biết là ai.”

“Sao lại thế được?” Tạ Cẩn Du ngơ ngác: “Trong Thương Vũ môn đâu đâu cũng lưu truyền sự tích ngọt ngào của Liễu chưởng môn với chưởng môn phu nhân, nghe đâu năm xưa chính là đôi thần tiên quyến lữ nổi danh cơ mà. Sau khi chưởng môn phu nhân qua đời, Liễu chưởng môn chẳng mấy chốc cũng đi theo.”

Lạc Vân Kỳ cười lắc đầu: “Tiểu cô nương, người đừng vội, từ từ nghe ta kể đã.”

Tạ Cẩn Du thức thời ngậm miệng lại: “Tiền bối nói tiếp đi ạ.”

“Sở dĩ bảo mẫu thân của hắc chẳng biết là ai, ấy là do hầu như chưa có ai từng gặp nữ nhân này. Liễu Tương Sinh chỉ nói đó là đệ tử của Thương Vũ môn, những thứ khác đều không biết. Lai lịch của cô ta có hơi kỳ quặc, sinh hạ hài tử mà danh không chính ngôn không thuận. Chẳng qua khi đó thời cuộc hỗn loạn, cho nên chẳng có ai bận tâm truy cứu kỹ mà thôi.”

Khóe miệng Tạ Cẩn Du giật lên, không nói được một lời.

“Về sau, hai người này coi như gạo nấu thành cơm, tổ chức một đại điển kết minh vô cùng long trọng, người bên ngoài cũng chẳng có cơ để nói ra nói vào nữa.” Lạc Vân Kỳ đắm chiêu.

“Người đó là mẫu thân của Liễu sư thúc sao...” Mắt Tạ Cẩn Du lóe sáng, gần như đã đoán ra đoạn sau.

“Lúc ấy loạn lạc như vậy, nữ nhân này lại có lai lịch bất minh, mà bề ngoài của Ma tộc cấp cao thì khó phân biệt với nhân loại, cho nên thân thế của Liễu Ký Minh...”

Quả nhiên, thân thế của Liễu Ký Minh không đơn giản. Sau khi mẫu thân hắc qua đời, Liễu Tương Sinh cũng mất theo, chuyện này cũng nhanh chóng lắng xuống như mây bay tên bắn, nếu Lạc Vân Kỳ không nhắc tới thì dám chắc cô cũng không nghĩ đến phương diện này.

Ma tộc và Nhân tộc cấm thông hôn, tương tự như Lạc Vân Kỳ và nữ tử yêu tu mà y yêu thương vậy. Mỗi chủng tộc đều có công pháp tu hành của riêng mình, Ma tộc dưng mãnh đã quen với giết chóc, nên khí của họ đầy sát phạt rắn rỏi. Tu sĩ Nhân tộc thì có rất nhiều môn phái với nhiều phương pháp khác nhau, nhưng dù là kiếm tu sát ý lẫm liệt thì vẫn ôn hòa hơn Ma tộc. Tới nay, chưa từng nghe nói có tu sĩ nhân loại nào thông hôn với Ma tộc rồi sinh ra hài tử, càng không nói đến công pháp tu hành.

Người có huyết thống Ma tộc lại tu hành theo phương thức của tu sĩ nhân loại, không phải không tốt, thế nhưng, cũng như bắt một người Mộc hệ linh căn tu luyện công pháp của Thủy hệ linh căn vậy, về lâu về dài, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nếu Lạc Vân Kỳ không đoán sai, thì tình trạng của Liễu Ký Minh hiện tại vô cùng nguy ngập.

Bây giờ hắc là chương môn của Thương Vũ môn, là đệ nhất kiếm tu của giới tu tiên, tháng ngày tu hành còn rất dài. Một khi chuyện này bại lộ, người chờ để giậu đổ bìm leo chắc chắn không phải số ít.

Lòng Tạ Cẩn Du rối bời, bao nhiêu suy nghĩ đảo lộn trong đầu, rồi đột nhiên óc lóe sáng, buột miệng nói: “Tiền bối, nếu là thế thật thì ngài không thấy kỳ lạ lắm sao?”

“Lạ thế nào?” Lạc Vân Kỳ hỏi.

“Dù sao sư thúc cũng là con ruột của Liễu chương môn kia mà, nếu mẫu thân của sư thúc là Ma tu thật, thì lúc sinh con hai người nhất định đã dàn xếp mọi chuyện cho chàng đâu vào đó rồi, nếu biết rõ tu luyện công pháp tu tiên rất tai hại, thì lẽ nào lại trở mặt nhìn sư thúc luyện tiếp được sao? Vả lại... còn mạo hiểm như thế, ép sư thúc phải đi tới bước đường hôm nay.” Tạ Cẩn Du hơi híp mắt lại, không ổn, không ổn chút nào, cô cảm giác chuyện này rất bất hợp lý: “Đây đâu phải chuyện mà cha mẹ thường làm chứ.”

Lạc Vân Kỳ xe xe ria mép, cân nhắc hồi lâu: “Người nói có lý, chuyện này cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi.”

“Nhưng mà tiền bối vừa nói ”Tiên không phải tiên, Ma chẳng phải ma“...” Tạ Cẩn Du ngập ngừng mở lời.

Lạc Vân Kỳ nghiêm giọng đáp: “Đây là sự thật, ta lớn tuổi mắt mũi kèm nhèm, thế nhưng có vài thứ dù sao đi nữa cũng không nhìn lầm. Bất kể mai sau thế nào, người cũng không thể lơ là.”

Tạ Cẩn Du mím môi, hai tay vô thức nắm lại thành quyền: “Nếu đã thế, sư thúc sợ là vẫn chưa biết việc này...”

“Bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói cho hắc biết.” Lạc Vân Kỳ thả chậm giọng: “Tâm tư của hắc rối loạn, tâm ma cũng lớn mạnh hơn người tưởng tượng rất nhiều.”

Tạ Cẩn Du bỗng ngừng phát đầu: “Vậy nên làm sao bây giờ?”

“Thảo chuông phải cần người buộc chuông, việc này ta không giúp các người được. Thứ ta có thể làm cùng lắm là nhắc nhở cho các người phần nào, nói cho người biết, trên đoạn đường này mọc đầy chông gai mà thôi.” Lạc Vân Kỳ than thở: “Tắm chân tình hiểm có, đôi bên một lòng, ta thật sự không đành lòng để các người giẫm lên vết xe đổ của mình năm xưa...”

Lời này của y là xuất phát từ tim phổi.

“Tiền bối...”

“Ta đem tâm huyết cả đời truyền lại cho người, chỉ mong giữa các người không có hiểu lầm, không có lừa dối, có thể nương tựa vào nhau, nâng đỡ lẫn nhau, đi tới những nơi mà lão đây chưa từng tới, gặp được những cảnh mà lão đây chưa từng gặp.”

Thu hết truyền thừa vào trong vòng tay trữ vật, Tạ Cẩm Du chợt thấy tầm mắt mình nhòe đi, bèn chớp chớp mắt cầm lại giọt nước mắt chực trào ra, cơn xúc động nhấn chìm lấy cô, lúc này chỉ muốn trút hết nỗi lòng: “Tiền bối, văn bối bị mất trí nhớ, văn bối không nhớ được quá khứ, bây giờ văn bối thấy... con đường đi của mình rất gian nan.”

“Sợ gì chứ.” Trong giọng của Lạc Vân Kỳ mang theo ý cười hiền lành: “Chẳng phải người còn có hấn sao?”

Y vừa dứt lời, cảm chế cực lớn đột nhiên bị xóa tan, không khí của thế giới bên ngoài bất chợt ứa vào, Tạ Cẩm Du ngoái đầu nhìn, người sau lưng khoác lên bộ huyền y, tay cầm Thiên Thu, đứng lẳng lẳng ở đó.

Sừng sững bất động, đội trời đạp đất.

Dường như chỉ cần người hấn chờ chưa bước ra, thì hấn sẽ đứng mãi ở đó, cho tới khi đất trời già cỗi.

Liễu Ký Minh.

Tạ Cẩm Du lập tức nhào tới chẳng chút suy nghĩ, tim gần như muốn nhảy ra ngoài.

Liễu Ký Minh giang rộng hai tay đón lấy cô, ôm nhẹ vào lòng, như bắt được bảo bối quý giá nhất của trời đất, quén luyến chẳng nỡ buông tay.

Chẳng phải người còn có hấn sao?

Chẳng phải hai người còn có nhau sao?

“Sư thúc...” Tạ Cẩm Du nghẹn ngào.

Bất cứ giá nào cô cũng không muốn Liễu sư thúc biến thành như vậy, cô sẽ không để hấn biến thành kẻ “Tiền không phải tiên, Ma chẳng phải ma.”. Cô muốn hấn mãi mãi là kiếm tu lợi hại nhất tu tiên giới, là chưởng môn thanh danh vang xa, quang minh chính đại, là thiên chi kiêu tử mà người người kính nể.

“Sao vậy?” Giọng của Liễu Ký Minh mang theo ý cười, hệt như đang cười tính cách Tạ Cẩm Du hay thay đổi như trẻ con, tuy vậy cử chỉ của hấn vẫn đầy cứng chiu, thân thiết đến khó nói nên lời, dù dùng sức chút thôi cũng không nỡ, chỉ sợ bóp đau cô.

Giọng Lạc Vân Kỳ vẳng tới đều đều sau lưng hai người, mệnh mông mờ ảo: “Đi nhanh đi, chỗ này sắp sụp rồi.”

Vừa dứt lời, Tạ Cẩm Du và Liễu Ký Minh lập tức phát hiện nước biển đã bắt đầu rĩ vào trong, để giầy của cả hai đã ngập trong nước. Lắng tai nghe kỹ, trong di tích vang lên tiếng nước chảy ào ào, chung quanh lác lác rung chuyển.

“Có phải tiền bối...?” Tạ Cẩm Du kinh ngạc, ở đây cũng bị nước biển nhấn chìm sao? Vậy thì di tích này sẽ biến mất hoàn toàn, Lạc Vân Kỳ phải làm sao đây?

Giọng cười cười của Lạc Vân Kỳ vang lên xa xăm: “Cô nương ngốc, người còn lo lắng cho ta làm gì? Ta đã là cô hồn dã quỷ từ lâu rồi, hôm nay tâm nguyện đã toại, trần duyên đã dứt, cũng nên trở về rồi.”

Tạ Cẩm Du ngẩng đầu nhìn Liễu Ký Minh, giọng không nỡ: “Tại sao chứ?”

“Đa tạ tiền bối đã chỉ bảo.” Liễu Ký Minh đặt sự xa cách lúc ban đầu xuống, bế Tạ Cẩm Du lên, ánh mắt nhu hòa: “Vân Kỳ đạo nhân đã hoàn thành tâm nguyện, trên đời này cũng chẳng có gì cho y theo đuổi nữa, sau khi di tích này bị hủy diệt thì y cũng sẽ biến mất không còn vết tích.”

“Tại sao nhất định phải hủy diệt nó chứ?” Tạ Cẩm Du ôm cổ hắn, tựa đầu vào ngực hắn: “Rõ ràng có thể không làm vậy mà.”

“Bởi vì có nàng tồn tại.” Ánh mắt Liễu Ký Minh khê dao động.

Bởi vì có Tạ Cẩm Du tồn tại, tâm nguyện của Lạc Vân Kỳ cuối cùng đã có người kế thừa, còn di tích này cũng đã hoàn thành xong sứ mạng của nó, có thể yên lòng biến mất.

Lạc Vân Kỳ là người thế nào? Y vì một tích tắc nhìn thấy thứ thiên đạo chưa thể xác định mà chọn cái chết để bảo vệ di vật của mình, ngẫm cũng thấy tính cách của y bá đạo và quật cường nhường nào, nếu y không đồng ý thì chẳng có bất cứ ai có thể chiếm lấy thứ trong tay y, và nay nếu tâm nguyện đã đạt được, thì nhất định sẽ chọn cách ra đi dứt khoát nhanh chóng.

Tạ Cẩm Du ôm trong lòng ngọc giản và sách mà Lạc Vân Kỳ tặng, thâm hiểu đây là kết cục tất yếu. Cũng chính vì hiểu, cô mới cảm thấy con đường phía trước càng thêm đáng sợ khó lường. Cô khẽ sát vào ngực Liễu Ký Minh, ánh mắt có hơi mờ ảo.

“Tị thủy châu.” Liễu Ký Minh nhắc nhở.

Tạ Cẩm Du hoàn hồn lại, dùng một tay bới bới, miệng thì hỏi dò: “Sư thúc, chúng ta sắp ra ngoài sao?”

“Ừm.” Ở góc độ này không thấy rõ biểu cảm trên mặt Liễu Ký Minh, Tạ Cẩm Du chỉ có thể nhìn thấy cảm hắc vẽ ra một đường cong kiên định, người hoàn mỹ ở mọi góc độ, dù có hủy mất một bộ phận cũng không hủy được khí chất, làm người nhìn thấy tim mình ngứa ran.

Mắt cô đảo lên, không nhìn được bên trời tới gần một cái, sau đó còn liếm liếm môi như chưa đã ghiền, chép chép miệng thỏa mãn.

Liễu Ký Minh lườm cô, thấp giọng mắng: “Cần quấy.”

Tạ Cẩm Du cười hì hì chôn mặt vào ngực hắn, kêu lên: “Sư thúc ~”

Giọng của cô trong veo, khi gọi Liễu Ký Minh trong giọng nói còn tràn ngập tin tưởng và ỷ lại, nghe vào tai vô cùng ngây thơ.

“Còn muốn tìm giao nhân không?” Liễu Ký Minh hỏi.

Tạ Cẩm Du lập tức nghiêm túc dựng thẳng lưng lên: “Đương nhiên muốn!”

“Vậy thì không được quấy phá.” Sắc mặt Liễu Ký Minh nghiêm trang chững chạc.

“Sư thúc tốt.” Tạ Cẩm Du ngọt ngào đồng ý: “Nhưng mà sư thúc nè, chàng nhất định phải bế ta thế này để đi tìm giao nhân à?” Cô lắc lắc đôi chân đang lơ lửng giữa không trung, tuy cô rất thích kiểu bế công chúa này, cũng muốn Liễu Ký Minh ôm mình mãi, có điều, đi đứng kiểu này hình như không tiện cho lắm.

Vết màu đỏ khả nghi tức tốc bò lan từ gáy cổ lên vành tai của Liễu Ký Minh, hắc ho nhẹ một tiếng, lóng ngóng như che giấu thứ gì đó, đồng thời chậm rãi đặt Tạ Cẩm Du xuống.

Tạ Cẩm Du phản chấn đứng bên cạnh hắn, lắc lư cánh tay hắn, cười gọi: “Sư thúc nè ~”

Trông cô hết như con chim non nhảy nhót trên cành cây, hào hứng hót ríu rít, chân Tạ Cẩm Du dán sát vào chân Liễu Ký Minh, dưới làn váy lộ ra đầu ngón chân be bé, nụ cười rạng rỡ nhìn có hơi chói mắt, dù vậy cũng không lu mờ được ánh sao lấp lánh trong mắt cô.

“Nắm chắc chưa.” Ánh mắt Liễu Ký Minh như tan chảy.

“Chắc rồi.” Tạ Cẩm Du đáp chắc nịch.

Cầm chế của di tích đã xuất hiện lỗ hổng, nước biển cuộn cuộn xô vào không ngừng, ở đây càng lúc càng nguy hiểm, chẳng bao lâu nữa nó sẽ bị nước biển nhấn chìm hoàn toàn. Vì cầm chế nên hiện tại Liễu Ký

Minh và Tạ Cẩn Du chẳng khác nào người thường không có tu vi, họ nhất định phải rời khỏi đây ngay, có thể mới bảo đảm an toàn cho bản thân.

Hiện tại Tạ Cẩn Du còn tạm ổn, cho dù không thể lấy lại tu vi ngay lập tức thì ít ra còn có Châu Tị Thủy hộ thân, nhưng ngay khi Liễu Ký Minh ra khỏi cấm chế thì phải dựng một tấm lá chắn cho mình ngay tức khắc để ngăn nước biển tấn công, đây cũng là khâu nguy hiểm nhất mà hai người phải đối mặt.

Hai người không có tu vi vừa mới tiếp xúc với đáy biển sâu thẳm thì sẽ hết như đứa bé mới sinh, hoàn toàn không có năng lực chống đỡ với thế giới bên ngoài.

“Chuẩn bị xong chưa?” Liễu Ký Minh hỏi.

“Xong rồi.” Tạ Cẩn Du đáp.

Hai người đan tay vào nhau, giữ chặt đối phương. Sau khi bước chân ra ngoài, tình hình bên ngoài rất cuộc ra sao, hai người chẳng tài nào tiên đoán được. Nước biển lạnh buốt càng rỉ vào nhiều hơn, hai người nắm tay nhau cùng đi về hướng cấm chế.

Tác dụng của cấm chế đã trở nên rất mỏng manh, khi vượt qua nó hầu như chẳng cảm giác được cái lạnh lúc mới bước vào. Ngay khoảnh khắc chạm vào nước biển bên ngoài, Tạ Cẩn Du chợt cảm thấy dòng chảy ngầm xoáy lên dữ dội, ập tới trước mặt mình, cứ như muốn đẩy bật mình lùi lại, cảm giác này thật là quá mạnh mẽ!

Cô há miệng muốn nói gì đó, Tị Thủy Châu vẫn chưa phát huy tác dụng trong khi nước biển đã ập tới, trong thoáng chốc lồng ngực bị tước mất không khí đau buốt như dao cắt.

Không đúng! Không hợp lý!

Sao nước biển lại cuộn trào mãnh liệt thế này? Lúc đi vào rõ ràng không phải!

Sau khi huyền tượng của giao nhân bị phá, dòng chảy hỗn loạn trở về với quỹ đạo vốn có, lẽ ra lòng biển phải vô cùng êm ả, chứ không phải bất thường như thế này mới đúng!

Tầm nhìn Tạ Cẩn Du quay cuồng, mờ mịt chẳng nhìn rõ được gì. Trong lúc mất mát đi tác dụng thì cảm xúc trên tay trở nên rất rõ ràng, cô cảm giác được Liễu Ký Minh đang gồng sức giữ lấy mình, bên hiểu ra phía hân cũng gặp phải trở lực rất lớn.

Sư thúc...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thời gian họ ở trong di tích không quá lâu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó thứ gì có thể tạo nên cơn địa chấn dưới đáy biển chứ?

Chẳng lẽ núi lửa dưới đáy biển hoạt động...?

Trong chớp nhoáng, nước biển dâng trào không ngừng xô đẩy Tạ Cẩn Du, cô không giữ được Liễu Ký Minh nữa, tay tuột ra, hai người như hai chiếc thuyền chơi vơi trong xoáy nước, chao đảo mặc cho dòng nước đưa đẩy.

Sư thúc! Ngay giây phút hai bàn tay tách ra, hai người lập tức bị cuốn phăng về hai hướng.

~ Hết chương 21 ~

22. Chương 22

Edit: Yunchan

Trong cơn rối loạn Tạ Cẩm Du muốn lấy Tị Thủy Châu ra nhưng lại bất cẩn kéo nhằm đai lưng, Tị Thủy Châu lập tức tuột khỏi hông, loáng cái đã mất dạng. Cô quỳnh quáng dùng tay còn lại bóp cổ họng mình, khẩn thiết giành giật không khí, nhưng lại cảm thấy hơi thở mình đang bị cướp đi từng chút một, chỉ chốc nữa thôi sẽ cướp cả mạng cô.

Không thể chết được, nhất định phải giữ tỉnh táo...

Cô cố trừng mắt, ra sức ngẩng đầu, nhưng ngay sau đó lại có một dòng chảy xiết đánh tới trước mặt, hết như cơn lốc cuốn trôi tất cả, cuồng phong tấp qua chẳng để lại thứ gì, cũng cướp mất nguồn không khí cuối cùng của cô.

Bị cơn sóng này nhấn chìm xuống, Tạ Cẩm Du đã bắt đầu rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hai tay cô dần thả lỏng, bồng bềnh thả trôi theo dòng nước, chìm xuống, chìm xuống, chìm vào vực sâu không tên.

Liều Ký Minh bị dòng nước xiết cuốn tới đâu? Hắn có gặp nguy hiểm gì hay không? Không, sự thúc sẽ không sao hết, với năng lực của mình hắn có thể bảo vệ bản thân an toàn, nhất định sẽ không thảm hại như cô, sau khi an toàn rồi, sẽ tới đây tìm cô...

Rồi đột nhiên cơ thể cứng lại như bất ngờ tìm được mặt đất ẩm, không khí bị cướp mất thoáng chốc ùa về buồng phổi, tất cả đều tới quá đột ngột, Tạ Cẩm Du gần như mở choàng mắt ra, hít lấy hít để không khí, từng luồng khí cắt qua cổ họng sinh ra ảo giác đau đớn.

Đây là đâu?

Cô bị sặc, lồm cồm bò dậy với thân thể ướt đẫm, nước nhỏ tong tỏng xuống từ sợi tóc, trông đến là nhếch nhác thảm hại.

Chẳng lẽ là một di tích khác?

Tạ Cẩm Du không nhận ra số mình lại hên như vậy, mới ra khỏi nơi này lại tìm được nơi khác, cũng chẳng dám tưởng tượng có tiền bối nào dở hơi như Lạc Vân Kỳ thích đặt di tích dưới đáy biển.

Hướng chi, ở đây còn... bừa bộn thế này. Đồ đạc sinh hoạt rơi ngổn ngang trên đất, trông như vừa gặp phải kiếp nạn hay vừa trải qua trận chiến đáng sợ nào đó, trong lúc hỗn loạn đã xô đổ mọi thứ, hòng dùng cách này để đổi lại một con đường sống.

Tạ Cẩm Du ho khan, ráng dần lại cơn khó chịu trong cổ họng, chống tay lên đất toan đứng dậy.

Còn chưa đợi cô hoàn hồn lại, đúng lúc này một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên sau lưng, mang theo vẻ đùa bỡn và đôi chút trào phúng.

“Ồ, coi ta nhìn thấy ai đây này?”

Tạ Cẩm Du: “...”

Đây có được gọi là oan gia ngõ hẹp không?

Tạ Cẩm Du chậm chậm quay người lại, trên mặt là ý cười rục rịch, dù toàn thân đầm ướt cũng cố tỏ ra vẻ gặp nguy không loạn: “Thu Mi, thật là tình cờ.”

Có câu gì ấy nhỉ? Hình như là thua người nhưng không thua trận thì phải.

Người đứng lù lù trước mắt cô chính là Thu Mi.

So với bộ dạng lôi thôi của Tạ Cẩm Du thì Thu Mi trông khá hơn nhiều. Cô ta vẫn chải búi tóc của Thương Vũ môn, một lọn tóc rơi xuống phơ phất, vẫn là bộ bạch y sáng hơn tuyết, siêu nhiên xuất trần. Cặp mắt hoa đào tỏa sáng mị hoặc, đôi mắt sáng đầy lương thiện, quả thật là hồn xiêu phách lạc.

Vấn đề là, tại sao Thu Mi lại ở đây? Đáng lẽ cô ta phải ở Thương Vũ môn mới phải chứ, tại sao lại xuất hiện ở đáy biển này cùng cô và Liều Ký Minh? Dòng chảy xiết ban nãy có thật là do núi lửa dưới đáy biển phun trào không, hay là do con người gây ra?

Tạ Cẩm Du híp mắt lại, giọng nhạt nhẽo: “Sao cô lại ở đây?”

“Câu này phải để ta hỏi tỷ mới đúng chứ, Tạ Cẩn Du.” Thu Mi nhếch mép, nụ cười rung động lòng người: “Tỷ ở đây làm gì thế?”

Tạ Cẩn Du đáp lại một cách mỉa mai: “Ta đang ”Bỏ nhà ra đi” cơ mà, lẽ nào Mi nhi sư muội không nhớ sao?”

Thu Mi chẳng tức giận mà còn khẽ mỉm cười: “À phải, bởi vì Tạ sư tỷ trốn khỏi tông môn, nên Liễu chương môn mới lửa giận công tâm lập tức xuất quan đi tìm, bỏ lại bao nhiêu là chuyện lớn nhỏ ở tông môn...”

Mặt Tạ Cẩn Du cứng đờ, Thu Mi nhảy bèn bắt được phản ứng này của cô, bèn lên giọng ra vẻ hiểu kỳ: “À, nói vậy thì chắc Liễu sư thúc tìm được tỷ rồi nhỉ? Có điều, Liễu sư thúc đi đâu mất rồi? Sao không thấy bóng dáng thế?”

“Thu Mi.” Tạ Cẩn Du cười lạnh: “Cô quên mình đã hứa gì với ta rồi sao? Ta nói có thể giấu được bao lâu thì tốt bấy lâu, nhưng nhất định đừng để Liễu Ký Minh biết được chuyện này trước khi xuất quan, cô còn cam đoan với ta nữa cơ mà?”

Thu Mi cười duyên dáng, giọng điệu chân thành: “Tạ Cẩn Du, tỷ lầm rồi, từ đầu tới cuối ta chưa từng chủ động nói ra chuyện này, tin đó là do Tổ Y tiểu sư muội mà tỷ quan tâm nhất nói ra, cô ta muốn nói thì ta biết làm sao chứ?”

Tạ Cẩn Du giận quá hóa cười, cơ hội oán giận Thu Mi thế này làm sao cô có thể bỏ qua, đang định nói thêm gì đó thì tầm mắt chợt đảo qua, khi nhìn thấy thứ trong tay Thu Mi thì tức khắc hóa đá.

“Thu Mi, trên tay cô... là vật gì?”

Thu Mi cúi đầu liếc tay phải của mình, rồi vờ cau mày, ngược mắt lên quan sát Tạ Cẩn Du với nét mặt như cười như không, sau đó cất giọng ung dung: “Phải rồi, vật này là gì... ta nghĩ Tạ sư tỷ cũng biết nhỉ?”

Tạ Cẩn Du bắt giắc bước lên hai bước, rất khó dứt mắt khỏi thứ đó. Đúng thế, không sai, dĩ nhiên cô biết, vật này, mặc dù chưa nhìn thấy lần nào, nhưng vừa nhìn sơ qua cô đã biết!

Vật đó mượt mà như trân châu, chẳng qua so với màu trắng óng ánh của trân châu thì hạt châu này lại có màu đỏ vàng của mùa xuân ấm áp, trong suốt lóng lánh, nhìn xuyên qua màu vàng đỏ dát bên ngoài sẽ trông thấy gợn mây biến hóa kỳ ảo, sấm chớp rền vang bên trong, nom cứ như chứa đựng một thế giới nhỏ bé hoàn toàn mới.

Châu Ký Ưc.

Đây là Châu Ký Ưc mà Tạ Cẩn Du vất vả tìm kiếm!

“Tại... tại sao nó lại ở trong tay cô..” Giọng Tạ Cẩn Du gần như đã phát run, cô dời mắt sang Thu Mi một cách khó nhọc: “Tại sao?”

Tại sao? Tại sao Châu Ký Ưc mà chính cô giấu đi trước khi mất trí nhớ lại bị Thu Mi tìm được? Rốt cuộc thì nó được giấu ở đâu, sao lại để Thu Mi đào lên dễ như bốn thế này?!

... Lẽ nào, đây là nguyên nhân Thu Mi có mặt ở nơi này?

“Tạ sư tỷ bất cần thôi, vật quan trọng thế này mà lại đi vứt bừa bãi là sao?” Thu Mi lẩm bẩm, giọng ra chiều khiển trách: “May mà ta nhặt được, chứ nếu rơi vào tay kẻ xấu nào đó thì biết làm sao bây giờ? Sư tỷ, sao sắc mặt tỷ khó coi thế?”

Tim Tạ Cẩn Du sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi, trong cơn sóng kích động trước mắt bỗng hiện lên đủ loại màu sắc, chân gần như không đứng vững nổi. Kẻ xấu? Thế giới này, còn kẻ xấu nào khiến cô thấp thỏm lo lắng bằng người trước mặt này nữa sao?!

“Cô đã xem ký ức trong đó chưa?” Tạ Cẩn Du mở miệng một cách gian nan, nhả từng chữ một.

“Sư tỷ nói vậy là sao?” Thu Mi chìa tay ra, Châu Ký Ưc lăn tròn trong lòng bàn tay cô ta: “Ta không biết nó là thứ gì, cho nên khi nhặt được nó có kiểm tra kỹ một phen, chứ thật lòng ta không cố ý nhìn lén quá khứ của sư tỷ đâu, cũng tại ta vụng về, hiểu biết lại ít ỏi, Tạ sư tỷ, tỷ đừng giận ta nhé.”

Tạ Cẩn Du nhắm mắt lại, hít thở sâu mấy lần, sau khi điều hòa lại tâm trạng mới chậm giọng nói: “Cô cũng biết vật này là của ta rồi... vậy cô có thể trả lại nó cho ta không?”

Thu Mi nhìn Châu Ký Ưc trong lòng bàn tay giấy lát rồi cười đáp: “Tất nhiên rồi, Tạ sư tỷ mất trí nhớ lâu nay, chắc cũng rất tò mò với quá khứ của mình, mà đã là đồ của sư tỷ thì ta giữ làm gì?”

Dù nói thế nhưng cô ta vẫn nắm chặt Châu Ký Ưc trong tay, chẳng có vẻ gì là muốn trả lại.

Tạ Cẩn Du không dần lòng được bèn bước tới trước mặt cô ta: “Đã thế thì cô còn giữ trên tay làm gì?”

Thu Mi ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nhiên nở ra một nụ cười sáng lạn không gì so sánh được, hết như đóa hoa sen nở bung dưới ánh trăng, tách ra từng lớp, vô cùng rực rỡ, thế nhưng bên dưới nó là bóng tối mà ánh sáng không soi tới, tối tăm hắc ám.

“Vì... ta muốn để sư tỷ lấy lại ký ức ngay bây giờ.”

Hành động của cô ta rất nhanh, ngay khi giọng vừa lắng xuống đã vỗ Châu Ký Ưc vào trong mi tâm của Tạ Cẩn Du. Tạ Cẩn Du đứng khá gần cô ta, chân lùi lại theo bản năng nhưng vẫn không tránh kịp.

Thế giới nhỏ bên trong Châu Ký Ưc hết như mây khói, vừa chạm vào mi tâm Tạ Cẩn Du đã ngấm nhanh vào trong đầu cô.

Đùng đùng!

Toàn bộ thế giới chao đảo, đất rung núi lở.

Một cánh cửa sắt màu đỏ vô danh mở ra ầm ầm!

Một đóa hoa sen trong thần thức dần bung ra khắp cơ thể, tới khi hoa nở rộ, khoảnh khắc đó đã dừng lại vĩnh hằng.

Ký ức ủa về mãnh liệt như nước biển dâng trào, hoàn toàn nhấn chìm lấy Tạ Cẩn Du...

.....

“Chào Tạ sư tỷ!”

“Tạ sư tỷ buổi sáng tốt lành!”

“Tạ sư tỷ!”

...

Tạ Cẩn Du mỉm cười gật đầu, đi xuống sườn núi Thanh Dao phong.

Cô không như những đệ tử khác, tuy mặc áo bào trắng cùng kiểu nhưng cổ áo và ống tay áo lại thêm một đường viền màu xanh đậm, lượn vòng quanh eo, góc váy phất phơ, trong trắng có xanh làm nổi bật lên bản sắc tự nhiên, tươi mới thanh tân.

Với tư cách là một đệ tử nòng cốt của Thanh Dao phong, và là đệ tử thân truyền của Mộc Tu Dung, Tạ Cẩn Du nghiễm nhiên trở thành đại sư tỷ của lớp đệ tử Thương Vũ môn thế hệ này.

Hiện tại đang vào tiết cuối xuân, Thanh Dao phong đầy ắp chim hoa trùng cá, nhiều không sao kể xiết, dọc từ đỉnh núi xuống chân núi rợp bóng trăm hoa khoe sắc. Trong khắp Thương Vũ môn này chỉ có Thanh Dao phong là còn vương lại chút khói lửa nhân gian, vì xưa nay Mộc Tu Dung không màng tới thế sự, lúc Tạ Cẩn Du rảnh rỗi thường lôi kéo các sư đệ sư muội trồng đầy hoa cỏ trên đỉnh núi, có thể ngắm, cũng có thể làm thuốc.

“Tạ sư tỷ!” Giọng hối hả bất chợt vang lên đằng sau, một bóng người nhảy phốc xuống từ chạc cây to sau lưng cô, lá bị rung động tuôn rơi lả tả.

Tạ Cẩn Du nghiêng chéo đầu qua, dây cột tóc màu xanh đậm đóng đưa sau lưng, tung nhẹ lên rồi phát qua tóc mai: “Sao đây, Dương Vân Thanh, đệ cứ ngủ yên trên cây cho lành đi, đuổi theo ta làm gì?”

Dương Văn Thanh đeo trên lưng thanh kiếm cổ, dùng vải trắng quấn quanh thân kiếm nom vô cùng sơ sài, song thân hình hắn dong cao, mày kiếm mắt sáng, đầy khí phách thiếu niên, che lấp hết những thứ nghèo kiết hủ lậu ngoài thân.

“Hôm nay Tạ sư tỷ cũng muốn tới Văn Ngọc phong sao? Thế thì thiếu ta sao được!”

Tạ Cẩm Du trề môi, giọng hơi bất mãn: “Đệ đúng là đáng ghét.”

Dương Văn Thanh cười đến nổi mắt nheo nheo: “Cũng nhờ Tạ sư tỷ thương ta thôi mà.”

Tạ Cẩm Du lườm hắn: “Không được ăn nói linh tinh!”

Dương Văn Thanh lập tức cúi đầu ra vẻ ngoan ngoãn, nhưng ánh mắt thì vẫn giảo hoạt không đổi: “Xin thụ giáo.”

Sau đó Tạ Cẩm Du không nói năng gì nữa, coi như ngầm cho phép hắn đồng hành với mình.

“Dương Văn Thanh.” Tạ Cẩm Du khơi chuyện: “Liễu sư thúc vẫn chưa đồng ý nhận đệ làm đệ tử hả?”

“Tạ sư tỷ.” Dương Văn Thanh thở than: “Y cũng chưa nhận lời tỷ à?”

Tạ Cẩm Du dừng bước lại, lườm hắn đầy hung dữ: “Ta với đệ giống nhau sao?”

Dương Văn Thanh sờ sờ mũi, vội vàng đáp: “Dĩ nhiên không giống nhau, Tạ sư tỷ lắm liệt hiên ngang hơn, là đầu tàu gương mẫu!”

Tạ Cẩm Du “Xoạt” một tiếng nhón chân lên, chỉ vào mũi hắn cả giận mắng: “Dương Văn Thanh! Đệ có đọc sách không hả? Rốt cuộc có biết thành ngữ nên dùng kiểu nào không hả?!”

Dương Văn Thanh nhìn chòng chọc vào ngón tay đang trở vào mũi mình, nhỏ nhắn trắng trẻo, rõ ràng không phải người từng chịu khổ cực, trong nhất thời thấy mắt mình hoa lên, lật đật dời tầm mắt đi: “Đó chả phải Tạ sư tỷ dạy ta sao?”

Tạ Cẩm Du rút tay về, quay lưng lại nói: “Đồ đệ đàn như đệ, thảo nào Liễu sư thúc không thêm.”

Dương Văn Thanh vẫn lẻo đẻo bám theo sau, gật gù hùa theo: “Tạ sư tỷ nói chí lý!”

“Cũng chỉ có Thanh Dao phong lương thiện chúng ta mới miễn cưỡng nhận đệ thôi.”

“Tạ sư tỷ nói rất chí lý!”

“Nếu không thì dù tới ngoại môn quét dọn cũng chẳng ai thêm đệ đâu!”

“Tạ sư tỷ nói hoàn toàn chí lý!”

Tạ Cẩm Du: “...”

“Tạ sư tỷ nói gì cũng chí lý hết!”

Dương Văn Thanh, là một trong số những đệ tử mới nhập môn của Thương Vũ môn, Kim hệ đơn linh căn, trong đơn linh căn còn có chữ “Địa”, tư chất như thế nên hầu như tông môn nào cũng muốn tranh giành. Phải tội, y lại là đồ dễ hơi.

Chỉ vì tên tiểu tử này lúc lên núi đã đồng dạng tuyên bố rằng suốt đời chỉ bái một sư phụ, đó chính là Liễu Ký Minh.

Liễu Ký Minh à! Ai cơ?

Đó chính là chủ của Văn Ngọc phong Thương Vũ môn, là đệ nhất kiếm tu của giới tu tiên thời bấy giờ, thuở nhỏ đã có tư chất xuất chúng, là anh tài tuyệt đỉnh, chưa đầy trăm năm đã kết đan, một lòng tu luyện, đạo tâm vững chắc.

Mà thứ Dương Văn Thanh tu luyện khéo sao lại chính là kiếm, theo lý thì với tư chất này của y muốn làm đồ đệ thân truyền của Liễu Ký Minh hoàn toàn chẳng phải vấn đề gì to tát. Khổ nỗi, trong Thương Vũ môn này có ai mà không biết Liễu Ký Minh chưa bao giờ thu đồ đệ, dù là đệ tử ký danh cũng không nốt.

Bởi vậy vị trí của Dương Vân Thanh trở nên rất khó xử, trưởng lão khác muốn nhận hấn mà hấn lại không muốn, cứ khẳng khẳng nhận đúng Liễu Ký Minh làm thầy, còn Liễu Ký Minh nhìn thấy hấn thì gần như không hé răng câu nào đã phất áo bỏ đi, chẳng thêm nán lại một giây, thái độ vô cùng rõ ràng.

Cuối cùng, Tạ Cẩn Du thật tình hết nhìn nổi trận ồn ào náo loạn này, bèn nói chuyện tình cảm với hấn, ghi tên hấn lên danh sách đệ tử của Thanh Dao phong, thật ra là chỉ trên danh nghĩa, đến đây mới tạm yên được một chút.

Cái tên Liễu Ký Minh này, bảo là tim lạnh đến đóng băng cũng chẳng quá đáng, khí chất lúc nào cũng lẫm liệt như kiếm phong, dù là đệ tử Văn Ngọc phong gặp hấn cũng phải phát run trong lòng. Vậy mà có hai kẻ mãi chẳng thêm sợ hấn, một là Dương Vân Thanh, hai là Tạ Cẩn Du.

Bởi vậy hai người này thường xuyên chuồn tới Văn Ngọc phong quậy phá, ngày qua tháng lại cũng quen thói đánh bạn đồng hành.

Khi cả hai tới Văn Ngọc phong, các đệ tử Văn Ngọc phong đều xếp vào ngay hàng thẳng lối, ai nấy đều cầm kiếm trong tay, chăm chỉ luyện tập kiếm pháp. Từng hàng bạch y cộng thêm búi tóc cao ngất ngưỡng, nhìn từ xa hết như sao chép hàng loạt, dưới ánh mặt trời chói chang càng lóa mắt hơn.

Trên khoảng sân rộng, bên cạnh hàng còn có hai ba người đứng hướng dẫn.

Phi Trần vừa nhác thấy hai bóng người từ xa đã lập tức đánh hết mặt mày lại, oai phong bước lên đón, cứ như muốn lấy khí thế đè người, bắt hai người kia phải quỳ xuống: “Hai vị tổ tông lại tới đây làm gì?”

“Phi Trần sư thúc khỏe không ạ.” Tạ Cẩn Du mỉm cười cất tiếng chào.

Phi Trần, sư huynh của Liễu Ký Minh, y cũng là một kiếm tu, cho dù Văn Ngọc phong không có đệ tử của Liễu Ký Minh thì đã có đệ tử của y, y vất vả dạy dỗ, người nào người nấy cũng như bảo bối, có điều, từ khi hai vị tổ tông này tụ tập lại thì mỗi ngày lại càng khó qua hơn.

Tuy trên thực tế, y cũng rất thích xem trò hay của Diêm Vương mặt lạnh Liễu Ký Minh, nhưng mà, mỗi lần hai vị tổ tông đi rồi, tàn cuộc đều do y dọn dẹp hết. Quý mới biết y phải trải qua nỗi đau gì! Phi Trần oan ức! Phi Trần muốn khóc!

“Phi Trần sư thúc!” Dương Vân Thanh lộ mình ra, cũng cười rất chi sáng lạn: “Lại đang dạy đệ tử ạ, hăm mộ thật, ta cũng muốn đến đây học lắm.”

Phi Trần nhìn y, mũi hếch lên trời, hừ lạnh: “Người muốn tới thì tới, ai cản người tới?”

Dương Vân Thanh ngượng ngùng gãi đầu, há miệng cười không đáp lời.

“A, hôm nay Liễu sư thúc chưa tới sao ạ?” Tạ Cẩn Du nhìn quanh một vòng rồi dờ mắt về, cất giọng ngạc nhiên.

Biết ngay mà!

Phi Trần rửa thầm trong lòng, chỉ chỉ sau lưng: “Đệ ấy còn chưa tới đâu, nhưng sắp rồi.”

“Vậy ạ.” Tạ Cẩn Du cười toe.

Toán đệ tử đằng sau nghe thấy ba chữ Liễu Ký Minh này thì bất giác run lên, thiếu chút nữa không giữ được thể trung bình tấn. Liễu Ký Minh đó hả, đúng là Diêm Vương, chỉ cần hấn bước ra thì mọi người ở đây đều bị treo lên đánh một lượt, gọi cho hay là “Chỉ đạo”.

Treo lên đánh, thế nào gọi là treo lên đánh? Chính là dù dùng dây thừng treo ngược Liễu Ký Minh lên, hấn vẫn có thể đánh gục hết cả sân. Mãi đến khi tất cả đệ tử Văn Ngọc phong đều mặt mũi bầm dập mới chịu phát tay áo bào, hài lòng bỏ đi.

Đệ tử Văn Ngọc phong liên tục bị đánh, với người đã trở thành khách quen của Thanh Dao phong như Tạ Cẩn Du là cảnh tượng hết sức quen thuộc.

Mọi người đang nói đùa ở đây, đột nhiên một trận kiếm khí lẫm liệt thoáng chốc bao phủ toàn bộ Văn Ngọc phong, thanh thế của nó tựa như một bức bình phong khổng lồ vây siết lấy mọi người, khiến người ta không còn đường tháo chạy.

Phi Trần quay đầu lại: “Kìa, người các người ngóng trông tới rồi đây.”

Bộ hồng y rực lửa lao “Vút” ra khỏi động phủ, kéo theo kiếm quang lóe sáng, xé toạc không gian.

Kinh thiên động địa.

~ Hết chương 22

~Yà hù, quá khứ mở ra rồi ~ ()

23. Chương 23

Edit: Yunchan

Mây bay cuộn cuộn trên vùng trời Văn Ngọc phong, kiếm ý lăm liết kéo tới lật trời, kiếm khí đánh thép mạnh mẽ gần như bành trướng cả thiên địa, tích tắc sau, một người giẫm lên kiếm ý bước tới đỉnh đặc, cơn gió lạnh thổi lay góc áo, mơn trớn qua mái tóc đen nhánh, áo bào đỏ rực tỏa sáng khiến trời đất lu mờ.

Ngẩng nhìn núi cao, thẳng đường rào bước.

“Liễu Ký Minh tới rồi...”

Dương Vân Thanh và Tạ Cẩm Du đồng thời sáng ngời hai mắt, Phi Trần đứng trước mặt cả hai bất giác rung mình, đơn giản vì ánh mắt của hai con người này thẳng thắn thành thật quá mức cho phép, nồng nhiệt nóng bỏng cứ như dân chạy nạn nhìn thấy thịt kho tàu, chỉ hận không thể ba chân bốn cẳng nhào lên tợp cho một cái.

Hự, sao y lại có suy nghĩ này chứ.

Vai Phi Trần bất giác run lên, so sánh Liễu Ký Minh với thịt kho tàu? Dám chắc nếu tiểu tử đó biết, không đánh cho y tàn phế thì không chịu thôi đâu.

Nghĩ tới đây, y vội vã ngừng đầu lên cất cao giọng: “Liễu phong chủ, đệ tới rồi đó à! Có người chờ đệ lâu lắm rồi đó!”

Dứt lời, y hất hất đầu mày ngó qua Tạ Cẩm Du và Dương Vân Thanh bên cạnh như ám chỉ.

Liễu Ký Minh tiếp đất, đứng trên khoảng sân rộng, tay áo bay bay. Hiện tại hắn như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, tỏa rạng hào quang, mày kiếm vút cao, trong ánh mắt là hàn băng không thể tan chảy, môi mỏng mím chặt vẽ ra một đường cong nghiêm nghị, bộc lộ trọn vẹn bản chất lạnh lùng vô tình.

Ánh mắt hắn lướt qua hai người một cách hờ hững, rồi dừng lại trên Phi Trần, lên tiếng: “Hôm nay làm sao?”

Phi Trần bật cười: “Chờ đệ tới chỉ đạo cho họ thôi mà.”

Sau đó, Liễu Ký Minh không đếm xỉa tới Tạ Cẩm Du và Dương Vân Thanh nữa mà quay lưng đi vào hàng người, vị trí này là của các đệ tử trẻ nhất của Văn Ngọc phong, họ vừa thấy hắn bước tới đã liên tưởng ngay tới cảnh bị đánh cho bầm dập sau đó, khóc không nổi, từ chối không được, trốn cũng chẳng xong, thế nên trường kiếm trong tay ai cũng run lên cầm cập như lắc xúc xắc.

“Liễu tiên bối! Liễu tiên bối!” Mắt Dương Vân Thanh nhắm thẳng đằng trước, tức tốc hóa thân thành cái đuôi dính người, chạy lót tót đuổi theo Liễu Ký Minh.

Liễu Ký Minh quay lưng về phía hắn, đột nhiên dừng bước, thả ra uy áp bao phủ toàn thân.

Trong nháy mắt, kiếm khí lăm liết, rạch phá không gian!

Đối với Dương Vân Thanh đang ở Trúc Cơ sơ kỳ thì đây chẳng khác nào thử thách cực đại, trở lực hùng mạnh chặn đứng bước chân hần, hần chỉ cảm thấy mặt mình rất buốt như bị lưỡi kiếm bén cửa qua, bất giác nhắm mắt lại.

Tu vi của Tạ Cẩn Du so ra cao hơn hần đôi chút, chỉ giơ tay che mặt, thở hổn hển mấy hơi rồi lại mở mồm khen tới tấp: “Không hổ là Liễu sư thúc, quả nhiên công lực thâm hậu không ai theo kịp!”

Dương Vân Thanh mở mắt ra, sắc mặt tươi rói chẳng có dấu hiệu thất vọng nào, đã thế còn tiếp tục đuổi theo: “Liễu tiên bối! Liễu tiên bối! Ta thật lòng rất muốn học kiếm với người, người đánh với ta một trận đi! Một trận thôi cũng được mà! Liễu tiên bối...”

Phi Trần ôm mặt, không đành lòng nhìn tiếp.

Đứa trẻ giỏi thế kia, chỉ tiếc đầu óc không bình thường. Hần không nhìn thấy đám đệ tử ở Văn Ngọc phong đụng phải Liễu Ký Minh đều tránh như tránh tà à? Thời buổi này còn có người xin bị đánh? Thật là đời trước chưa nghe, đời sau chưa thấy mà.

“Phi Trần sư thúc.” Tạ Cẩn Du xít lại gần y, cười mỉm chi: “Gần đây Văn Ngọc phong có tốt không ạ?”

Phi Trần cau mày: “Tiểu Tạ, sao đây, người lại định bày ra trò quỷ gì nữa?”

Tạ Cẩn Du cười hì hì đáp: “Mấy hôm trước ta với sư tôn có xay vài loại thuốc cùng nhau, nên hôm nay mang cho các sư thúc một ít, bình thường Văn Ngọc phong luôn cần cù khổ luyện, chắc khó tránh khỏi bị thương chỗ nọ chỗ kia?”

Phi Trần nhìn cô như cười như không, nhận lấy số thuốc cô đưa rồi nói: “Tiểu Tạ, ta phải cảm ơn người đã mang linh đan diệu dược đến đây, dùng rất hiệu quả, chẳng qua, theo ta thấy, trong đây chắc là có dụng ý khác rồi.”

Tạ Cẩn Du nhìn y bằng cặp mắt phát sáng, đúng là cô muốn hỏi thăm chút xú tin tức về Liễu Ký Minh.

Phi Trần ngó cặp mắt láo liên phát sáng của cô thì không nhịn được cười, nội tâm đều lộ hết ra mặt, chẳng giấu được tý gì, thử hỏi trên khắp Thương Vũ môn này có ai không biết chuyện Tạ Cẩn Du thích Liễu Ký Minh chứ?

Y đã nói rồi mà, tiểu sư đệ Liễu Ký Minh này lãnh tâm lãnh tính, nhưng khổ nỗi lại có cái vỏ ngoài quá hoàn hảo, chẳng biết đã gieo bao nhiêu mầm xuân cho thiếu nữ. Khoan hãy nói tới chuyện danh tiếng của hần lan xa bên ngoài, khiến bao nhiêu nữ đệ tử tông môn thầm ôm ấp ước mơ thiếu nữ, mà chỉ bàn trong nội bộ Thương Vũ môn này thôi, thử hỏi có ai trông thấy hần mà nở nụ cười đi đâu? Chẳng qua do lòng sợ hãi với hần nên nhiều người mới chùn chân mà thôi.

Người có tính tình như Liễu Ký Minh chắc hẳn sẽ ôm Thiên Thu tới hết đời thôi.

Phi Trần tự nhủ với lòng.

Thế mà Tạ Cẩn Du chẳng biết khờ thật hay giả bộ khờ, thuở nhỏ được Mộc Tu Dung nhặt dưới chân núi đem về dốc lòng dạy dỗ thành đệ tử của Thanh Dao phong, ngay từ ngày đầu tiên leo lên Văn Ngọc phong nhìn thấy Liễu Ký Minh đã không sợ chết thốt lên một câu: “Liễu sư thúc, người đẹp trai quá đi!”

Khi đó ai cũng hít ngược vào một hơi, có ai không biết Liễu Ký Minh kỳ nhất là bị người ta khen đẹp? Hễ nghe được câu này thì Liễu Ký Minh đều mượn cớ so tài, dùng kiếm đánh cho đối phương vắng xa tít tắp.

Cứ ngỡ gan cô tới đó là to lắm rồi, ai dè Tạ Cẩn Du còn bất chấp bồi thêm một câu thế này: “Từ trước tới giờ ta chưa thấy ai đẹp trai qua Liễu sư thúc hết, thích quá đi thôi!”

Tới đây mọi người đều rớt hàm.

Ai nấy đều thấp thỏm nhìn Liễu Ký Minh, sợ hần cảm lòng không dặng sẽ gây ra chuyện manh động.

Năm đó Liễu Ký Minh vẫn chưa đầy trăm tuổi, còn ở độ thanh niên, tuổi trẻ xốc nổi, thứ cảm nhất chính là ai làm trái lời hần, hần đã quen xuôi chèo mát mái, chưa có ai dám làm cản trước mặt hần bao giờ.

Nhưng cuối cùng, chẳng biết do Liễu Ký Minh nể mặt Mộc Tu Dung, hay do tuổi của Tạ Cẩn Du vẫn còn nhỏ mà không so đo với cô, chỉ phát tay áo hừ lạnh, cầm Thiên Thu không nói một lời.

Nghĩ đến đây, Phi Trần nhìn lại Tạ Cẩn Du đã trở mã thành một cô nương thanh tú trước mặt, cười nói: “Tiểu Tạ, ngươi có đếm thử mình bị ném xuống Văn Ngọc phong bao nhiêu lần chưa?”

“Cái gì?” Tạ Cẩn Du ngơ ra một thoáng, rồi lại cười tươi rói: “Ta đâu có quên, tổng cộng là ba trăm sáu mươi lần, tròn chẵn!”

Phi Trần nhất thời phát ghen, thấy cô bị ném còn cười tươi hơn hẳn thể kia thì chỉ muốn thở dài, giơ tay cốc vào đầu cô một cái, giận mà chẳng biết làm sao: “Nha đầu ngươi!”

Từ bé Tạ Cẩn Du đã được đưa lên Thương Vũ môn, tư chất của cô không được xem là tốt nhất, nhưng lại là một trong những đệ tử chăm chỉ phấn đấu nhất, vì vậy đã trở thành đệ tử thân truyền đầu tiên của Mộc Tu Dung, cũng nghiễm nhiên trở thành đại sư tỷ của lớp đệ tử thế hệ này. Vóc dáng cô cao gầy, gương mặt thanh tú, vì lớn lên bên cạnh Mộc Tu Dung từ nhỏ nên học được chút tính ôn hòa từ y, lúc không cười thì trông nhã nhặn lịch sự, có phần dậm dậm, nhưng khi cười lên thì mắt mày lại vẽ thành một đường cong cong, để lộ lúm đồng tiền nhạt bên má, dễ thương ngọt ngào. Ấy cho nên sư phụ và các sư thúc bá của Thương Vũ môn đều rất thích cô.

Nếu như Tiểu Tạ có thể ở cạnh sư đệ thì tốt biết mấy...

Phi Trần gãi gãi cằm, nhìn Tạ Cẩn Du, giọng cao lên đôi chút: “Tiểu Tạ, ngươi nói ngươi có bị ngược không thể, nếu kiên trì cứng đầu cỡ này thì lúc trước bá nhập Văn Ngọc phong chúng ta có phải tốt không, nếu ngươi tập kiếm thì còn tốt hơn! Sao lại để tiểu tử Mộc Tu Dung kia nhặt được của hồi.”

Tạ Cẩn Du nhìn y cười tít mắt, cũng lớn tiếng đáp lại: “Đương nhiên tập kiếm rất tốt, sau này nếu có thể đồng tâm hiệp lực kẻ vai chiến đấu với sư thúc thì quả là thú vị không gì bằng. Cơ mà so với sự cảm dỗ này thì ta càng muốn trở thành người sư thúc không thể rời bỏ hơn.”

Thính lực của người tu tiên vốn đã nhạy hơn người thường rất nhiều, chưa kể Phi Trần và Tạ Cẩn Du còn cố tình nói to tiếng, thật tình bảo người ta không nghe cũng hơi khó.

Âm thanh nương theo gió bay vào trong tai Liễu Ký Minh, khi nghe thấy lời tuyên bố “Đồng dục” của Tạ Cẩn Du, ánh mắt hắn khẽ dao động, rồi lập tức cười lạnh: “Ngươi đừng mơ.”

Tạ Cẩn Du chẳng buồn giận mà chỉ cong môi cười cười, khi quay người đối mặt với Liễu Ký Minh lá gan càng to hơn.

Cô háng giọng như đang cam kết, trịnh trọng nói: “Chỉ cần có ta ở đây, Liễu sư thúc có bị thương khó chữa cỡ nào ta cũng chữa lành ngay tức tốc, Liễu sư thúc thấy mình mảy đau nhức, có ta ở đây lập tức hết đau. Liễu sư thúc thấy khó ở trong người, ta có thể nhanh tay lẹ chân xoa cho sư thúc dễ chịu. Lúc sư thúc đánh nhau khát nước, mệt, bị thương, chỉ cần hô một tiếng “Cẩn Du” là ta sẽ biết ngay sư thúc cần gì, bất kể chiến trường có nguy hiểm loạn lạc tới đâu ta cũng có thể xông tới, dùng nước, thuốc, châm tiếp sức cho sư thúc ngay tức thì.”

“Có thể trở thành hậu phương cho Liễu sư thúc nương tựa, lúc sư thúc cần là có thể xuất hiện ngay, chẳng phải thích hơn à?”

Trên đời này thật sự có kiểu người như vậy, lời tỏ tình cứ tiện miệng thốt ra, nói trơn tru xuôi tai cứ như chuyện bình thường ở huyện, dù tình huống nguy hiểm cũng nói nhẹ như không, hóa lòng dạ sắt đá thành sợi chỉ mềm quấn trên đầu ngón tay, làm người ta nghe được mà tim gan muốn tan chảy.

Trước mặt mọi người, Liễu Ký Minh đột nhiên thấy mặt đỏ tới mang tai, gần như muốn nổi bão, hấn trừng Tạ Cẩn Du, tay phải vô thức nắm lấy chuôi kiếm Thiên Thu.

... Thật là muốn tẩn cho cô một trận.

Tạ Cẩn Du mỉm cười, giữ nguyên cái dáng gió nhẹ mây bay, cứ như người vừa thốt ra lời tỏ tình kinh thiên động địa đó chẳng phải mình, câu vừa rồi chẳng qua chỉ là nói đùa mà thôi.

Và một giây sau, cô chỉ kịp thấy mặt mình hoa lên, thân thể nhẹ bẫng, hệt như có ai đó xách áo mình lên.

“Nè!...”

Còn chưa kịp kêu, sương mù đã che khuất mặt cô, quảng trường Văn Ngọc phong cách cô càng ngày càng xa, người trên sân đã không còn thấy rõ nữa. Ánh mắt cô nhảy bèn bắt được một vệt áo đỏ, sau đó, người nọ đạp lên Thiên Thu bay đi.

Còn bản thân cô thì...

Hôm nay là lần thứ ba trăm sáu mươi mốt.

Bị ném khỏi Văn Ngọc phong.

Tạ Cẩn Du giẫm lên gợn mây lấy lại thăng bằng, nhìn theo bóng Liễu Ký Minh đi xa mà tiếc nuối trong lòng, tiếc thật, thật ra cô rất thích số ba trăm sáu mươi mà.

Xử lý Tạ Cẩn du xong, Liễu Ký Minh hạ xuống từ không trung, đưa mắt nhìn Dương Vân Thanh, rồi đột nhiên rút phẳng Thiên Thu. Thiên Thu tuốt khỏi vỏ, hào quang chói lòa: “Người, tới đây.”

~ Hết chương 23 ~

24. Chương 24

Edit: Yunchan

“Tạ sư tỷ! Tạ sư tỷ!”

Từ đằng xa đã nghe thấy có người gọi mình, Tạ Cẩn Du hết cách đành phải ngẩng đầu lên, trước mặt cô trôi nổi chín cây ngân châm kích cỡ khác nhau, được linh khí màu xanh nâng đỡ. Ban đầu chúng còn sắp hàng ngay ngắn theo thứ tự từ dài đến ngắn, nhưng vì động tác này của cô nên hàng lối ngắn nấp bị phá vỡ, chuyển sang lơ lửng ngang dọc trên không, chẳng ra lẽ lối gì.

Tạ Cẩn Du vừa rút tay lại Cửu Châm liền lần lượt rơi xuống, quay lại trong tay áo cô.

Đến giờ cô còn chưa có vũ khí bổn mạng của mình, bộ châm cụ đang dùng là ngân châm cũ của Mộc Tu Dung trước đây, thật ra không phải Mộc Tu Dung bỏ mặc cô, mà trách là trách công pháp tu hành của cô quá ít người dùng, tính ra trong cả giới tu tiên y tu có thể lấy châm cụ làm vũ khí bổn mạng chẳng biết có đếm đủ mười đầu ngón tay hay chưa, mà người có thể tìm được vũ khí thích hợp với mình lại càng ít ỏi hơn.

Mộc Tu Dung cũng luôn để tâm đến chuyện này, nếu tìm được nguyên liệu tốt sẽ mang ra rèn cho cô một bộ xịn ngay lập tức.

Tạ Cẩn Du đẩy cửa bước ra ngoài, cau mày nói: “Ai la lối om sòm thế? Làm cái gì đó?... Hự?”

Đang nói giữa chừng thái độ Tạ Cẩn Du đã bẻ ngoặc một trăm tám mươi độ, mắt tròn to, lắp ba lắp bắp nói không ra lời: “Dương Dương Dương Vân Thanh?? Đệ bị gì vậy?!”

Người đang đội cái đầu heo sừng phù đứng trước mặt Tạ Cẩn Du chính là Dương Vân Thanh sáng nay còn hằm hở hăng hái bước chân ra cửa, bây giờ thì chẳng còn tìm đâu ra ngử quan tuấn tú lúc trước nữa, thay vào đó là đủ thứ màu xanh xanh tím tím hồng hồng đen đen, sặc sỡ hết như mở phường nhuộm.

Miệng Dương Vân Thanh sừng húp, ôm kiếm trong tay, chớp chớp mắt vài cái làm ra cái mặt chẳng biết có phải là cười hay không: “Tạ sư tỷ, ta tới tìm tỷ bồi thuốc.”

Tạ Cẩn Du chỉ thấy biểu cảm trên mặt hẳn rõ là làm người ta cay mắt, cảm lòng không đành che mắt lại, nói với giọng thâm thương không nở nhìn: “Sao đệ lại thành ra cái dạng này.”

Dương Vân Thanh hớn hở theo sau lưng cô: “Hề hề, Liễu tiên bối đánh!”

Thôi xong! Cái giọng cứ như vừa hoàn thành chuyện gì đáng kiêu ngạo lắm ấy!

Tạ Cẩn Du muốn nói móc hần theo phản xạ, nhưng ngay sau đó chợt ngó ra, lập tức đổi giọng: “Liễu sư thúc chịu chỉ đạo cho đệ?”

Con mắt của Dương Vân Thanh cũng sưng phù, vì cười nên đường mí gần như híp tịt lại chẳng thấy mặt trời đâu, hần cười khan đáp: “Còn chưa thể gọi là chỉ đạo được, chỉ đánh cho ta một trận thôi.”

Tạ Cẩn Du: “...”

Được rồi, đánh cho một trận như tử, đúng chuẩn tác phong Liễu sư thúc.

“Chẳng là, dù vậy ta cũng học được kha khá, hôm nay lĩnh ngộ được rất nhiều thứ.” Dương Vân Thanh khua tay múa chân, vẫn nói đến hưng phấn.

Tạ Cẩn Du: “Được rồi, không được lộn xộn, ngồi đằng hoàng cho ta!”

Dương Vân Thanh vừa nghe cô nói thế thì tức tức rụt tay rụt chân lại ngồi nghiêm chỉnh, bộ dạng vừa rồi của hần đúng kiểu một kiếm si, bây giờ ngồi ngoan ngoãn lại thì trông hết như cô vợ nhỏ.

Trên Thanh Dao phong, Tạ Cẩn Du có một được phòng nhỏ của riêng mình, Mộc Tu Dung thường xuyên bề quan, không quản lý sự vụ, còn cô thì thường luyện đan chế thuốc ở nơi này, nếu đệ tử bình thường bị thương thì chỉ cần tìm cô là được, thật là mang thân phận sư tỷ, kiêm luôn lòng cha mẹ.

“Trừ mặt ra, trên người còn vết thương nào không? Cởi ra cho ta xem thử.” Tạ Cẩn Du cầm bình thuốc, cúi đầu bật nút gỗ ra, khi nhìn thoáng qua thì phát hiện hai tay Dương Vân Thanh bịt chặt cổ áo, mặt ngốc ngơ, không biết là đang ngượng hay đang ngốc nữa.

“Đệ làm sao vậy?”

Dương Vân Thanh hoàn hồn lại, vội vã lắc đầu: “Trên người không có gì đáng ngại, cũng không biết tại sao Liễu tiên bối chỉ nhắm mỗi mặt ta mà đánh thôi.”

Tạ Cẩn Du nghĩ tới cảnh tượng đó, không nhịn được “Phụt” một tiếng bật cười: “Được, được rồi.”

Liễu Ký Minh nhìn bề ngoài thì rất lạnh lùng, song khi mở miệng ra thì miệng lưỡi cũng độc chẳng kém ai, bình thường các đệ tử đều rất sợ hần. Tuy nhiên chỉ cô biết, cái con người này, lòng dạ ngay thẳng lại đơn giản, thật ra chẳng khác gì trẻ con.

Cô biết, chuyện mình dắt theo Dương Vân Thanh chạy lên Văn Ngọc phong ba lần bốn lượt mà chẳng gặp trở ngại gì cũng là nhờ Liễu Ký Minh ngầm đồng ý. Tuy rằng, lần nào hần cũng ném cô đi chẳng chút lưu tình, nhưng mà, ném như vậy là đã nương tay lắm rồi, bằng không với tính tình và tu vi của Liễu Ký Minh, muốn đá bay cô khỏi Thương Vũ môn chẳng phải là việc khó khăn gì, làm sao lại cho cô cơ hội lấy lại thăng bằng rồi chạy lên làm phiền hần tiếp chứ?

Trận đánh vào mặt Dương Vân Thanh này chẳng qua chỉ là một loại cảnh cáo của hần mà thôi, dù sao cũng chẳng có ai đã vác cái đầu heo xấu xí là xấu còn dám chạy lung tung khắp nơi? Thời gian còn lại còn không ngồi yên ở Thanh Dao phong à.

Thoáng cái đã đoán ra tâm tư của Liễu Ký Minh làm Tạ Cẩn Du cười như được mùa, cầm bình thuốc mà cười đến gập cả người lại.

Dương Vân Thanh nhìn cô khó hiểu, giọng thắc mắc: “Tạ sư tỷ, làm gì mà tỷ cười vui quá thế?”

Tạ Cẩn Du vỗ vỗ vai hần nói: “Ta thích đệ ghê, Dương Vân Thanh!”

Dương Vân Thanh thoát cái cũng vui vẻ theo: “Ta cũng thích tỷ lắm, Tạ sư tỷ.”

“Không không không, không giống nhau.” Tạ Cẩn Du nín cười, nhìn hần nói giọng quả quyết: “Dương Vân Thanh, đệ nên biết không phải ai cũng được Liễu sư thúc đánh thành dạng này đâu, sư thúc nhất định có lòng muốn dạy dỗ đệ nghiêm túc! Đã vậy, đệ giá nào cũng không được phụ tấm chân tình của sư thúc, ngày mai phải thỉnh sư thúc ”Chỉ đạo” trận nữa mới được.”

Mắt Dương Vân Thanh sáng bừng, vỗ tay kêu lên: “Tạ sư tỷ! Chúng ta quả là thần giao cách cảm tâm ý tương thông, ta cũng nghĩ y như vậy, ngày mai tất nhiên phải đi tiếp, Tạ sư tỷ có muốn đi chung với ta không?”

Tạ Cẩn Du đáp: “Đi chứ, sao lại không đi, tất nhiên phải đi.”

Cô ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Ồ, có điều, Dương Vân Thanh nè, câu ”Thần giao cách cảm tâm ý tương thông” không phải dùng kiểu đó đâu, đây là câu dùng để miêu tả hai người yêu nhau, sau này không được dùng bậy nữa biết chưa.”

Dương Vân Thanh gãi đầu ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Ta biết rồi.”

Tạ Cẩn Du thấy cho hẩn mấy bình thuốc trong tay: “Vậy thì đệ tự bôi thuốc cho mình đi, sau này ngày nào cũng phải tới Văn Ngọc phong chăm chỉ khổ luyện, yên tâm, số thuốc này đệ cứ dùng thoải mái, tuyệt đối không thu linh thạch!”

“Cám ơn Tạ sư tỷ!” Dương Vân Thanh to giọng đáp, toét miệng cười.

Hắn là đệ tử ký danh, linh thạch được phát cho ít đến đáng thương, nếu không có Tạ Cẩn Du quan tâm thì nhất định không qua nổi tuần trăng này. Nghĩ tới đây, hắn cười càng tươi hơn, nhưng vì há miệng quá trớn đụng phải vết thương nên đau tới nhe răng trợn mắt, hắn lập tức hít vào một hơi, bịt kín mặt.

Tạ Cẩn Du cười cười nhìn hắn, không nói gì nữa mà quay lưng về phòng của mình.

Vùng trời trên Thương Vũ môn mênh mông quang đãng, gió mát hây hây, ánh mặt trời như trút hết tất cả hơi ấm lên mặt đất, tôn lên màu xanh thắm sâu hút của trời cao, mây xa vạm vỡ, trong vắt như gột rửa, hôm nay quả là một ngày đẹp trời hiếm có.

Tạ Cẩn Du ngẩng đầu, neho mắt mỉm cười với ánh mặt trời, hai lúm đồng tiền nhàn nhạt hiện lên tỏa nắng.

Hiện tại cách ngày nữ chính Thu Mi tới Thương Vũ môn chỉ còn năm năm hai tháng.

Năm năm, đối với người thường thì có thể rất lâu, nhưng đối với tu sĩ thì chỉ như một cái chớp mắt, bề quan một bận là sẽ tới ngay tích tắc.

Năm năm, nhưng mà, cô còn rất nhiều chuyện phải làm.

Chuyện đầu tiên, chính là không để cho Liễu Ký Minh bề quan trốn mình nữa! Nghĩ tới đây cô lại thấy giận, hắn bề quan lần này, khi trở ra thì nữ chính đã tới rồi, kế hoạch của cô sao còn thực thi được nữa?

Nghĩ tới đây, Tạ Cẩn Du bèn co chân chạy về phòng nhanh như chớp.

Thời gian gấp rút như vậy, nếu cô còn lãng phí thêm giây nào thì đúng là không tốt, không tốt.

Sáng hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng đã có một người đi xuống Thanh Dao phong, dây cột tóc màu xanh phát phơ sau đầu, đang đưa theo nhíp chạy.

Người đó không ai khác ngoài Tạ Cẩn Du.

Mỗi ngày cô đều chạy vòng từ Thanh Dao phong qua vài đỉnh núi của Thương Vũ môn rộng lớn, sau đó gánh một gánh nước chạy về, gọi cho hay là lập kế hoạch “Rèn luyện thể lực” cho bản thân. Cô biết trong giới tu tiên tu vi là thứ quan trọng nhất, ai tu vi cao, ai công pháp giỏi, nền móng ai vững chắc thì có thể tiểu ngạo quần hùng.

Thế nhưng, xét cho cùng thì ở cái thế giới lấy mệnh hiệp yếu này có một thể lực đáng gờm là điều quan trọng nhất, trong thế giới tu tiên thường có rất nhiều cấm chế truyền thừa, nếu một ngày nào đó gặp phải nơi không thể dùng tới linh khí, thì thể lực sẽ phát huy tác dụng. Huống chi, dù là chạy bộ hay luyện vùng kiếm cơ bản nhất thì đều là thử thách tối cao cho ý chí.

Bằng dày ba thước chẳng phải chỉ vì một ngày đông, đạo tu hành quý ở sự bền bỉ kiên trì.

Tới khi cô gánh đòn gánh chạy về tới Thanh Dao phong, Dương Vân Thanh liền nhảy tót xuống từ cái cây mọc trên sườn núi, rõ ràng đã đợi cô khá lâu rồi. Qua một đêm nghỉ ngơi và thuốc phát huy tác dụng, mặt của hắn đã đỡ hơn hôm qua rất nhiều, ít ra là có thể nhìn rõ ngũ quan, không còn giống phường nhuộm nữa.

Thấy Tạ Cẩn Du chạy chậm lên đây, hắn bèn đuổi theo bên cạnh cô, cười tự nhiên: “Tạ sư tỷ chào buổi sáng.”

Tạ Cẩn Du thở hộc một hơi, nói: “Chào buổi sáng.”

Dương Vân Thanh buồn cười: “Lâu nay nghe đồn Tạ sư tỷ rất chăm, mấy hôm nay theo dõi quả nhiên là danh bất hư truyền. Ta chưa từng thấy có đệ tử tông môn nhà ai mà giờ này còn luyện... cái này.”

Tạ Cẩn Du lườm hần: “Từ ngày đầu tiên tập kiếm, vào mỗi buổi sáng Liễu sư thúc đều tập vung kiếm năm ngàn lần, không cần linh lực không cần tu vi nên mới có sức khỏe như hôm nay. Còn đệ thì sao?”

Nhắc tới Liễu Ký Minh, Dương Vân Thanh bèn rút lại ý cười đùa trong mắt, nghiêm túc nói: “Ta cũng làm như vậy.”

Tạ Cẩn Du bỏ hần lại, chạy vượt lên trước: “Ta về rửa mặt chải đầu trước đây, lát nữa gặp.”

Đổ thùng nước vào cái vại trong viện, trong vại nước có một con cá vàng đuôi nhỏ, nó đang quẫy chiếc đuôi đỏ rực như lửa, bơi tung tăng trong cái hồ cá lớn hơn cơ thể mình gấp mấy lần.

Tạ Cẩn Du thoải mái tắm tấp một cái, sau đó thay y phục sạch sẽ, bước ra khỏi cửa.

Lúc này thái dương vừa mới lộ dạng, phá tan mây mù, treo ở đằng đông ửng lên màu đỏ ối. Trong khi đó trên ngọn núi đã có đệ tử lục tục ra khỏi phòng của mình, bắt đầu một ngày tu hành.

Tạ Cẩn Du và Dương Vân Thanh kết bạn tới Văn Ngọc phong điểm danh như mọi ngày.

Các đệ tử Văn Ngọc Phong đứng thấp thỏm trên sân chờ bị đánh một vòng như mọi ngày, Phi Trần thì lồng tay vào áo cười híp mắt đứng bên.

Chỉ có người nọ, thân khoác hồng y, giọng trong vắt như huyền cầm gảy cung, chậm rãi chảy xuôi tới từ tháng năm xưa cổ, nếu dùng giọng nói đó để nói lời tâm tình, thì e là không ai trên thế gian này có thể chối từ.

Tiếc một nỗi Liễu Ký Minh sẽ không mở miệng, hoặc có lên tiếng thì chỉ làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ ra mặt, giọng điệu còn mang theo trào phúng: “Yếu ớt.”

Đệ tử dẫn đầu thoát cái đỏ mặt.

Tạ Cẩn Du và Dương Vân Thanh đứng im một bên, lặng lẽ quan sát. Cảm nhận được ánh mắt của hai người, động tác của Liễu Ký Minh khựng lại, hơi thở bất giác rối loạn đôi chút, ánh mắt cũng vô thức liếc qua.

Tạ Cẩn Du cười tỏa nắng: “Liễu sư thúc, chào buổi sáng.”

Mà đứng cạnh cô là tên tiểu tử gốc bị hần đánh bầm mặt hôm qua.

Liễu Ký Minh quay lưng nện bước tới trước mặt hai người, tay gác lên chuôi kiếm Thiên Thu, giọng nặng nề gần như dọa dẫm: “Các người tới đây làm gì?”

“Liễu tiên bối!” Dương Vân Thanh anh dũng bước lên chẳng thềm suy nghĩ: “Xin chỉ giáo!”

Liễu Ký Minh: “...”

Hần nhắm nghiền mắt, cổ dần xuống đồng gân xanh đang thi nhau nổi lên dưới thái dương, hít sâu một hơi rồi rút phăng Thiên Thu ra, kiếm kêu lên ong ong vang vọng, lóe sáng hào quang.

Muốn bị đánh?

Được thôi.

... Thế là Tạ Cẩn Du đã được thưởng thức trọn vẹn một trận hành hung.

Thân là người ngoài cuộc, đối với trận hành hạ dã man này nhìn thế nào cũng thấy phơi phới tâm hồn.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Ký Minh gân gân gân cốt xong bèn tra Thiên Thu vào vỏ, lôi Dương Vân Thanh đã nửa chết nửa sống quăng bịch tới trước mặt Tạ Cẩn Du.

“Mang đi.”

Tạ Cẩn Du: “...”

Cô luống cuống tay chân đỡ lấy Dương Vân Thanh, rồi lật đặt gọi với theo: “Liều sư thúc, Liều sư thúc! Còn ta nữa!”

Thân hình Liều Ký Minh khựng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, gần từng chữ: “Còn muốn ta giúp ngươi về Thanh Dao phong sao?”

Tạ Cẩn Du đáp liếng thoảng: “Không không không, không phiền sư thúc ném ta đâu...”

Liều Ký Minh nhìn cô với vẻ mặt vô cảm.

Tạ Cẩn Du vội vã phanh lại, rướn thẳng lưng lên cười nói: “Liều sư thúc, hôm nay ta tới tìm sư thúc để bàn chính sự.”

Liều Ký Minh gật đầu: “Nói.”

Tạ Cẩn Du cười làm duyên, chậm rãi nói: “Mấy hôm nữa là tới đợt tỷ thí của tông môn, Liều sư thúc, nếu lần này ta đoạt được hạng nhất thì có thể xin ngài một món đồ không?”

Vừa nghe cô muốn xin đồ, Phi Trần lập tức thò đầu vào la lên: “Tiểu Tạ, ngươi đang nói ngốc gì vậy hả, nếu ngươi đoạt được hạng nhất thì cần gì tới chỗ người khác xin đồ? Chỉ sợ lúc đó bất kể ngươi muốn gì thì Mộc sư đệ cũng cho ngươi tất! Huống chi, còn có Hạ chương môn ở đây, đừng nói Mộc sư đệ, dù là ta đây, người muốn thứ gì thì ta cũng chấp tay tặng hết.”

Thi đấu tông môn là cuộc so tài nội bộ trong Thương Vũ môn, thành phần tham gia là lớp đệ tử trẻ tuổi, tuy nhiên ý nghĩa của nó rất trọng đại. Đệ tử ngoại môn muốn được các trưởng lão nhắm trúng rồi nhận vào môn hạ, đệ tử nội môn muốn trở tài để nhận được sự đào tạo tốt hơn, tất cả đều cần tỏa sáng trong trận cạnh tranh này. Bảng xếp hạng sẽ được giữ nguyên trong mười năm, chẳng những có hiệu lực trong Thương Vũ môn, mà tiếng tăm trong giới tu tiên cũng vang dội chẳng thua kém, mãi cho đến đợt so tài tiếp theo.

Trận tỉ thí lần trước đúng vào dịp thay đổi chương môn, mọi việc còn trong giai đoạn đổi mới xây dựng lại, Liều Ký Minh vừa lên chức trưởng lão chưa bao lâu, đời đệ tử đầu tiên còn chưa trưởng thành, vì vậy không tổ chức quá rình rang. Thế nhưng trận tỉ thí năm nay lại khác, chắc hẳn sẽ vô cùng long trọng.

Liều Ký Minh hí mắt, đánh giá Tạ Cẩn Du giây lát: “Ngươi? Hạng nhất?”

Tạ Cẩn Du nhướn mày đắc ý: “Chính xác.”

Thật ra chẳng phải Liều Ký Minh có ý nghi ngờ khả năng của cô, mà là từ khi Thương Vũ môn thành lập tông môn tới nay chưa từng có đệ tử Thanh Dao phong nào giành hạng nhất trong trận tỉ thí, đừng nói là hạng nhất, từ sau mấy đợt trước, người nằm trong ba hạng đầu cũng ngày càng ít đi.

Thanh Dao phong chuyên về thứ gì? Đệ tử trong phong đều tu luyện y thuật, hành y tế thế, diệu thủ hồi xuân, nói thật đối với chiến đấu chẳng thể xem là thông hiểu. Họ thường xuyên luyện đan xay thuốc, chìm đắm lâu dài trong mùi thảo dược, rất ít quan tâm tới những chuyện phân tranh tỉ thí, lúc chiến đấu cũng không xông lên hàng đầu. Đời đời phong chủ đều chưa từng xuất hiện người nào tranh cường háo thắng, đến tận bây giờ vẫn chẳng ai hy vọng hạng nhất của trận tỉ thí tông môn có thể xuất hiện người của Thanh Dao phong.

Thế mà bây giờ, đại đệ tử Thanh Dao phong, Tạ Cẩn Du này lại đồng dạ tuyên bố cô muốn giành hạng nhất.

Cô lấy gì để chắc chắn như thế? Dĩ nhiên không thể dùng linh dược, đây là lệnh cấm.

Phi Trần nhìn hai người đang trầm mặc, vội lên tiếng làm dịu bầu không khí: “Tiểu Tạ, ta thấy đừng nói tới hạng nhất, chỉ cần ngươi lọt vào ba hạng đầu, thì ngươi muốn cái gì, ta với Liều sư thúc của ngươi đều đáp ứng cho ngươi hết.”

Tạ Cẩn Du lắc đầu, cảm hất lên một độ cong kiêu ngạo, cất cao giọng đáp: “Đa tạ ý tốt của Phi Trần sư thúc, nhưng đã nói thì phải làm, ta nói hạng nhất thì phải chạy lên hạng nhất, hạng ba, hạng nhì, mặc dù thành tích tốt nhưng cũng không phải là hạng nhất.”

Phi Trần liếc sang Liễu Ký Minh theo phản xạ, lòng thầm nhủ, biết nói sao đây, thật ra tính cách của Tiểu Tạ xét ở một phương diện nào đó rất giống Liễu Ký Minh. Năm xưa, Liễu sư đệ cũng đứng đầu trong số họ còn gì.

“Tiểu Tạ có lòng cầu tiến dĩ nhiên chúng ta rất vui, ta với Liễu sư đệ sẽ lau mắt chờ xem.” Nghĩ rồi Phi Trần cười xoa vỗ vào vai Liễu Ký Minh, cười nói: “Liễu sư đệ, đệ nói sao nào?”

Sau lời tuyên bố của Tạ Cẩm Du, Liễu Ký Minh vẫn còn trầm mặc, tuy bình thường hắn vẫn luôn đảm chiêu kiếm lời, thế nhưng lúc này hắn rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì đó rất nghiêm túc. Mày dài vót cao, chân mày hơi chau lại, hắn nhìn Tạ Cẩm Du, trong mắt là đại dương sâu thẳm đang ôm trong mình con sóng ngầm, sâu hút không thấy đáy.

Tạ Cẩm Du chỉ nhìn hắn mỉm cười, không lên tiếng giục.

Hồi lâu sau, Liễu Ký Minh bỗng gật đầu, đáp chậm rãi: “Được.”

~ Hết chương 24 ~

25. Chương 25

Edit: Yunchan

“Tạ sư tỷ, tỷ muốn giành hạng nhất thật sao?” Dương Văn Thanh ngồi bên bàn trong phòng được nhỏ, dùng thuốc đắp lên vết thương trên mặt mà vẫn không quên liếc mắt nhìn Tạ Cẩm Du: “Tỷ lấy cái gì để đánh với đệ tử Văn Ngọc phong?”

Giọng hắn đến là sâu, thật lòng lo lắng thay cho Tạ Cẩm Du.

Cũng tương tự như đệ tử Thanh Dao phong chưa từng có đệ tử giành hạng nhất trong đợt thí thí của tông môn, từ trước đến nay ngôi đệ nhất cũng chưa bao giờ lọt khỏi tay của Văn Ngọc phong và Phi Vũ phong, trong đó, đệ tử Văn Ngọc phong thì có sức chiến đấu cực mạnh, còn đệ tử Phi Vũ phong trừ luyện kiếm ra còn tu tập âm luật, chuyên về cấm tu, đây chính xác là đất thiêng nảy sinh hiền tài, toàn là những người phong nhã. Trái lại Văn Ngọc phong thì đơn giản hơn nhiều, ai nấy đều độc một kiểu kiếm tu, cách thức tuyển chọn đệ tử cũng hết sức đơn giản thô bạo — cứ việc đánh nhau, ai đánh dữ nhất thì ưu tú nhất.

So với Văn Ngọc phong, người của Thanh Dao phong thật sự là quá nhu mì thùy mị... nhu mì đến nỗi cho dù họ có lăm lăm cây châm trong tay thì cũng chẳng làm ai sợ.

Tạ Cẩm Du vung tay quăng một bình thuốc cho hắn, nói với vẻ phớt lờ: “Thì dùng tay đánh chứ gì? Đệ bị đập tới đần rồi à?”

Dương Văn Thanh lóng ngóng chụp lấy, ngẩng đầu nhìn cô, kinh ngạc hỏi: “Hả? Tỷ lấy tay đánh bọn họ? Tôi kiếm cũng không cần sao?”

Kiếm là thứ mà bất cứ đệ tử Thương Vũ môn nào cũng trang bị bên mình, ngày thường thì dùng để ngự kiếm phi hành hoặc phòng thân, được coi là một loại vũ khí tất yếu.

Tạ Cẩm Du liếc hắn, hỏi ngược lại: “Đệ nhìn thấy ta dùng kiếm bao giờ chưa?”

Dương Văn Thanh ngẩn ra, ngẫm kỹ lại thì quả là chưa từng thấy bội kiếm của Tạ Cẩm Du bao giờ, càng khỏi bàn tới chuyện thấy cô rút kiếm ra xài: “Thế tỷ dùng cái gì?”

Lông mày Tạ Cẩm Du nhướng lên, khiến mắt cũng to hơi đôi chút, trắng đen phân minh. Cô phất tay áo lên, trong tay bốc lên làn khói xanh, Dương Văn Thanh còn chưa kịp thấy gì thấy cô đã hất nhẹ tay phải, đầu ngón tay mảnh dẻ lướt qua một cách mềm mại.

“Ta dùng cái này.”

Cho đến khi giọng nói mang theo ý cười văng đến, Dương Vân Thanh mới chậm chạp cúi đầu xuống, bấy giờ mới phát hiện bàn tay phải hấn đặt trên bàn đã bị tám cây châm đâm chi chít, y chang con nhím. Trong tích tắc, đủ loại cảm giác tê, sưng, mỗi đồng loạt ập tới, đau tới tê tái!

Dương Vân Thanh: “...”

Tạ Cẩn Du ôm bụng cười rũ rượi, sau đó vung tay lên, tám cây ngân châm nghe lệnh tức tốc rút khỏi tay Dương Vân Thanh, trôi lững lờ trên không.

Về mặt của Dương Vân Thanh chỉ có thể dùng câu trở mắt chết trân để hình dung, hấn nhìn chăm chăm tám cây ngân châm dài ngắn không đều đang sắp hàng ngay ngắn trước mặt, rồi nhấm lại cảm giác bị đâm cho tê tái vừa rồi, bèn lên tiếng than thở: “Tạ sư tỷ, thứ tỷ dùng là Cửu Châm trong truyền thuyết à... mà khoan, sao chỉ có tám cây?”

Tạ Cẩn Du liếc xéo: “Cây cuối dài quá, ta sợ chọt thủng tay đệ.”

Dương Vân Thanh bắt giắc rùng mình, lắc đầu không đồng tình: “Xưa nay Cửu Châm là vật khơi thông kinh mạch trị bệnh cứu người, Tạ sư tỷ lại lấy nó ra đánh nhau? Uy lực của nó có ổn không thế?”

Tạ Cẩn Du khua tay thu hồi châm cụ vào trong tay áo, rồi nhìn hấn đáp: “Dương Vân Thanh, ta hỏi đệ nhé, nếu ta bỏ thêm ít thứ vào trong bình thuốc đó, đệ có biết được không?”

Dương Vân Thanh đang mở nắp bình xoa thuốc vào lòng bàn tay nghe thấy câu này thì sững người ra, trong phút chốc không biết là nên bồi hay không nên bồi.

“Châm trong tay đại phu không chỉ được dùng để cứu người thôi đâu.” Tạ Cẩn Du nhìn cái dáng bị hù cho hóa đá của hấn thì có hơi đắc ý, cười tủm tỉm nói: “Ai bảo các người coi thường bọn ta, lần này ta phải ra tay giành lại danh tiếng cho Thanh Dao phong!”

Dương Vân Thanh tỉnh hồn lại, giọng như than mà chẳng phải than: “Haizz, Tạ sư tỷ quả nhiên nhiều trò, ta phải chống mắt lên chờ mới được.”

Nói thì nói thế, nhưng thật ra tính cả Phi Trần trong đó, những người còn lại cũng chẳng mấy ai thật sự để tâm. Tiểu cô nương Tạ Cẩn Du tu y thuật đó á? Họ thật lòng chẳng hy vọng gì cô giành được hạng nhất, có thể vào được ba hạng đầu đã là lợi hại lắm rồi.

Mộc Tu Dung gọi Tạ Cẩn Du đến bên cạnh, ôn tồn hỏi thăm cô chuyện tu luyện gần đây, đồng thời cũng thể hiện rõ y hoàn toàn chẳng quan tâm tới thứ bậc trong trận tỉ thí, có gì cần cứ việc lên tiếng hỏi y, chỉ cần cô chơi vui là đủ rồi. Tạ Cẩn Du biết y sợ mình bị áp lực, không muốn để mình buồn, nên cũng cười đáp ứng.

Phi Trần thì len lén hợp kén với Liễu Ký Minh, nếu Tiểu Tạ lọt vào ba hạng đầu thì cũng nên tặng cho cô thứ mà cô muốn. Liễu Ký Minh thì hỏi vặn lại “Tại sao”. Hiển nhiên, nếu Tạ Cẩn Du không chiếm được ngôi đệ nhất thì hấn cũng bớt tổn thất, tại sao phải làm theo ý cô?

Vả lại, hấn cũng chẳng hiểu nổi khi đó mình bị gì, không đâu lại đồng ý với cô chuyện này. Liễu Ký Minh trầm nghĩ lại, sau này muốn ra quyết định gì thì không nên đánh nhau trước là hay nhất.

Thế nhưng, trong lòng hấn vẫn có một chút chờ mong mà chính bản thân hấn cũng gần như xem nhẹ. Cô thật sự... sẽ giành được hạng nhất sao? Với tư cách là đệ tử đứng đầu Thanh Dao phong.

Trong khi đó Tạ Cẩn Du cứ như hoàn toàn không biết tâm tư của mọi người, vẫn bình thường như mọi ngày, chuyên tâm tu luyện, xay thuốc luyện đan. Thỉnh thoảng còn tới chỗ Liễu Ký Minh điểm danh, rồi tới chỗ Mộc Tu Dung trở tài lấu cá, vẫn tiêu điều tự tại như trước.

Cuối cùng ngày tỉ thí cũng tới.

Lớp đệ tử mới nhất của Thương Vũ môn đứng trên khoảng sân rộng của Triều Dương phong, từ đệ tử thân truyền đến đệ tử ký danh, và cả đệ tử ngoại môn đều xếp hàng tuần tự, ai nấy đều mặc áo bào trắng, áo mũ chỉnh tề.

Chưởng môn Hạ Lăng ngồi ở vị trí cao nhất, tiếp đó là đến Phi Trần, Mộc Tu Dung, phong chủ của các đỉnh núi như Liễu Ký Minh thì ngồi ở bên cạnh. Thương Vũ môn ngoài Phi Vũ phong, Thanh Dao phong

và Văn Ngọc phong ra còn có ba đỉnh núi khác là Thương Vân Phong, Cổ Nguyệt phong, Mộc Tịch phong, và trừ phong chủ của Cổ Nguyệt phong ra, những phong chủ còn lại đều là nam tử, trong đó Phi Trần tuần tú, Mộc Tu Dung ôn hòa, Liễu Ký Minh lạnh lùng nghiêm nghị, còn chương môn Hạ Lăng, mây mảnh mắt dài, quả là âm nhu vô hạn.

Dung mạo của y và Liễu Ký Minh khác nhau hoàn toàn. Liễu Ký Minh có bề ngoài đẹp đẽ nhưng không có chút khí âm nhu nào, trong khi Hạ Lăng thì khác, y quá xinh đẹp, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì có khi sẽ nhận lầm y thành nữ nhân cũng không chừng.

Y nâng tay gảy dây đàn, thất huyền cầm đặt trên chiếc bàn dài ngan lên thánh thót, từng nốt “Hòa Quang” lướt qua trời rộng, từ Triều Dương phong tỏa ra khắp Thương Vũ môn.

“Tỷ đấu bắt đầu.”

Trận hỗn chiến của cuộc tỉ thí tông môn bắt đầu.

Đệ tử ngoại môn, ký danh và thân truyền chia làm ba tổ, đứng trên ba đại lôi đài, đây quả là một trận hỗn chiến thực thụ, ai nấy đều dùng trăm phương nghìn kế để đánh rút đối phương khỏi lôi đài, bởi vì chỉ đến khi mỗi lôi đài chỉ còn sót lại mười hai người thì vòng này mới chấm dứt.

Vòng sau là đấu một chọi một, cho tới khi tìm ra ba người chiến thắng cuối cùng, ngôi đệ nhất sẽ được chọn ra trong ba người này. Bởi vì tu vi của đệ tử ký danh, đệ tử ngoại môn và đệ tử thân truyền chênh lệch nhau khá lớn, vì vậy ba tổ này không tỉ thí hỗn hợp, nếu như có nguyện vọng, người đứng đầu mỗi tổ sau trận đấu có thể xin so tài thêm một vòng, còn nếu không có dị nghị gì thì người đứng đầu trong tổ thân truyền sẽ nghiêm nhiên giành hạng nhất.

Vòng đầu tiên, vòng hỗn chiến đã mở màn.

Phi Trần cười cười nhìn những đứa trẻ dưới sân lao vào nhau, đơng đưa đầu cảm khái: “Mỗi lần nhìn thấy chúng thì lại nhớ tới hình ảnh chúng ta trước đây, chẳng qua không biết hạng nhất năm nay rơi vào tay Phi Vũ phong hay là Văn Ngọc phong đây?”

Hạ Lăng không để ý tới lời y nói, chỉ nghiêng đầu nói chuyện với Mộc Tu Dung: “Ta nghe nói Tạ Cẩn Du muốn giành hạng nhất năm nay?”

Mộc Tu Dung đặt chén trà trong tay xuống, mỉm cười đáp: “Con bé có lòng cầu tiến là đệ đã vô cùng hài lòng rồi, những chuyện khác không nên cưỡng cầu.”

Hạ Lăng “Ừm” một tiếng nhàn nhạt, nói: “Ý chí chiến đấu này của con bé đúng là hiếm có, làm đại sư tỷ cũng nên nêu tấm gương sáng cho mọi người, đáng khen ngợi.”

Mộc Tu Dung gật đầu: “Đệ xin thay A Du cảm ơn Hạ sư huynh trước.”

Phi Trần chớp chớp mắt nhìn Liễu Ký Minh, hứng thú hỏi: “Liễu sư đệ, đệ nói thử xem, Tiểu Tạ có giành được hạng nhất không?”

Liễu Ký Minh liếc y, không nói gì.

Hạ Lăng cũng khẽ dời tầm mắt qua, ý tứ sâu xa: “Liễu sư đệ, nếu yêu cầu của Tạ Cẩn Du không quá phận, dù không đoạt được ngôi đầu thì đệ cũng nên đáp ứng cho con bé đi.”

“Khéo ghê, Hạ sư huynh, đệ cũng nghĩ y hết huynh.” Phi Trần cười nói.

Liễu Ký Minh cau mày, ánh mắt hồ hững đảo qua sân, ậm ừ một tiếng mất kiên nhẫn.

Vòng hỗn chiến này có thể rất nhanh mà cũng có thể rất chậm, lần này dễ nhận ra là nghiêng về hướng rất nhanh. Bảng tỉ số trên đại điện Triều Dương phong đã bắt tri bắt giác ghi lại điểm số mà mỗi đệ tử đạt được, mỗi lần đánh rút một người xuống lôi đài thì tính một điểm, sau khi cộng lại thì thành một bảng xếp hạng.

Phi Trần liếc ra bảng tỉ số phía sau, cười nói: “Quả nhiên Văn Ngọc phong của chúng ta vẫn lợi hại nhất.”

Hạ Lăng cũng nhìn theo, trên bảng tỉ số, ở cột đệ tử thân truyền, hạng nhất và hạng nhì đều là người của Văn Ngọc phong, đứng thứ ba là đệ tử của Phi Vũ phong, còn Tạ Cẩn Du... thì xếp hạng chín. Đây không được coi là rớt lại, nhưng cũng chẳng thể nói là một vị trí nổi trội.

Song, Mộc Tu Dung nhìn thấy thứ hạng này thì lại phần chấn ra mặt: “A Du giỏi.”

Y đã quen thanh tâm quả dục, chẳng phân tranh với đời, bây giờ có thể lọt vào mười hạng đầu là đã thỏa mãn lắm rồi.

“Tiểu tử đó khỏe thật.” Phi Trần huých huých Liễu Ký Minh, chỉ vào cột đệ tử ký danh, tên của Dương Văn Thanh chiếm ngay đầu bảng, là vị trí thứ nhất.

Liễu Ký Minh hừ lạnh, miễn bình luận.

“Ta thấy tiểu tử này tiền đồ vô hạn, nếu không phải nó cố sống cố chết báii đệ làm thầy, thì ta nhất định phải giành tiểu tử này về tay.” Phi Trần nghiêng răng nghiêng lợi, tỏ lòng tiếc hận vì lãng phí một mầm non tốt.

Tuy trận tỷ thí này được xem là tương đối nhanh, thế nhưng vẫn đánh tròn hai ngày. Đệ tử ngoại môn kết thúc nhanh nhất, sau một ngày thể lực của họ dần bị vắt kiệt, chẳng mấy chốc đã lộ diện mười hai người xuất sắc nhất, sau đó là đệ tử ký danh. Riêng đệ tử thân truyền thì đến chạng vạng ngày thứ hai khó khăn lắm mới phân được thắng bại.

Trên bảng tỉ số, ở cột đệ tử ký danh, Dương Văn Thanh vẫn đứng vững ở đầu bảng, bỏ xa người thứ hai tới hai mươi điểm. Nếu không nhờ Hạ Lăng ngăn lại kịp thời thì có khi tiểu tử này sẽ ném hết những người còn lại khỏi lối đài, sức chiến đấu này thật tình có hơi đáng sợ.

Mà trong nhóm đệ tử thân truyền thì có bốn người Văn Ngọc phong, ba người Phi Vũ phong, hai người Thương Vân phong, Cổ Nguyệt phong và Mộc Tịch phong mỗi phong một người, còn Tạ Cẩn Du là đại biểu của Thanh Dao phong, đứng suýt sao ở vị trí thứ mười hai.

Phi Trần hít vào một hơi, vì trên bảng xếp hạng Tạ Cẩn du chỉ hơn người đứng thứ mười ba mỗi một điểm, làm y buột miệng kêu lên: “Nguy hiểm quá!”

Mắt mày Mộc Tu Dung cong cong rất chi là hiền hậu, gật gù nói: “May mắn cũng là một phần của thực lực.”

Hạ Lăng liếc nhìn họ, đoạn đứng lên nói: “Người chiến thắng bước lên rút thăm, ngày mai tiếp tục tỉ thí.”

Ở vòng sau mười hai người xuất sắc của mỗi tổ sẽ chia làm sáu cặp đấu tay đôi, sáu người chiến thắng sau đó tiếp tục chia ra ba cặp quyết đấu, cho tới khi chọn ra ba người chiến thắng cuối cùng, tiến vào trận chung kết.

Kể ra trong sáu cặp quyết đấu thì số của Tạ Cẩn Du là hên nhất, cô rút được đối thủ là tiểu sư muội của Cổ Nguyệt phong. Vì Cổ Nguyệt phong toàn là nữ tử, công pháp thiên về lấy nhu chế cương, binh khí của tiểu sư muội không phải kiếm mà là một dải lụa mềm như nước.

Tiểu sư muội ra chiêu cũng hết như khiêu vũ, mũi chân điểm nhẹ, bông bênh khoan thai, nhìn thật là thích mắt. Dải lụa thật dài phất lên theo gió, nhưng khi chạm tới Tạ Cẩn Du thì lại sắc bén như kiếm, không chút lưu tình. Tạ Cẩn Du tránh được hai lần, cảm thấy có hơi phiêu lưu, nhưng vì đối diện là tiểu sư muội nhỏ nhắn như hoa, tuổi tác thì nhỏ hơn mình nên không tiện xuống tay quá độc, cô đành thấy chiêu tiếp chiêu, mà lòng đã thầm tính toán.

Phi Trần đứng trên đài nhìn xuống, lấy làm lạ: “Tiểu Tạ... định dùng tay không đánh người sao?”

Mộc Tu Dung đứng bên cạnh nghe thấy bèn nghiêng đầu qua giải thích: “A Du nhà ta không cần kiếm, nó nói nó học kiếm không giỏi, bởi vậy không muốn phí thời gian.”

Liễu Ký Minh hừ lạnh, rút cuộc cũng chịu mở miệng vàng: “Lười.”

Mộc Tu Dung lại chẳng buồn: “Tính nó lúc nào cũng vậy, có điều người của Thanh Dao phong chúng ta không tinh kiếm thuật cũng chẳng sao cả.”

“Ồi chào? Ồi chào? Tiểu Tạ!” Phi Trần hét lên thẳng thốt.

Liễu Ký Minh và Mộc Tu Dung đồng thời hướng mắt qua, thì thấy chẳng biết bằng cách nào Tạ Cẩn Du đã cầm dải lụa vốn là của đệ tử Cổ Nguyệt Phong trên tay, trong khi đầu kia của dải lụa thì buộc chắc vào hông của tiểu sư muội phía đối diện.

“Đắc tội, tiểu sư muội.” Tạ Cẩn Du mỉm cười, tay vận sức, ngay sau đó dải lụa đã tiến tiểu sư muội xuống lôi đài.

Tiểu sư muội thua cũng rất đẹp, trong khoảnh khắc dáng người lả lướt yếu điệu bay xuống lôi đài, chẳng biết đã bắt được bao nhiêu trái tim của thiếu niên Thương Vũ môn. Tạ Cẩn Du giữ lại thể diện cho cô, vì vậy cô cũng dịu dàng cúi đầu tâm phục khẩu phục: “Đa tạ Tạ sư tỷ.”

Thật ra trận đấu này của Tạ Cẩn Du nếu bàn về công lực thì chẳng có gì đặc sắc, nghiêm túc mà nói thì cũng chẳng giống một trận so tài nghiêm chỉnh. Chẳng qua hai nữ tử đương độ thanh xuân tí thỉ, nhất là sư muội của Cổ Nguyệt phong, chiều thức linh hoạt, dáng người thướt tha, kể ra cũng là một loại hưởng thụ đối với thị giác, thế nên đám đông xung quanh cũng rộ lên khen ngợi.

Liễu Ký Minh chỉ liếc sơ qua đã nhận ra, bèn giở giọng khinh thường: “Khôn vật.”

Ngay cả Mộc Tu Dung luôn luôn tốt tính cũng không nhịn được mà ném cho hấn ánh mắt bất đắc dĩ: “A Du như thế là tốt lắm rồi, nếu đệ không muốn tặng đồ cho nó thì không tặng cũng được.”

Làm gì mà cứ hoạnh hợ A Du nhà y hoài thế!

Câu sau được Mộc Tu Dung nghẹn lại trong ngực, với người tính tình hướng nội như y nói được tới đó là đã chẳng dễ dàng rồi.

Liễu Ký minh phát phát tay áo, im lặng không đáp.

Trong vòng quyết đấu ba cặp, đối thủ của Tạ Cẩn Du là một cầm tu của Phi Vũ phong, Lục Minh. Y là đệ tử thân truyền của Hạ Lăng, tuy thời gian vào Thương Vũ môn ngắn ngủi, thế nhưng thiên tư trác tuyệt, tiến bộ thần tốc, chỉ chờ ngày đạt được thứ hạng tốt trong trận thi đấu này để vượt lên làm đệ tử nòng cốt.

Nhìn thấy thế trận này, Mộc Tu Dung không khỏi bận tâm, hỏi dò: “Hạ sư huynh, đồ đệ của huynh có đủ thương người không?”

Hạ Lăng nhìn y, trấn an: “Không đâu, nó sẽ biết điểm dừng.”

Nghe được câu trả lời này của Hạ chương môn rồi Mộc Tu Dung mới yên dạ, chân mày giãn ra, chỉ hy vọng Lục Minh thật sự biết dừng đúng lúc, đừng để A Du bị thương.

Ba cặp bắt đầu cùng một lúc.

Trong phút chốc đệ tử Phi Vũ phong và Văn Ngọc phong đều tuốt kiếm, lao vào quần thảo, rối rắm khó phân, còn đệ tử Văn Ngọc phong và đệ tử Thương Vân phong trên lôi đài bên cạnh cũng giằng co quyết liệt. Chỉ có Tạ Cẩn Du và Lục Minh là chưa có động thái gì.

“Tạ sư tỷ.” Lục Minh mỉm cười, dáng vẻ trời quang trăng sáng, chiếc đàn y ôm trên tay phải là chiếc Lạc Hà cầm với nước sơn xanh biếc: “Lâu rồi không có đệ tử Thanh Dao phong lọt vào sáu hạng đầu, sư đệ ta đây rất lấy làm bội phục.”

Tạ Cẩn Du hất cao đầu: “Nhiều lời vô ích, phóng ngựa tới đây.”

Lục Minh cười to: “Được! Thế thì hôm nay ta sẽ tung ra thực lực chân chính, tuyệt đối không nhường Tạ sư tỷ!”

Người nhường ta sao?

Tạ Cẩn Du trợn trắng mắt, khi lia mắt qua thì thấy các tiểu sư muội dưới lôi đài đang nhìn lên đây với ánh mắt ngợp đầy bong bóng màu hồng, đột nhiên cảm thấy mình bị tổn thương sâu sắc.

Cái tên làm dáng này!

Tạ Cẩn Du trừng mắt.

Lục Minh không may phát hiện, y quỳ một chân, vén vạt trường bào, rõ ràng sau lưng trống không thể mà y vẫn ngồi vững như thái sơn, trông hệt như đang ngồi dựa vào một chiếc ghế gỗ lim chắc chắn, Lạc Hà cầm gác lên đầu gối, vững vàng.

“Đỉnh”, huyền cầm gảy lên nốt đầu tiên, như hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ, xô ra lớp lớp sóng gợn. Đợt rung động này lan rộng không ngừng ra không trung, tạo thành một trận hội tụ linh khí cực đại, trong thoáng chốc, khắp cả lôi đài đều bao phủ uy áp phát ra từ Lục Minh.

Âm luật tỏa ra khắp không trung, không nơi đâu là không có sự hiện diện của nó, mà tấu khúc phát ra từ tay cầm tu, dù người tai điếc bẩm sinh cũng không có sức chống đỡ, nó là thứ vũ khí lấy linh khí làm vật dẫn, che trời lấp đất.

“Hay!” Phi Trần là kiểu người đã quen coi kiếm như mạng mà cũng không cầm lòng được vỗ tay khen đệ tử cầm tu.

Mộc Tu Dung và những phong chủ khác cũng tán dương ra mặt, chân mày Hạ Lăng khẽ dao động, môi nở ra một nụ cười cực nhạt. Chỉ có Liễu Ký Minh vẫn thản nhiên vuốt ve chuôi kiếm Thiên Thu, chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Tạ Cẩm Du đang ở trong tình cảnh khá xấu, cô hiểu rất rõ hoàn cảnh lúc này của mình.

Sức chiến đấu của cầm tu kể ra chẳng kém cạnh kiếm tu, thế nhưng kiếm tu nổi tiếng là có thể tấn công và đỡ đòn, vì vậy mọi người luôn cho rằng thực lực của kiếm tu mạnh hơn. Còn cầm tu trên thực tế là một thành viên không thể thiếu nếu muốn nắm gọn cả trận chiến trong lòng bàn tay, vì chỉ cần có sự hiện diện của cầm tu thì coi như đã giành được lợi thế, khiến đối thủ không còn đường trốn chạy.

Lục Minh mỉm cười ngược mắt lên, gió nhẹ mơn man qua tóc mai, ngón tay thon gầy bấm lên dây đàn, tấu lên réo rắc, một khúc “Kinh Thi – Lộc Minh” trút xuống choáng ngợp. Mỗi chiêu mỗi thức của y đều được Hạ Lăng đích thân dạy dỗ, từng cử chỉ hành vi cũng phong nhã vô hạn, y phục trắng ngần như tuyết, rất có phong thái của một danh sĩ.

“U u lộc minh, thực dã chi bình.” (*)

(*) Con hươu hí hí gọi đàn, Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng (Trích Lộc Minh 1 – Khổng Tử)

Mỗi đợt cầm huyền rung động sẽ kéo theo một tia sáng trắng lóe sáng, từng câu từng chữ đều hóa thành mũi tên bạch sắc lớn cỡ bàn tay, tách khỏi thân đàn, bắn vút về phía Tạ Cẩm Du.

“Ngã hữu gia tân, cổ sắt xuy sang.”(*)

(*) Ta nay tân khách đến nhà, tiếng đàn tiếng sáo trỗi lên từng bừng.

Dây đàn rung lên lanh canh, Tạ Cẩm Du lập tức nghiêng người tránh đòn, ánh mắt lóe lên, tay phải nắm chặt, tích tắc sau một cây ngân châm dài chừng hai thốn xuất hiện trên tay.

Cả sân ồ lên.

“Nó là gì thế?” Phi Trần ngồi không yên, chỉ hận không thể bay lên đài nhìn cho kỹ: “Là châm sao?”

Sống lâu năm như vậy mà họ chưa từng thấy ai cầm châm đánh nhau.

Mộc Tu Dung cũng ngó ra trong chốc lát, nhưng y lấy lại phản ứng rất nhanh, mỉm cười nói: “Là ”Cửu Châm” ta tặng cho A Du, có điều, cây trường châm con bé đang cầm... hình như, ồm, hơi dài.”

Mắt Liễu Ký Minh nheo lại: “Nó đang dài ra.”

“Hả?” Mộc Tu Dung kinh ngạc ra mặt, đứng bật dậy: “Làm sao được?”

Thế nhưng, trường châm trong tay Tạ Cẩm Du quả thật đang ngày một dài ra trong tiếng hò hét kinh ngạc của đám đông, luồng linh khí màu xanh chảy vờn quanh tay cô, còn trường châm hai tắc thì dài ra không ngừng hệt như cao su. Trong lúc trường châm hóa lớn, tay phải của Tạ Cẩm Du cũng đồng thời giơ lên, năm ngón tay dịch chuyển khéo léo, trường châm trong tay cô như một chiếc guồng quay, xoáy lên tít mù, linh khí tỏa ngập bốn bề, trong phút chốc, mũi tên bạch sắc của Lục Minh chẳng thể nào tiếp cận được cơ thể cô.

Mộc Tu Dung ngỡ ngàng nói không ra lời, lâu thật lâu sau mới hoàn hồn lại, lắp bắp nói: “Ta... ta chưa bao giờ dạy nó.”

Nhất thời tất cả mọi người ngồi trên đài đều rơi vào trầm mặc.

Trong Thương Vũ môn tư chất của Tạ Cẩn Du chỉ ở bậc trung mà thôi, thường ngày tu luyện cũng tuân theo quy củ, hơn nữa thứ tu tập là y thuật, nên mọi người cũng hiểu biết rất ít về công pháp của cô.

Mộc Tu Dung luôn dung túng đồ đệ, mà Tạ Cẩn Du là người y rất yên tâm, do đó về mặt chọn công pháp cũng tùy theo ý cô chứ y chẳng hỏi han gì nhiều, ai dè hôm nay nhìn thấy thật là mở mang tầm mắt.

Năng khiếu thiên tiên của Tạ Cẩn Du không phải tốt nhất, nhưng được cái cô chăm chỉ thông minh, trong Thương Vũ môn lại ít người nào có thể vượt qua.

“Nếu chỉ có châm thôi thì hình như vẫn hơi miễn cưỡng thì phải?” Phi Trần dò hỏi.

Hạ Lăng gật đầu: “Cứ quan sát xem sao.”

”Xuy sanh cổ hoàng, thành không thị tương.

Nhân chi hảo ngã, kỳ ngã chu hành.”(*)

(*) Sênh ca nhận nhịp vang lừng, còn đây giỏ lụa dâng người tặng trao.

Ai nào mến thích ta đâu? Rồi đây đạo cả sẽ phân tỏ tường.

Lục Minh đứng lên, bắt đầu nổi loạn, năm ngón tay lướt qua bảy sợi dây đàn, trong thoáng chốc kết thành cơn gió giạt, linh khí như bùng nổ, cuồng phong tấp tới thổi quét qua cả khoảng sân rộng lớn.

Mái tóc Tạ Cẩn Du bị thổi lên phần phật, dây cột tóc màu xanh gần như bị linh khí hất lên thành một đường thẳng tắp, cô vung tay áo, ba cây ngân châm bắn ra đồng thời, vút thẳng tới trước mặt Lục Minh.

Lục Minh bị buộc phải lui về sau mấy bước, tiếng đàn từ trầm lắng đã chuyển sang cao vút —

”U u lộc minh, thực dã chi hao.

Ngã hữu gia tân, đức âm khổng chiêu.”

“Thị dân bất khiêu, quân tử thị tắc thị hiệu.”

(*) Con hươu hí hí gọi đàn,

Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng.

Nhà ta quý khách đến đông,

Khách là đức hạnh tiếng lừng gần xa.

Dạy dân bỏ thói gian tà,

Người hay khuôn phép chẳng qua ở mình.

Keng keng keng!

Ba ngọn châm đã cắm phập vào thân đàn, ghim sâu vào gỗ.

Lục Minh ngẩng phắt đầu lên, một ngọn châm đã đâm vào mu tay y, linh khí lưu chuyển lập tức có cảm giác đình trệ, tiếng đàn như bị đứt đoạn, khựng lại ở câu này.

“Ngũ hữu chi tửu, gia tân thức yển dĩ giao.”

(*) Ta đây sẵn rượu ngon lành, để cho tân khách mặc tình chuốc vui.

Lục Minh nhướng mày, Lạc Hà bay vọt lên không, dây đàn không ai gảy vẫn vang lên âm hưởng, tiết tấu rạch qua không gian càng lúc càng vang dội, càng lúc càng réo rắt. Những đệ tử ngoại môn có tu vi thấp hầu như không chống cự nổi uy áp mạnh thế này, khóe miệng ứa máu.

Trên tay Tạ Cẩn Du còn bốn cây ngân châm.

“Linh khí của Tạ Cẩn Du đã tiêu hao quá nhiều.” Hạ Lăng bình luận.

“Chính xác.” Phi Trần tiếp lời: “Tình trạng này không tiện chiến đấu, nếu cố chống đỡ tiếp thì cũng chỉ có thua thôi.”

Mộc Tu Dung thở dài: “A Du ngốc.”

”U u lộc minh, thực dã chi cầm.

Ngã hữu gia tân, cổ sắt cổ cầm!”

(*) Con hươu hí hí gọi đàn,

Cổ cầm nó gặm lan man ngoài đồng.

Ta này quý khách đến đông,

Đàn cầm đàn sắt vang lừng tiếng tơ.

.

Trường châm bị kéo dài bỗng dừng lướt tới dưới chân Tạ Cẩn Du, Tạ Cẩn Du mượn linh khí giẫm lên trường châm, bay thẳng lên không.

Dưới đài rộ lên!

Trong Thương Vũ môn ai ai cũng đều ngỡ kiếm nên chẳng phải là chuyện ly kỳ, thế nhưng dùng châm phi hành thì tới tận bây giờ vẫn chưa nghe nói, tới thấy cũng chưa từng! Cô nàng Tạ Cẩn Du này, rốt cuộc giấu bao nhiêu bí mật trên mình đây?

“Cổ sắt cổ cầm, hòa nhạc thả thắm.”

(*) Sắt cầm tiết tấu hiệp hòa,

Cùng vui cùng hưởng chúng ta vui vầy.

Tạ Cẩn Du đập lên trường châm, lao vút về phía Lạc Hà đang trôi lững lờ giữa trời. Mục đích của cô rất rõ, nếu không đánh lại Lục Minh thì cứ nhắm thẳng vào vũ khí của hắn mà hạ thủ.

Lục Minh lập tức nhìn thấu ý đồ của cô trong tích tắc, cắn răng siết tay, nóng lòng muốn triệu hồi thất huyền cầm, song tâm tư vừa rối loạn đã xảy ra biến cố.

Tới khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Tạ Cẩn Du, lòng Lục Minh bỗng thốt lên, nhanh chóng nhận ra chỗ bất thường, mồ hôi lạnh thoáng chốc rịn ra trên trán. Chưa quá vài giây, y bỗng dừng phát hiện trên mạch khẩu Thiên Trung và Bách Hội của mình đã bị bốn cây ngân châm phong bế, linh khí vận chuyển không thông, quá lắm cũng chỉ bằng một đệ tử Trúc Cơ!

Thế này thì còn đánh đám cái nổi gì?

Tạ Cẩn Du tung chân đá thẳng vào ngực y một cú.

Ầm!

“Ngã hữu chi tửu, dĩ yến nhạc gia tân chi tâm!”

(*) Rượu ngon ta sẵn có đây.

Để cho tân khách vui say thỏa lòng.

Tiếng đàn ngưng bật.

Cả khoảng sân im phăng phắc.

Sau đó, chẳng biết ai đột nhiên reo lên thành tiếng, tất cả mọi người như thức tỉnh khỏi cơn mơ, lập tức nhảy chồm lên hò reo kích động, tiếng hoan hô rộ lên như sóng vỗ.

“Tạ sư tỷ uy vũ!”

“Tạ sư tỷ!”

“Tạ sư tỷ...!”

Các phong chủ ngồi trên thượng tọa lâu thật lâu vẫn chưa gọi hồn về.

“Tiểu Tạ thật là...” Phi Trần lấy lại hồn trước nhất, nhưng bật ra một câu xong lại chẳng biết nói gì tiếp theo.

Lợi hại sao? Phải, đúng là lợi hại, nhưng không phải là sự lợi hại của chiến đấu thực thụ, vì dù sao Lục Minh cũng không phải bị cô đánh gục. Tuy nhiên, mọi người lại không thể nói là cô phạm quy, bởi vì trí tuệ cũng là một phần của thực lực.

Hạ Lăng dăm chiêu hồi lâu, rồi cất giọng thở dài: “Không hổ là đại sư tỷ của tông môn chúng ta.”

Mộc Tu Dung nghe y nói thế thì mới thở phào, cười vui vẻ: “Hạ sư huynh nói không sai, cuối cùng A Du cũng không làm cho chúng ta mất mặt.”

Lòng Liễu Ký Minh khẽ động, không hiểu vì sao ánh mắt lại dời về phía lôi đài, khéo thay, Tạ Cẩm Du cũng đang quay đầu nhìn về phía hắn.

Nhận ra ánh mắt của hắn, Tạ Cẩm Du bèn nghiêng nghiêng đầu, dây cột tóc màu xanh mềm mại rũ xuống trước ngực, cô cong cong môi, rồi bất giác mỉm cười.

Là cơn gió nhỏ thổi lướt qua hồ xuân khơi lên làn sóng rung động, là liễu rũ bên sông trở nhánh xanh biêng biếc, đong đưa dạo chơi bên tàng cây, thổi qua ghềnh nước cạn, xua nên gợn sóng lăn tăn, là đóa hoa mai hé nụ trong tiết xuân se lạnh, im ắng lặng thầm, nhẹ nhàng đưa hương.

Bỗng dưng khiến ai kia phiền muộn.

Hàn băng đã nứt.

~ Hết chương 25

~Hu hu, chương này tới 5600 chữ lận đó, tính bữa làm hai mà hông biết bữa chỗ nào nên Yun đành lết hết cả chương lun, oải quá, hu hu (c)

26. Chương 26

Edit: Yunchan

Liễu Ký Minh không biết mình bị gì mà lại bối rối quay đầu đi, dứt mắt khỏi cô thật nhanh, sau đó phẩy tay áo, không nói không rằng, quay lưng bỏ đi với vẻ mặt hằm hằm.

Phi Trần nhìn theo bóng lưng hắn, nói giọng sâu xa: “Liễu sư đệ đang sợ Tiểu Tạ thắng rồi tìm mình đòi bảo bối, nên nhanh chân chạy trước đó mà.”

Mộc Tu Dung thật lòng rất yêu mến đứa đồ đệ này, hôm nay Tạ Cẩm Du còn giành được vinh quang lớn cho Thanh Dao phong nên tâm trạng rất vui vẻ, hiện tại không hơi đâu đi suy đoán bụng dạ của Liễu Ký Minh, cười đáp: “Đệ ấy có bảo bối gì, A Du chúng ta cũng không dùng được.”

Phi Trần sờ sờ cằm, cười gian hệt như hồ ly: “Chắc là một bảo bối rất to.”

Phong chủ của Thương Vũ môn hiện tại đều là các sư huynh đệ đồng môn, nhất là Hạ Lăng, Liễu Ký Minh, Phi Trần và Mộc Tu Dung, cả bốn đều tu hành ở Thương Vũ môn từ nhỏ, tình cảm giữa bốn người cũng rất sâu đậm. Tính Phi Trần cởi mở thẳng thắn, miệng mồm liếng thoắng, thường xuyên khơi lên vài trò đùa không gây hại tới ai, mọi người cũng đã tập quen rồi.

Mộc Tu Dung chỉ xem như y đang tiện miệng nói đùa, nhìn y một cái rồi không nói gì thêm nữa.

Trận chung kết diễn ra vào ngày hôm sau.

Đối thủ của Tạ Cẩn Du là kiếm tu của Văn Ngọc phong, đệ tử thân truyền của Phi Trần, đồng thời cũng được Liễu Ký Minh chỉ đạo, là một nhân tố được coi trọng nhất trong lớp đệ tử đời tiếp theo của Văn Ngọc phong.

Như lẽ thường, kiếm tu có lợi hại hơn nữa cũng không thể chống lại cửu châm phong bế linh khí, nó có thể sánh ngang tầm với một loại ám khí. Tuy nhiên kiếm tu này quả thật lợi hại hơn Lục Minh, suýt chút nữa đã đánh cho Tạ Cẩn Du tơi tả, nhưng sau đó Tạ Cẩn Du đã thẳng chân đạp y xuống lôi đài chẳng chút lưu tình.

Thanh Dao phong Tạ Cẩn Du, với tư cách là y tu đầu tiên chiếm được ngôi đầu bảng trong trận tỉ thí tông môn, được ghi tên vào trong tập môn phái lục Thương Vũ môn, đứng sánh vai với tên của Liễu Ký Minh.

Sau khi kết quả này lan truyền đi, khắp Thương Vũ môn đều sôi sục.

Trong đó đệ tử của Thanh Dao phong là phần khích nhất, trước đây vì Mộc Tu Dung không quá quan tâm tới thể sự, nên đệ tử trên ngọn núi này cũng lấy khiêm tốn làm đầu, nhưng hôm nay đại sư tỷ của họ có thể cho Thanh Dao phong được nở mày nở mặt, bây giờ đệ tử Thanh Dao phong đã có thể thẳng lưng nói chuyện với người ngoài! Mà đệ tử của Văn Ngọc phong và Phi Vũ phong cũng đã nhìn Thanh Dao phong bằng con mắt khác, đó là một loại linh hội sau khi được trải nghiệm độ hung tàn của “Nhũ mẫu hóa thân xạ thủ”, thậm chí có người còn thầm ngấm lại xem trước nay bản thân có lầm lỗi gì với người của Thanh Dao phong chưa...

Ai nấy đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, còn Tạ Cẩn Du thì hưởng được mấy ngày đau liệt giường. Sau trận tỉ thí, mượn cơ thân thể không khỏe, cần tĩnh dưỡng mấy ngày, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Tuy vậy vẫn có vô số lễ vật lớn nhỏ được tặng tới ồ ạt bằng đủ loại cách thức khác nhau, Tạ Cẩn Du nhận mà tay chân cuống hết cả lên, cũng nhân cơ hội này kiếm được kha khá món tốt. Mà tiểu sư muội và tiểu sư đệ ở các ngọn núi cũng muốn chiêm ngưỡng một lần vị đại sư tỷ anh hùng trong lời đồn, dăm ba hôm lại đánh bạn tới Thanh Dao phong xem thử đại sư tỷ đã ra ngoài được chưa, trong nhất thời, ngọn Thanh Dao phong tĩnh lặng thanh bình trở nên nhộn nhịp hẳn lên.

Mãi đến ngày thứ năm, Thanh Dao phong đột nhiên đón tiếp một vị khách bất ngờ.

Khi Liễu Ký Minh tới, Tạ Cẩn Du đang ngồi xỏm trước lò thuốc, tay bịt mặt, nghe rằng trợn mắt luyện thuốc trị thương cho mình. Làn khói trắng hằm hập phả lên mặt, không những khiến tư duy trở nên chậm lụt mà cơn đau cũng dịu đi đôi chút. Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm giác thấy một chiếc bóng phủ từ đầu tới chân mình, chắn hết tất cả ánh sáng.

Liễu Ký Minh đứng ngược sáng, ánh nắng phác họa lên thân hình hần, tôn lên dáng dấp cao ráo tuấn tú, quanh thân hần như bao phủ một vòng hào quang, hần cứ đứng lẳng lẳng nhìn Tạ Cẩn Du như thế, khiến tim người ta đập nhanh vô cớ.

“Liễu sư thúc?” Tạ Cẩn Du vô cùng kinh ngạc, đứng bật dậy: “Sao ngài lại tới đây?”

Liễu Ký Minh bước vào được phòng quan sát một chút, sau đó mới đưa mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Người giành được hạng nhất.”

“Đúng vậy.” Tạ Cẩn Du lên tiếng, có hơi mù mờ.

Liễu Ký Minh rất ít khi đến Thanh Dao phong, dù bị thương thì phần lớn cũng do Mộc Tu Dung đến Văn Ngọc phong, đâu thể tự dưng vác thân chạy tới chỗ này?

Tạ Cẩn Du đầy một bụng nghi hoặc, nhưng tới khi chạm phải ánh mắt Liễu Ký Minh thì sức võ lễ, không biết sao một cơn sóng nhiệt bất chợt bò lan lên vành tai, nóng bừng.

“Liễu sư thúc... vẫn nhớ chuyện ta muốn xin ngài một món đồ sao?”

Liễu Ký Minh gật đầu, hần là người không thích phí thời gian trò chuyện, điều này Tạ Cẩn Du có thể tự hiểu ra là rất tốt: “Người muốn thứ gì?”

Tạ Cẩm Du vội xua tay: “Liều sư thúc, thật ra thứ ta muốn không phải là một món đồ.”

Liều Ký Minh cau mày không vui: “Lật lọng?”

Gay go, thật lòng hơi khó nói rõ mà.

Tạ Cẩm Du gãi gãi đầu, chữ nghĩa đảo lòng vòng trong bụng: “Không không không, Liều sư thúc, ngài đừng hiểu lầm, không phải ta lật lọng đâu.”

“... Chỉ tại, ta thật tình không biết nó có phải là đồ vật hay không, nói tóm lại, chỉ có Liều sư thúc là cho ta được thôi.”

“Vật gì?” Liều Ký Minh đã hơi mất kiên nhẫn, lên tiếng giục.

Tạ Cẩm Du hít sâu một hơi, giải thích: “Liều sư thúc, ta nghe đồn khi ngài ở kim đan sơ kỳ đã ngộ ra một bộ kiếm pháp của riêng mình, tên là ”Vạn Cổ“, tuy chỉ có vài thức đơn giản, nhưng rất nhiều tiền bối dù tốn hao tâm huyết cả đời cũng chưa chắc ngộ ra được.”

Liều Ký Minh tiếp lời: “Cho nên?”

“Nhắc tới cũng thấy ngại, sau khi ta chọn bộ Cửu Chân làm vũ khí bổn mạng mới phát hiện có quá nhiều vấn đề trong tu hành mình không thể giải đáp được.” Tạ Cẩm Du cười thở dài, lắc đầu nói: “Người luyện Cửu Chân quá ít, công pháp chuyên môn thì càng ít hơn, dù có tra trong điển tịch thì phần nhiều cũng là cách để vận khí khai thông kinh lạc, về chiến đấu thì trống trơn...”

Liều Ký Minh hỏi: “Vì sao không dùng kiếm?”

Tạ Cẩm Du sửng sốt, trả lời: “Đệ tử ngu dốt, chuyện làm được cùng lắm chỉ là ”Dốc lòng vào một việc, theo đến hết đời thôi“. Ngoài Cửu Chân ra ta rất khó đặt tâm tư của mình lên thứ gì khác, vật là vậy.”

Cô dừng lại giây lát rồi bỗng đứng ngẩn đầu, nhìn Liều Ký Minh với ánh mắt sáng quắc: “Đối với người, cũng vậy.”

Lại là cảm giác này...

Liều Ký Minh thấy có hơi khô nóng, hận không thể xoay lưng bỏ đi ngay lập tức, nhưng vẫn cố ghìm bước chân lại, ráng dời ánh mắt cứng đờ khỏi người Tạ Cẩm Du, nỗ lực trốn tránh ánh mắt của cô, hầu kết hẳn chuyển động mất tự nhiên: “Vậy, người muốn ta làm cái gì?”

Tạ Cẩm Du cơ bản cũng không nghĩ là sẽ nhận được câu trả lời, nên chỉ cười cười chẳng buồn để tâm: “Liều sư thúc có rất nhiều linh ngộ với tu hành, ngoài kiếm đạo ra, những công pháp khác trong Thương Vũ môn cũng có hiểu biết. Thứ ta thỉnh cầu chẳng qua là mong muốn lúc rồi Liều sư thúc có thể chỉ điểm cho ta chút... chút...”

Liều Ký Minh nghe câu này của cô xong, chân mày nhíu lại, thần nhiên phát tay áo nói: “Tạ Cẩm Du, người là đệ tử của Thanh Dao phong.” Dù Mộc Tu Dung không ra tay thì bên trên còn có Hạ Chưởng môn, bất kể ra sao hai chữ “Chỉ điểm” này cũng không rơi lên đầu hắn được.

Tạ Cẩm Du lắc đầu: “Ta tu luyện Cửu Chân, công pháp rất ít, cũng không thích hợp với phương thức tu hành của ta. Như sư thúc ta cũng muốn ngộ ra một bộ công pháp của riêng mình, nhưng mà gần đây ta đang vào giai đoạn bình cảnh, tuy sư tôn muốn giúp ta nhưng cũng chẳng biết làm cách nào. Thật không dám giấu, Liều sư thúc, tu vi của ta đã lâu rồi chưa có tiến bộ.”

Liều Ký Minh chen lời: “Trên trận tỉ thí, đấu pháp đó là do người tự sáng tạo ra?”

Tạ Cẩm Du gật đầu: “Đúng thế.”

Nếu không phải thật sự đã đến giai đoạn bình cảnh không qua được thì cô cũng chẳng nhất thiết phải giành ngôi vị đầu làm gì, xét cho cùng cũng chỉ vì muốn Liều Ký Minh chú ý, rồi cho mình một cơ hội thôi...

Nghĩ lại cái thân đau ê ẩm của mình, Tạ Cẩm Du thầm tụng niệm trong lòng, hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy, cổ nhân quả là không lừa ta.

Liều Ký Minh gật đầu: “Tuy vẫn có khuyết điểm, nhưng như vậy đã tốt rồi.”

“Sư thúc?” Tạ Cẩn Du nhìn hấn ngạc nhiên: “Sư thúc đồng ý rồi à?”

Cự tuyệt, phải cự tuyệt, đề nghị này hoàn toàn không thể đồng ý... trong lòng Liễu Ký Minh có một giọng nói lặp đi lặp lại, nhưng khi hấn thốt ra lời thì lại trái ngược hoàn toàn: “Muốn ta giúp người cũng không phải không thể, có điều chuyện này tuyệt đối không được nói cho người thứ ba biết.”

Vừa dứt lời, Liễu Ký Minh đột nhiên rất muốn rút Thiên Thu đi tìm ai đó đánh một trận nhừ tử.

“Đương nhiên!” Tạ Cẩn Du không nhìn ra suy nghĩ nhỏ nhỏ này của hấn nên vẫn vui như bắt được vàng, nếu không phải vì giữ lại chút hình tượng chẳng nhiều nhận gì của mình thì cô đã nhảy cẫng lên luôn rồi.

Thật ra trong chuyện này cô cũng biết mình có hơi đi quá giới hạn, nếu để mọi người biết được, dù cho Mộc Tu Dung có tốt tính đến đâu thì quan hệ giữa cô và y cũng xảy ra sứt mẻ, ngay cả Liễu Ký Minh cũng khó thể giải thích cho rõ được. Thế nhưng trong Thương Vũ môn, người có thể dạy cho cô về phương diện này chỉ có mỗi Liễu Ký Minh mà thôi.

Điều cô thỉnh cầu cũng không nhiều, chỉ mong Liễu Ký Minh xem chiêu thức của mình rồi chỉ dạy đôi chút là được rồi.

Dù sao, sau lưng có một con hổ có thể nhảy xổ ra bất cứ lúc nào, nếu không nâng cao thực lực thì làm sao bảo vệ được bản thân, thay đổi tình tiết đã định sẵn? Chưa kể, còn có cơ hội tạo thêm thiện cảm.

Mới nghĩ thôi Tạ Cẩn Du đã thấy háo hức: “Sư thúc, khi nào thì chúng ta bắt đầu?”

“Tới khi vết thương người lành hấn.” Liễu Ký Minh trầm ngâm nói: “Giờ Tý, Tự Tĩnh phong.”

Tự Tĩnh phong, nghĩa như tên, đệ tử phạm lỗi sẽ tới đỉnh núi này diện bích suy ngẫm, ngày thường nơi này chẳng có ai lai vãng, đúng là nơi vừa bí mật vừa yên tĩnh nhất.

Tạ Cẩn Du gật đầu cái rụp, rồi nghe Liễu Ký Minh nói tiếp: “Ở trước mặt mọi người, ta vẫn cần tặng cho người một món đồ.”

Nếu không, Phi Trần lấm mồm có thể lải nhải tới nổi lỗ tai Liễu Ký Minh đóng kén mắt, Tạ Cẩn Du nghĩ đến cảnh này thì cười cong cả mắt mày: “Liễu sư thúc cứ tùy ý.”

Liễu Ký Minh vui vẻ đồng ý.

Việc này cứ được định đoạt như thế.

Sau đó, Liễu Ký Minh cứ như đột nhiên thông suốt, quyết định nhận người đoạt ngôi đệ nhất của đệ tử ký danh trong đợt tỉ thí tông môn, tức Dương Vân Thanh làm đồ đệ thân truyền. Dương Vân Thanh kích động tới mức mặt mũi nở hoa, lúc đóng gói ra khỏi Thanh Dao phong còn đặc biệt ôm hai vò rượu ngon chẳng biết thó được từ đâu đi tìm Tạ Cẩn Du nói chuyện trắng đêm. Kết quả, hai người uống tới say mềm, bị đệ tử tuần núi phát hiện rồi tống tới trước mặt Liễu Ký Minh và Mộc Tu Dung.

Ai dè hai người này say tới nổi bất tỉnh nhân sự, nhưng sau khi bị vác tới Triều Dương phong, vừa ngó thấy Liễu Ký Minh ở đây thì bốn con mắt đồng loạt phát sáng, bổ nhào tới, mỗi người ôm một bên đùi, gào rú.

Dương Vân Thanh: “Tiền bối! Tiền bối ơi, hu hu hu, rốt cuộc người cũng chịu nhận ta rồi! Rốt cuộc người cũng chịu nhận ta rồi! Ta thật là muốn khóc, ta thật là muốn khóc!”

Tạ Cẩn Du: “Sư thúc! Liễu sư thúc ơi! Ta muốn ngâm cho ngài nghe một bài thơ! ”Chốn này có một mỹ nhân, sau lần gặp gỡ chẳng tài nào quên, một ngày không gặp nhớ chàng khôn khuây, hỡi ơi chim Phượng lượn bay, tìm Hoàng khắp chốn bao ngày bao đêm, thương thay người vẫn lặng yên, tường đông hoang vắng chẳng màng đoái trông! Gảy đàn khúc hát thay lòng, dốc ra cho hết những lời trong tim...“, Ôi? Đàn đâu? Đàn đâu? Nhưng ta không biết đàn... thật là muốn khóc! Thật là muốn khóc!”

Liễu Ký Minh: “...”

Hấn cố dằn đồng gân xanh đã nổi rộp trên thái dương, gần như sắp hết nhịn nổi phải rút phăng Thiên Thu ra —

“Ôi ôi ôi, A Du, A Du ơi, sao con lại uống ra thế này?” Mộc Tu Dung nhanh tay lẹ mắt, gỡ Tạ Cẩn Du ra khỏi đùi Liễu Ký Minh, kéo đến cạnh mình, vỗ mặt trách cứ: “Thế này phải bị phạt, có biết không?”

Một khắc sau, Dương Văn Thanh đã bị một kiếm đánh bay chẳng chút lưu tình.

Được rồi, đồ đệ của mình muốn đánh sao thì cứ đánh!

Cuối cùng Hạ Lăng cũng tới nơi, đen mặt lòi hai tên phá làng phá xóm này đi giải rượu, tới khi cả hai tỉnh táo lại rồi, bị trừ chu cấp hàng tháng chưa nói, còn bị nhốt mỗi người mỗi nơi trên Tự Tĩnh phong để suy ngẫm ba tháng.

Không cho ăn, không cho tắm, không cho dùng linh lực!

Thế nhưng có ai biết được, y làm vậy khéo sao lại tiện cho Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh.

Vào giờ Tý mỗi ngày, Tạ Cẩn Du đều vác theo cái mặt hớn hở đợi người nào đó đi lên đỉnh núi, cả ngọn Tự Tĩnh phong được ánh trăng trải rộng, rắc ánh bạc lên khắp cõi đất trời. Thế nên, mỗi khi hồi tưởng lại những ngày tháng đó, thứ mà cô nhớ tới đầu tiên chính là vầng trăng sáng tỏ treo xa tít ở phía chân trời, nhưng như có thể dễ dàng bắt lấy, nắm trong tay.

“Liều sư thúc ~”

Liều Ký Minh vẫn luôn giữ vững bản mặt gỗ, mắng: “Không được động tay động chân.”

“Dạ ~” Tạ Cẩn Du vui vẻ đáp ứng.

Liều Ký Minh: “Bớt lảm lời!”

Tạ Cẩn Du cười tít mắt: “Được!”

Liều Ký Minh: “Câu này cũng không được nói!”

“Hả ~ nhưng mà sư thúc, ngài nói câu nào?”

...

~ Hết chương 26 ~

27. Chương 27

Edit: Yunchan

Thời gian như nước chảy, mới đó mà năm năm đã trôi qua chỉ như chớp mắt.

Ba tháng trước, Liễu Ký Minh nhận lệnh của Hạ lăng, dẫn theo lớp đệ tử mới xuống núi rèn luyện, tính thời gian thì hai hôm nữa sẽ trở về.

Tạ Cẩn Du và Dương Văn Thanh đã ngồi chực trên núi trông mòn cả mắt từ lâu.

Đợi tới khi nhắc thấy bóng áo đỏ xuất hiện, hai người đều nhảy cẫng lên chạy tới nghênh đón.

“Sư tôn, rốt cuộc người cũng về rồi!”

“Liều sư thúc!” Tạ Cẩn Du bưng bưng phấn khởi nhào lên nắm lấy vạt áo hắn, nén đầy một bụng tâm sự chỉ chờ hắn về nói cho hắn nghe.

Nhưng ngay khoảnh khắc cô vươn tay ra đã như bị điện giật, rụt ngay lại.

Khi Liễu Ký Minh xuống núi chỉ có một thân một mình, mà bây giờ, bên cạnh hắn đã có thêm một người. Người đó đang tựa hồ lên người hắn, mái tóc đen mượt xõa ra lò xo, ngũ quan như ẩn như hiện toát lên vẻ xinh đẹp mông lung, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ để Tạ Cẩn Du thấy rõ mặt người này.

Cô gái trước mặt đương độ tuổi hoa, vóc người nhỏ nhắn, trông vô cùng yếu đuối thướt tha, khiến người ta yêu mến. Mái tóc đen rối rời chẳng những không phá hỏng dung nhan xinh đẹp của cô ta, trái lại còn điểm thêm cho nó đôi nét nhu mì yếu đuối.

Tạ Cẩn Du lùi lại mấy bước, nhìn Liễu Ký Minh hoang mang: “... Liễu sư thúc?”

Cô gái kia nghe thấy giọng cô bèn yếu ớt ngẩng đầu lên, tuy gương mặt ốm yếu bệnh tật nhưng chẳng làm giảm đi khí chất tao nhã, ngược lại còn khiến cho ngũ quan vốn đã rất đối xinh đẹp càng tăng thêm nét mỏng manh, đôi mắt kia lướt qua mọi người dịu dàng như làn thu thủy, mang theo vẻ quyến rũ mơ hồ.

Thế gian chẳng ai có thể chống lại được một dung nhan như thế.

Tạ Cẩn Du như bị sét đánh.

Uỳnh Uỳnh!

Đất bằng nổi sóng.

Thu Mi.

Chẳng phải nữ chính Thu Mi hai tháng nữa mới xuất hiện ư? Vả lại theo nguyên tác thì Thu Mi sẽ danh chính ngôn thuận bước vào Thương Vũ môn qua đợt tuyển chọn kia mà, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây, ngay lúc này?! Tại sao... tại sao cô ta lại được Liễu Ký Minh đưa về?

Trong đầu Tạ Cẩn Du nổ vang, nát hết rồi.

“Vào trong rồi nói.” Liễu Ký Minh như không nhìn thấy sự kinh hoàng của cô, cất bước vào trong đại điện Triều Dương phong.

Hạ Lăng đã ở trong đó từ rất sớm để chờ hấn trở về.

Chân Tạ Cẩn Du như giẫm lên vải bông, chênh vênh đến nỗi gần như không thể đứng vững, mãi tới khi Dương Vân Thanh huých vào tay, cô mới như đang nằm mơ, dời ánh mắt đờ đẫn về phía Liễu Ký Minh và cô gái bên cạnh hấn.

“... Gia tộc của cô ta bị diệt, không có chỗ nào nương tựa, lúc ta gặp phải thì cô ta đang bị Ma tộc truy sát, nên đưa cô ta về đây...” Giọng của Liễu Ký Minh bay lững lờ vào tai Tạ Cẩn Du, dường như khá xa xôi, nghe vào chẳng chân thật chút nào.

“Tạ sư tỷ, tỷ sao vậy?” Dương Vân Thanh nhìn sắc mặt cô, quan tâm hỏi han: “Sư tôn về tỷ không vui sao?”

Tạ Cẩn Du cố nặn ra nụ cười gượng, đáp: “Phải, ta nên vui mới đúng.”

Nhưng Thu Mi tới rồi! Hơn nữa còn được Liễu Ký Minh đưa về! Giờ đây cô còn vui vẻ được sao?

“Tạ Cẩn Du.” Lòng cô rối bời, đúng lúc này chợt nghe Hạ Lăng gọi tên mình.

“Dạ, Hạ chương môn.” Tạ Cẩn Du quỳnh quáng lên tiếng.

Hạ Lăng nhìn cô nói tiếp: “Người tạm thời đưa Thu cô nương về Thanh Dao phong trị liệu trước, cần phải điều dưỡng cho Thu cô nương thật tốt, chuyện của Thu cô nương chúng ta cần phải tra xét lại.”

Tạ Cẩn Du mấp má môi, yếu ớt lên tiếng: “... Dạ.”

Cô bước tới đỡ Thu Mi dậy, trong thoáng chốc ngửi thấy trên người Thu Mi tỏa ra hương mai thoang thoang, khi ngửi thấy hương mai này cơ thể cô lập tức cứng đờ, lập tức hiểu ra Liễu Ký Minh đã đỡ Thu Mi như thế này suốt cả quãng đường.

Tạ Cẩn Du nhìn sang Liễu Ký Minh theo phản xạ, thì thấy hấn đang nhìn mình, chân mày cau lại.

Không, chỉ là nhìn về hướng này thôi, hấn đang nhìn cô, hay đang nhìn Thu Mi bên cạnh cô? Bây giờ cô đã không còn xác định được nữa.

Thu Mi đã tới rồi.

Thế là diễn biến của “Đọa Tiên” cũng bắt đầu rồi. Dù cô đã cố gắng rất nhiều, thế nhưng vẫn không thể ngăn được diễn biến trong nguyên tác sao?

Tới khi về đến Thanh Dao phong, còn chưa sắp xếp chỗ ở cho Thu Mi xong, Thu Mi đã bất ngờ khoác tay lên vai cô, ngón tay thon mảnh không xương, giọng chân thành: “Tạ Cẩn Du.”

Tạ Cẩn Du cứng đờ người, tóc gáy dựng hết cả lên: “Cái gì?”

Làm sao cô ta biết tên mình?

Thời khắc này Thu Mi đâu còn chút suy yếu nào, cô ta ghé vào bên tai Tạ Cẩn Du, giọng mang theo ý cười, dùng chất giọng gần như nỉ non nhưng lại khiến Tạ Cẩn Du ngã vào hố băng ngay tức khắc: “Sao tỷ vẫn còn ở trong Thương Vũ môn thế này?”

Theo nguyên tác thì lẽ ra đến lúc này nữ phụ tốt thí Tạ Cẩn Du đã bị đuổi xuống núi vì tư thông với Ma giáo.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa nổ vang bên tai cô, thông báo Thu Mi là một người trùng sinh, khiến đầu óc vốn đã rối bời của cô càng thêm hỗn loạn.

Hiện tại Tạ Cẩn Du chỉ cảm thấy lòng bàn tay và gan bàn chân mình lạnh buốt, cô ném Thu Mi vào phòng khách, rồi nhấn mạnh từng chữ: “Làm sao cô biết?”

Thu Mi ngã ngồi trên giường, ngoài sắc mặt hơi tái ra thì hoàn toàn chẳng có gì khác lạ, dáng vẻ yếu đuối vừa rồi chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi. Dù vậy cô ta vẫn còn cau mày ra vẻ oán trách: “Tạ sư tỷ, sao tỷ lại làm vậy chứ, đau chết người ta rồi.”

Tạ Cẩn Du trợn mắt nhìn dáng vẻ ta đây đáng thương của cô ta mà giận quá hóa cười: “Đau ở đâu? Có muốn sư tỷ ta bôi thuốc cho không?”

Hạ Lăng không ở đây, Liễu Ký Minh cũng chẳng có mặt, nên cũng chẳng cần phải giả vờ giả vịt tiếp làm gì, Thu Mi rút lại vẻ khổ sở trên mặt, đổi sang dáng vẻ tươi cười: “Càng ngày càng thú vị đó, Tạ sư tỷ.”

Để có thể gặp được Liễu Ký Minh sớm hơn dự kiến, cô ta đã phải mất rất nhiều công sức mới dựng nên được một màn kịch hay như vậy, giúp bản thân không cần vượt qua đợt tuyển chọn, mà lấy thân phận một cô gái yếu đuối bị Ma tộc truy sát để bước chân vào Thương Vũ môn, tất cả vì muốn gặp được Liễu Ký Minh sớm hơn, để hấn ái mộ mình sớm hơn. Kiếp trước cô ta chỉ chăm chăm ngưỡng mộ sư tôn, vì Liễu Ký Minh quá mức lãnh đạm, nên cô ta mới không để mắt tới người nam nhân bất kể là tư chất hay phương diện khác đều ưu tú hơn Hạ Lăng này, giờ đây cô ta nhất định sẽ không để vụt mất nữa.

“Tỷ đoán thử xem kết quả lần này sẽ thế nào đây?” Giọng Thu Mi êm ái ngọt ngào như có thể bóp ra nước: “Ta đang mong đợi lắm đấy.”

Tạ Cẩn Du hừ lạnh, hình mũi lên trời: “Cô cứ chờ rồi xem, Thu Mi!”

Bản thân cô đã mất nhiều năm để tạo thiện cảm với mọi người của Thương Vũ môn, nếu cô ta muốn động vào cô, người khác thì không nói làm gì, chỉ riêng Mộc Tu Dung thôi khẳng định sẽ là người ra mặt đầu tiên.

Liễu Ký Minh... Liễu sư thúc, nhất định cũng sẽ không đồng tình!

Kỳ thật Tạ Cẩn Du rất muốn giết chết Thu Mi luôn cho xong, cô đã thử bỏ vào thuốc mấy loại dược vật làm linh lực ngưng trệ, tuy nhiên mỗi lần cô xuống tay, Thu Mi đều có đủ mọi cách né tránh vô cùng khôn khéo, sau đó, cái chờ đợi cô chính là hình phạt cực đoan của hệ thống.

Đứa con của thiên đạo...

Tạ Cẩn Du bị hệ thống hành hạ tới nỗi mồ hôi đầm đìa, nghiêng răng nghiêng lợi, cô không tin thứ quỷ quái đó!

Vết thương của Thu Mi dần lành hẳn, sau đó chẳng cần mất bao nhiêu thời gian, vào một lần “Tình cờ” nào đó, Hạ Lăng chợt kinh dị phát hiện ra tư chất thượng đẳng của cô ta, “Thiên” đơn linh căn trăm năm khó gặp, vì vậy đã đặc cách nhận cô ta vào môn hạ Phi Vũ phong, chính thức trở thành đệ tử của Thương Vũ môn.

Sau đại diện bá sư chẳng bao lâu thì có thư truyền tới, báo rằng một tòa thành dưới sự quản lý của Thương Vũ môn xuất hiện ma khí, hơn nữa trước đây Thu Mi từng bị Ma tộc truy sát, nên Hạ Lăng càng coi trọng việc này hơn. Y đặc biệt phái Mộc Tu Dung xuống núi dò xét, còn Văn Ngọc phong thì đảm nhiệm phần võ lực, Dương Vân Thanh với tư cách là đệ tử thân truyền của Liễu Ký Minh dẫn theo một nhóm sư đệ sư muội đi theo bảo vệ Mộc Tu Dung, cùng xuống núi. Mà Tạ Cẩn Du là đại sư tỷ của Thanh Dao phong thì ở lại tông môn, xử lý toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong Thanh Dao phong.

Đoàn người vừa hạ sơn chưa bao lâu, Liễu Ký Minh đã muốn bế quan.

Bấm ngón tay tính toán, hiện tại cách lần bế quan trước đã hơn mười năm, từ sau Trúc Cơ đến nay, hẳn chưa bao giờ ngưng bế quan trong thời gian dài như vậy.

Vào ngày bế quan, Tạ Cẩn Du đứng ở Văn Ngọc phong dõi mắt nhìn theo hân.

Từ sau khi Thu Mi tới Thương Vũ môn, hai người hầu như không có cơ hội ở riêng với nhau, vì phải đối phó với Thu Mi, nên ngay cả việc tới Văn Ngọc phong điểm danh hàng ngày Tạ Cẩn Du cũng không có lòng dạ để làm. Trong khi tông môn sự vụ nhiều vô kể, vì sự xuất hiện bất ngờ của Ma tộc mà công việc của Liễu Ký Minh cũng rất nhiều, cuộc hẹn vào giờ Tý ở Tự Tĩnh phong cũng tạm dừng lại từ đó.

“Tạ Cẩn Du.” Lúc tới gần lối vào động phủ, Liễu Ký Minh đột nhiên dừng bước.

Ánh mắt Tạ Cẩn Du trong veo như nước thu, đáp: “Dạ?”

Liễu Ký Minh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, không nói gì.

Tạ Cẩn Du đột nhiên bật cười, nói tiếp: “Ta chúc trước ở đây nhé, chúc tu vi của Liễu sư thúc tiến thêm một bước!”

Liễu Ký Minh gật đầu, gọi thêm lần nữa: “Tạ Cẩn Du.”

“Dạ?” Tạ Cẩn Du nghiêng đầu khó hiểu.

Liễu Ký Minh chưa từng gọi tên cô trịnh trọng thế này bao giờ, nếu là trước đây thì ngay sau đó sẽ có một màn quả măng ra trò rồi.

“Đợi ta xuất quan.”

Tạ Cẩn Du sững sờ, Liễu Ký Minh hiếm khi nói chuyện không đầu không đuôi thế này. Đợi hân xuất quan? Cô có không làm bao giờ đâu? Tuy vẫn còn ngờ vực, nhưng cô lại cười tươi hơn trước: “Cam đoan với sư thúc, sau khi Liễu sư thúc xuất quan người nhìn thấy đầu tiên chính là ta!”

Liễu Ký Minh “Ừm” một tiếng hài lòng, khi quay lưng đi thì thoáng ngược mắt nhìn lên bầu trời.

Bầu trời mùa thu xanh thẳm, trong ngần như gột rửa, khéo thay, một áng mây nhạt màu trôi qua lững lờ, rất nhạt rất nhẹ, giống hệt với nụ cười rất nhạt trên môi hân hiện tại, nếu như để Tạ Cẩn Du nhìn thấy dám chắc cô sẽ làm âm lên một trận cho xem. Chẳng qua... nghe ồn ào lắm nhải quá lâu, dường như đã trở thành thói quen mất rồi.

Hay là, nghe lời các sư huynh khuyên, tìm một đạo lữ song tu...

Thế nhưng, sau khi Liễu Ký Minh xuất quan lại chưa từng nhìn thấy Tạ Cẩn Du dù chỉ một lần, tiểu lừa đảo luôn nói là làm ấy lần đầu tiên cho hân leo cây.

“Tạ Cẩn Du! Người tư thông với Ma tộc, cấu kết với địch nhân, phản bội sư môn, có từng nghĩ sẽ nhận lấy hậu quả hôm nay chưa?!”

Trên đỉnh Triều Dương phong, Tạ Cẩn Du bị phục tiên thẳng trói chặt, quỳ trên đại điện. Cô ngẩng đầu lên, Hạ Lăng ngồi ở thượng vị, vẫn là bộ bạch y như tuyết đó, nhưng ánh mắt lại như gió lạnh, hân không thể ăn tươi nuốt sống cô, mà đứng bên cạnh y là một bóng dáng thướt tha, chính là Thu Mi.

Tạ Cẩn Du cúi đầu cắn răng: “Ta không biết Hạ chương môn đang nói gì!”

Ngay cái hôm Liễu Ký Minh bế quan, hệ thống đã liên tục nhắc nhở cô cốt truyện bị lệch khỏi quỹ đạo, đồng thời cảnh cáo cô nếu không nghĩ cách kéo diễn biến về lại nguyên tác thì sẽ bị trừng phạt. Lòng cô chỉ

có xem thường, trừng phạt? Trừng phạt gì? Gãy chân, tự bạo, mười đại cực hình sao?! Cô không động thủ với Thu Mi, Thu Mi vẫn nhận được sự cưng yêu của tất cả mọi người từ trên xuống dưới tông môn như cũ, vậy hệ thống còn muốn phục hồi nguyên tác nào nữa?! Sao không châu trời luôn đi?

“Ta thấy ngươi đúng là chưa thấy hoàng hà thì chưa chết tâm!” Hạ Lăng mắng, khi ngoảnh đầu qua bên cạnh thì giọng lập tức đổi sang dịu dàng: “Mi nhi, con nói đi.”

Thu Mi bước lên mấy bước, dịu dàng thì lễ, rồi cất giọng tự nhiên: “Lúc đồ nhi dưỡng thương ở Thanh Dao phong đã phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, cách mấy ngày vào giờ Tý, Tà sư tỷ sẽ mất tích, dù tìm khắp nơi cũng không thấy tỷ ấy đâu. Ban đầu đồ nhi tưởng rằng sư tỷ có chuyện gì đó, nhưng sau mấy lần như thế thì lại phát hiện ra một quy luật, đó là khoảng năm ngày Tà sư tỷ sẽ đi đâu đó một lần.”

“Đồ nhi từng hỏi thẳng nhưng Tà sư tỷ vẫn không trả lời, chỉ bảo là đồ nhi nhìn lầm. Mãi tới mấy hôm trước rời khỏi Thanh Dao phong, đồ nhi thật sự không đành lòng hiếu kỳ, bèn lén bám theo Tà sư tỷ, thì phát hiện tỷ ấy tới Tự Tĩnh phong. Đến đây đồ nhi lại lấy làm lạ, đêm hôm khuya khoắt như thế lên Tự Tĩnh phong làm gì? Cho đến khi, đồ nhi nhìn thấy một bóng đen xuất hiện...”

Nói đến đây nét mặt cô ta đột nhiên trở nên khủng hoảng, dường như gặp phải chuyện gì rất đáng sợ.

Nếu không phải bị phục tiên thăng trời gô tay chân, thì Tà Cẩn Du đã nhào tới trước mặt cô ta, nắm cổ áo rồi hét vào tai cô ta rằng: “Thu Mi! Ngươi ngậm máu phun người!”

Từ sau khi Thu Mi đến đây, cô đã không còn tới Tự Tĩnh phong vào đêm khuya nữa, càng không gặp gỡ ai! Dù có gặp, thì người đó cũng chỉ là Liễu Ký Minh. Vấn đề là... làm sao cô ta biết, làm sao cô ta biết?!

Thu Mi bị cô dọa đến nỗi rụt vai lại, giọng mềm mại đáng yêu: “Về sau, đồ nhi có nghe một tiểu sư muội của Thanh Dao phong nói, không chỉ sau khi đồ nhi tới đây, mà lúc trước, Tà sư tỷ cũng thường biến mất vào giờ Tý... sư tôn...”

“Thu Mi!” Vành mắt Tà Cẩn Du như sắp nứt ra tới nơi: “Ngươi nói vậy...”

“Dẫn đệ tử Hà Liên của Thanh Dao phong vào đây.” Hạ Lăng dịu dàng nhìn Thu Mi, ra hiệu cô ta lui ra.

Hà Liên được đưa vào, run lập cập hành lễ, cô là đệ tử ký danh của Thanh Dao phong, thường ngày chỉ làm vài việc vặt vãi: “Thưa, ba tháng trước, vào ban đêm đệ tử đột nhiên thấy không khỏe, mọi người đều bảo Tà sư tỷ rất giỏi y thuật, tính tình cũng tốt, nên đệ tử muốn đi tìm tỷ ấy xem thử. Ai dè, hôm ấy đệ tử tới thì đúng lúc Tà sư tỷ bước ra khỏi cửa, đệ tử có gọi tỷ ấy mấy tiếng nhưng tỷ ấy cứ như không nghe thấy, chỉ bay thẳng tới Tự Tĩnh phong... đệ tử, đệ tử thấy rất sợ, nên hốt hải chạy về phòng mình.”

Hạ Lăng cau mày: “Tà Cẩn Du, ngươi còn gì để nói?”

Tại sao đệ tử ký danh có thể tự ý xông vào tiểu viện của cô? Đêm hôm khuya khoắt khó ở trong người tại sao cứ nhất định phải tới tìm cô? Chỉ nhìn phương hướng đã biết cô tới Tự Tĩnh phong, lý lẽ gì đây?

Nhưng tới khi trông thấy nụ cười của Thu Mi, Tà Cẩn Du lập tức vỡ lẽ.

Muốn đổ tội cho người thì thiếu gì lý do.

Hệ thống nói diễn biến lệch khỏi quỹ đạo, hóa ra là chỉ việc này. Ha ha, Thu Mi, Thu Mi, cô được hàng vạn hàng nghìn sủng ái còn chưa đủ, còn muốn diệt trừ tất cả nhân tố gây bất lợi cho mình sao! Mà hệ thống này, chính xác là sinh ra vì Thu Mi, còn hoang tưởng bắt Tà Cẩn Du này biến thành một con rối của cốt truyện sao!

Tà Cẩn Du cười lạnh: “Thu Mi, sao cô dám chắc người ta gặp là Ma tộc?!”

Thu Mi sợ hãi liếc mắt nhìn Hạ Lăng, sau khi nhận được ánh mắt trấn an của y mới bình tĩnh lại, chậm giọng nói: “Bóng đen đó tỏa ra hắc khí, mắt đỏ như máu, giống y hệt Ma tộc từng truy sát ta...”

Có lẽ là nhớ lại thảm trạng khi đó, nói đến đây cô ta bỗng bật ra tiếng nước nỡ.

Ánh mắt Phi Trần đầy vẻ không đành lòng, cất giọng than thở: “Tiểu Tà ơi Tiểu Tà! Sao lại ngốc như vậy? Thương Vũ môn chúng ta có chỗ nào không tốt với người đâu? Tại sao ngươi phải làm như vậy?”

“...”

Tạ Cẩm Du nhắm mắt lại, không phải cô ngốc, mà là những người ở đây đều bị Thu Mi làm mê muội đầu óc hết rồi. Hiện tại, chỉ còn một cách để rửa oan cho cô, đó chính là khai ra Liễu Ký Minh. Nhưng mà, một khi khai ra Liễu Ký Minh thì lời hứa giữa hai người cũng bị phá vỡ, cô chẳng những thành người không giữ lời, mà mọi người trên dưới Thương Vũ môn sẽ nhìn cô và Liễu Ký Minh bằng ánh mắt gì? Chưa kể hành động đó cũng sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của Mộc Tu Dung.

Huống chi... cô hoàn toàn không biết, nếu như khai ra Liễu Ký Minh, thì liệu có kéo hẳn vào vũng nước đục hay không!

“Không nói sao? Tạ Cẩm Du, bằng chứng vững như núi, ngươi còn gì để chối cãi nữa?” Hạ Lăng cười nhạt, lớn giọng trách cứ: “Thương Vũ môn dưỡng dục ngươi hơn mười năm, không ngờ lại dưỡng ra một kẻ vong ân bội nghĩa như ngươi! Thật là quá nực cười! Ngươi cứ thản nhiên tư thông với Ma tộc, bất chấp sự an toàn của sư tôn, hãm hại gia tộc của một tiểu cô nương vô tội, làm như vậy, ngươi thấy vui sao?!”

“Thật là biết người, biết mặt, chẳng biết lòng! Nếu ta biết sớm có ngày hôm nay, thì năm đó khi ngươi được Mộc sư đệ đưa về Thương Vũ môn đã... đã đuổi ngươi xuống núi rồi!”

Bao nhiêu lời xỉ vả đổ trút xuống đầu Tạ Cẩm Du, cô nhìn Hạ Lăng với gương mặt vô cảm, trong khi cơ thể thì run lên mất kiểm soát. Quá tốt... thời cơ này thật sự quá tốt... Liễu Ký Minh bé quan, Mộc Tu Dung xuống núi, tất cả những người có thể đứng ra che chở cho cô đều không có mặt ở đây! Những người còn lại, dưới cơn thịnh nộ của Hạ Lăng và “Bằng chứng vững như núi” đó, càng không thể lên tiếng nói giúp cô câu nào!

Gì mà ma khí xâm lấn, gì mà bị Ma tộc diệt cả gia tộc, đây rành rành là âm mưu do một tay Thu Mi bày ra!

Cô đảo mắt nhìn quanh đại điện, nhìn lướt qua những gương mặt quen thuộc từng bảo vệ mình, giọng gằn như nghẹn ngào: “Ta... không có...”

“Chuyện đã tới nước này mà ngươi còn dám nói không!” Hạ Lăng cả giận quát.

Tạ Cẩm Du lắc đầu, cố dần xuống giọt nước mắt chực trào ra, bây giờ có khóc cũng không thể giải quyết được chuyện gì, cô nhất định phải tỉnh táo lại: “Tạ Cẩm Du ta, trước giờ luôn làm việc quang minh chính đại, chuyện phản bội sư môn, cấu kết Ma tộc, ta tuyệt đối không làm!”

Cô cất giọng đầy khí phách.

“Hay cho phường lẻo mép.” Hạ Lăng giận quá hóa cười: “Xem ra hôm nay không đẩy ngươi vào chỗ chết thì ngươi sẽ cương quyết không thừa nhận! Lôi Tạ Cẩm Du tới Đọa Tiên đài, loại bỏ tu vi, phế tận gốc kinh mạch, cho cô ta vĩnh viễn không thể bước vào con đường tu tiên!”

Tạ Cẩm Du ngẩng phắt đầu: “Hạ chưởng môn!”

Y muốn cắt đứt tiên đồ của cô!

Đọa Tiên đài, là nơi thực thi hình pháp nghiêm trọng nhất của Thương Vũ môn, chỉ có tội thí sư, phản bội môn phái, đại nghịch bất đạo mới bị giải tới đây thụ hình, một khi đã bước lên Đọa Tiên đài, thì đâu chỉ không còn khả năng bước vào tiên đồ, mà thậm chí cả mạng cũng chưa chắc giữ được!

“Hạ sư huynh...” Phi Vũ không đành lòng: “Tốt xấu gì chúng ta cũng nhìn Tiểu Tạ lớn lên từ nhỏ...”

“Phi Trần, đệ quên cô ta đã làm ra chuyện gì sao?” Hạ Lăng gặng hỏi.

Phi Trần nhắm nghiền mắt lại, thở dài: “Được rồi.”

“Người đâu! Giải Tạ Cẩm Du lên! Sau khi thụ hình Đọa Tiên đài thì đuổi cô ta ra khỏi Thương Vũ môn, suốt đời không được bước chân vào nơi này nữa bước!”

Tầm mắt Tạ Cẩm Du tối sầm, thứ cuối cùng cô nhìn thấy là nụ cười hả hê của Thu Mi sau lưng Hạ Lăng.

Khí huyết sôi sục trong lồng ngực, cô thầm nhủ mười mấy năm vất vả khổ luyện của mình còn không bằng một bàn tay cốt truyện nhẹ nhàng vung lên. Tất cả mọi thứ đều phát triển theo hướng xấu nhất, bây giờ cô đã không còn đường lui nữa rồi.

Không thể lui được nữa, nhưng chính cô sẽ tự tìm ra cho mình một đường lui cuối cùng.

Hệ thống... giỏi lắm... cô tuyệt đối sẽ không làm con rối mặc cho người ta định đoạt, cô tuyệt đối không để Thu Mi làm hại bất cứ người vô tội nào, cô nhất định phải... hủy diệt hệ thống, không hối tiếc!

~ Hết chương 27 ~

28. Chương 28

Edit: Yunchan

Ký ức cuộn trào hỗn loạn, một cơn gió mát phất qua má, Tạ Cẩm Du thấy đầu óc mê man choáng váng, gần như không đứng vững nổi. Cô bị hút ra khỏi bóng tối, chậm rãi mở mắt ra từ trong đau đớn.

Tầm mắt trở lại thanh minh, còn cô vẫn đang ở trong thế giới dưới đáy biển, ánh sáng của Châu Ký Ưc cũng đã tắt.

Thu Mi thấy cô tỉnh lại thì mỉm cười tung hứng hạt Châu Ký Ưc trong tay, hỏi: “Tạ sư tỷ, xem xong rồi sao?”

Tạ Cẩm Du nhìn thấy cô ta, lòng lập tức dâng lên nỗi hận, sự thống khổ mà cô chịu trên Đọa Tiên đài tức tốc ủa về trong trí nhớ, mang theo một cơn rùng mình: “Thu Mi...”

“Tạ sư tỷ, tỷ nói xem tỷ có ngu xuẩn hay không?” Thu Mi trề thấp hàng mi, nói với giọng thương hại: “Tỷ thật lòng cho rằng Liễu sư thúc sẽ yêu tỷ sao? Nếu y yêu tỷ thật, thì năm đó khi tỷ lên Đọa Tiên đài tại sao không ra mặt ngăn cản chứ. Tỷ nói thử xem, tỷ là gì trong lòng y nào?”

Tạ Cẩm Du sững ra một thoáng, sắp xếp lại ký ức trong đầu, sau khi định thần lại thì đột nhiên cười to: “Thu Mi, ta nên nói cô ngốc hay là tự cho mình thông minh đây, cô nghĩ ta là gì trong lòng của Liễu sư thúc? Nếu không là gì thì cô nghĩ tại sao sư thúc lại muốn lấy ta? Đừng nói cô thật lòng tưởng là hai chúng ta chỉ đắp chăn bông tán dóc mỗi tối nhé?”

Nghe xong câu này của Tạ Cẩm Du, sắc mặt Thu Mi thoáng cái trở nên hết sức khó coi.

“Được rồi, tuy bây giờ cô lợi hại tột bậc, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, cứ như toàn bộ thế giới này đều nằm trong lòng bàn tay cô, chẳng có gì là qua mắt được cô. Nhưng có một số thứ cô mãi mãi không biết, đó chính là Liễu sư thúc kết thành đạo lữ với ta lúc nào? Vì sao kết thành đạo lữ với ta? Chắc chắn, hình như chuyện này làm tiểu sư muội nhận được mọi sủng ái của chúng ta nóng đầu lên rồi này.” Mỗi khi Tạ Cẩm Du thốt ra một câu, sắc mặt Thu Mi lại khó coi hơn một chút, cuối cùng, nụ cười quyến rũ hàng hiệu luôn treo trên môi cô ta đã biến mất tăm, thay vào đó là ánh mắt trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Tạ Cẩm Du.

Tạ Cẩm Du như chẳng phát hiện ra điều gì, bắt chước thần thái của Thu Mi, hỏi tới: “Tại sao lại thế? Người Liễu sư thúc yêu phải là ta mới đúng! Tại sao y lại cười đồ tốt thí đáng ra phải chết từ lâu này! Tại sao! Tại sao lại xảy ra tình tiết vượt ngoài tầm kiểm soát thế này!”

Hai tay cô siết chặt thành quyền, phản ứng cuồng loạn, mô phỏng giống y như đúc, hết như bị Thu Mi nhập hồn.

Gương mặt Thu Mi méo mó tới nỗi không giữ được vẻ vô cảm cơ bản nhất, cô ta rít lên phẫn nộ: “Tạ Cẩm Du!”

Tạ Cẩm Du liếc xéo cô ta, rồi ngoảnh mặt làm lơ, tiếp tục đắm ngực giậm chân diễn tiếp: “Chuyện này xảy ra khi nào? Không, lúc cô ta còn ở Thương Vũ môn hoàn toàn không có bất luận dây dưa gì với sư thúc! Cho dù có, thì cũng chỉ là cô ta đơn phương quán lấy Liễu sư thúc mà thôi, sao Liễu sư thúc có thể nảy sinh

tình cảm với cô ta được chứ? Huống chi, cô ta đã bị mình tống xuống núi! Sau khi chịu cực hình ở Đọa Tiên đài cô ta hoàn toàn không có nơi nào để đi, muốn đi cũng chỉ có mỗi Ma tộc.... tới Ma tộc...”

“Chính là sau khi cô ta tới Ma tộc, Liễu sư thúc mới nói muốn cưới cô ta thôi...” Mắt Tạ Cẩn Du nheo lại, hàn quang chớp qua trong mắt, nhìn Thu Mi trước mặt, đột nhiên ý thức được điều gì, cô lập tức bình thường lại: “Cho nên, cô mới chắc chắn là ta cho Liễu sư thúc uống Nam Kha?”

Thu Mi cười nhạt: “Còn không phải ư? Tại sao ở Thương Vũ môn hoàn toàn không nhìn ra, thế mà sau khi tỷ quy phục Ma tộc thì thái độ của y lại quay ngoắt nhanh như vậy, nếu tỷ không dùng Nam Kha thì tại sao y lại chịu cưới tỷ làm đạo侶? Lẽ nào tỷ tưởng rằng ta sẽ tin Liễu sư thúc yêu tỷ thật à? Đừng có mà nằm mơ!”

Tuy vẫn không biết tại sao trên người Liễu Ký Minh lại có “Tơ tình”, thế nhưng đoạn hồi ức khi còn ở Thương Vũ môn, cộng thêm cảnh Quý y tự bạo trong tâm ma của Liễu Ký Minh, Tạ Cẩn Du hầu như có thể khẳng định được một điều, đó là cô tuyệt đối không hạ Nam Kha cho Liễu Ký Minh, mà hẳn cưới cô cũng hoàn toàn không liên quan tới Nam Kha.

“Cho nên, Thu Mi...” Giọng Tạ Cẩn Du nghe ra có hơi trầm thấp, trầm đến nỗi không thật: “Kể thật sự muốn hạ Nam Kha cho Liễu sư thúc, thật ra, chính là cô mới đúng?”

Trên mặt Thu Mi hiện lên vẻ kinh ngạc, cô ta gần như chới bay ngay mà chẳng cần nghĩ ngợi gì: “Người nói vậy!”

“Phủ nhận nhanh như vậy làm gì?” Trên môi Tạ Cẩn Du lướt qua nụ cười gian: “Cô dám thề mình chưa từng nghĩ tới chuyện này không? Loại người thích nắm chắc mọi thứ trong tay như cô sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao? Xin lỗi nhé, Thu Mi, nếu cô chưa từng nghĩ tới chuyện này thì ta sẽ thay đổi mắt nhìn với cô ngay.”

Tay phải Thu Mi siết chặt lấy chuôi kiếm, trong mắt dần nổi lên cơn sóng hận khiến người ta khó thể khinh thường.

Phải, dĩ nhiên cô ta đã nghĩ tới, thậm chí cô ta còn mạo hiểm tới Ma tộc lấy được Nam Kha. Thế nhưng... Liễu Ký Minh hoàn toàn không cho cô ta bất cứ cơ hội nào tới gần, đối với bất cứ ai cũng đề phòng hết như lang sói, chỉ có người trước mắt này...

Nghĩ tới đây, cô ta hận không thể băm vằm người trước mắt này ra thành trăm mảnh.

Rõ ràng thiên đạo đứng về phía cô ta, rõ ràng cô ta đã thiết kế để đuổi ả nữ nhân chương mắt này xuống núi, tại sao mọi chuyện lại tới nước này!

Mỗi lần nhớ tới, cây gai ghim sâu trong lòng lại đâm cho cô ta đau nhói, rõ ràng tất cả những thứ này đều thuộc về cô ta, dù không phải của cô ta thì cũng tuyệt đối không phải của người khác! Hơn nữa, kiếp này cô ta tuyệt đối không muốn buông Liễu Ký Minh ra, không bao giờ!

“Về phần chuyện cô hỏi, tại sao lúc ta bị đuổi khỏi Thương Vũ môn, Liễu sư thúc từ đầu tới cuối vẫn không đứng ra nói đỡ cho ta một câu. Thu Mi, ta thật lòng lấy làm lạ, cô ôm suy nghĩ gì mà lại dùng thủ đoạn hạ đẳng như vậy để ly gián thế?” Tạ Cẩn Du day day trán như đang suy nghĩ điều gì: “Tạm thời khoan hãy nói tới chuyện khi đó Liễu sư thúc đang bế quan, tin tức đều tắt nghẽn. Chỉ bàn tới việc đây là âm mưu một tay cô bố trí thôi, thử hỏi cô làm sao có thể khoan dung cho kẻ không coi mình ra gì, đi mật báo với Liễu sư thúc chứ?”

“Thu Mi, cô hỏi câu này là đang khinh chính bản thân mình, hay đang khinh ta đây?” Tạ Cẩn Du ngược mắt như cười như không, hàng mày dài mảnh cong lại thành một độ cong xinh xắn, mắt mày cong cong trong trẻo, đối mặt với một gương mặt tươi cười như thế, thử hỏi có ai lại nhẫn tâm nói nặng lời.

“Tạ Cẩn Du!” Thu Mi không tài nào giữ trạng thái bình tĩnh được nữa, lửa giận bùng lên gần như biến ngũ quan của cô ta trở nên méo mó, cô ta hét to: “Người đừng nên vui mừng quá sớm! Bất kể ra sao, Liễu sư thúc tuyệt đối không thể nào yêu người! Người mãi mãi chỉ là đồ thất bại, người mãi mãi cũng đừng hòng cướp được bất cứ thứ gì từ tay ta!”

Lòng Tạ Cẩn Du khê động, ánh mắt hơi tối xuống, nghiêng nghiêng đầu cười với Thu Mi: “Chưa tới đích cuối cùng thì ai biết được.”

Cô nói nhẹ bằng, hết như hoàn toàn không quan tâm tới lời khiêu khích của con người trước mắt này, bản thân chẳng qua đang nói chuyện với không khí mà thôi.

Bị coi thường rõ ràng như vậy càng làm cho cơn giận của Thu Mi bùng cháy dữ dội hơn.

Với tư cách là tình địch, vậy mà Tạ Cẩn Du lại không thèm xem cô ta ra gì. Vừa nghĩ tới điều này, cô ta chỉ muốn nghiêng rằng. Tạ Cẩn Du, ả nữ nhân này có tài gì mà có thể khinh mình? Ắ có tư cách gì mà kiêu ngạo như thế! Rõ ràng mình mới là nhân vật chính của thế giới này!

“Đứng bên cạnh Liễu sư thúc, người cũng xứng sao?!”

Thu Mi bất ngờ rút kiếm, thân kiếm kêu lên rung động, cộng hưởng với không khí quanh thân, một khắc sau, một luồng kiếm quang bén ngót rạch qua không gian, Thu Mi chỉ kịp thấy trước mắt lóe lên hàn quang, kiếm phong của cô ta va chạm với một lợi khí khác, lòng bàn tay tê rần, rồi keng một tiếng, bảo kiếm bỗng mạng tuột khỏi tay.

Thu Mi khiếp đảm, trợn to mắt: “Kẻ nào?!”

Người nọ giẫm lên kiếm ý, nhẹ nhàng tiếp đất, thu hồi lợi kiếm. Huyền y như sắt tôn lên thân hình cao lớn đỉnh đặc, mày kiếm vót cao, xương mày thẳng tắp, vừa ngược mắt lên, trời đất lu mờ.

Tạ Cẩn Du cười càng sáng lạng hơn, mắt cô híp tịt lại thành hình trăng non, kêu lên một tiếng ngọt lịm: “Sư thúc.”

Thân hình Liễu Ký Minh hơi chếch qua bên, vừa vịn đứng bên cạnh Tạ Cẩn Du, che chắn nửa người cô sau lưng mình, giữa ánh mắt đầu mày toát lên sự nghiêm nghị, giọng điệu lạnh lùng hà khắc: “Thu Mi.”

Trong mắt Thu Mi lướt qua nét bối rối, nhưng chẳng mấy chốc đã điều chỉnh lại, cúi thấp đầu, chiếc khuyên tai trân châu trơn mịn lướt qua chiếc cổ trắng ngần, đóng đưa thành một đường cong tao nhã, trong giọng nói êm ái của cô ta mang theo chút ảm ức, muốn nói lại thôi: “Liễu sư thúc...”

Tạ Cẩn Du bữu môi, rửa thềm trong bụng, giả bộ đi, giả bộ đi, ta cho cô giả bộ đó, để coi cô có thể giả bộ tới khi nào!

Ánh mắt Liễu Ký Minh rơi lên người Tạ Cẩn Du như có như không, tựa như đang quan sát xem cô có bị thương chỗ nào hay không, sau khi thấy trừ ướm đâm từ đầu tới chân ra cô dường như không có vết thương nào, bấy giờ hần mới quay đầu lại nhìn Thu Mi, gần từng chữ: “Thương Vũ môn chúng ta chưa từng có lệ thói đó.”

“Sư thúc?” Thu Mi sửng sốt, không biết câu này của hần có ý gì.

“Hôn sự của trưởng bối là chuyện người có thể tự tiện bình phẩm sao?”

“Phụt!” Tạ Cẩn Du không ngờ hần lại nói ra câu này, hết nhin nổi bèn phì cười thành tiếng. Thật ra cô rất muốn nghiêm trang hội đàm với Thu Mi một trận, cơ mà một nụ cười này đã phá hỏng hết khí thế của cô rồi, thử hỏi còn đâu trí đấu khẩu cái nổi gì nữa đây?

Cô cảm lòng không đành liếc liếc Liễu Ký Minh, thấy Liễu Ký Minh đang cau mày, chính xác là cái dáng nghiêm trang chính trực chẳng biết mình đã nói ra câu gì gây cười. Nhìn Liễu Ký Minh thế này, cô đột nhiên cảm thấy tim mình như tan ra thành nước, chậm rãi chảy dọc theo một con đường nối liền với lòng sông của Liễu Ký Minh.

Sắc mặt Thu Mi trắng bệch, cô ta biết câu vừa rồi của mình đã bị Liễu Ký Minh nghe thấy, nhưng cô ta không biết đến cùng thì hần đã nghe được bao nhiêu. Cô ta vội vã lắc đầu, nhìn Liễu Ký Minh một cách lúng túng: “Liễu sư thúc, ý của ta không phải vậy...”

Liễu Ký Minh càng không vui hơn: “Vậy là ý gì?”

Thu Mi lắc đầu, bờ môi anh đào bị răng cắn vào in thành vết.

“Thu Mi, dù ngươi là đồ đệ được Hạ sư huynh cưng yêu nhất, thế nhưng, lòng ta có ai, tình nguyện lấy ai, với ngươi, chẳng có một chút quan hệ nào.” Liễu Ký Minh nhấn mạnh từng chữ.

“Kết thành đạo lữ với Tạ sư tỷ của ngươi là ý nguyện của ta, cũng do một tay ta thúc đẩy, không có bất cứ liên quan gì tới người ngoài.” Nói xong câu này, Liễu Ký Minh nắm lấy tay Tạ Cẩm Du, cúi đầu nói: “Đi thôi.”

Tạ Cẩm Du nhìn hắn, trong ánh mắt, trong tim đều được lấp đầy, tất cả đều là bóng dáng của người trước mắt, cô bất giác dịu giọng, nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Dù hắn có đưa cô đi tới chân trời góc biển.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Thu Mi cắn răng không cam lòng, hét lên như đã bất chấp tất cả: “Liễu sư thúc! Ngài có biết không, ngài có biết Tạ sư tỷ cho ngài uống thứ gì không?!”

Tim Tạ Cẩm Du thót lên.

“Tỷ ấy cho ngài uống Nam Kha! Ngài thành ra thế này đều do tỷ ấy đã cho ngài uống Nam Kha!”

Bước chân của Liễu Ký Minh dừng lại.

Tạ Cẩm Du thấp thỏm nhìn sang hắn, phát hiện ánh mắt hắn vẫn nhìn thẳng phía trước cứ như không nghe thấy lời của Thu Mi, sau đó, hắn quay đầu qua, đối diện với ánh mắt của Tạ Cẩm Du.

Trong mắt của hắn có một vòng xoáy nước sâu không đáy, trong đó là đại dương vô tận và vách núi tối tăm, rõ ràng âm u không ánh sáng, thế mà trong đó vẫn mơn man cơn gió ấm, khiến người ta cam tâm tình nguyện đắm chìm, tình nguyện say cùng hắn trong thế giới tối tăm đó.

“Không có sự ngầm cho phép của ta, thì không có bất cứ ai có thể hạ bất cứ thứ gì cho ta.”

Hắn nhìn Tạ Cẩm Du, sóng mắt lưu chuyển.

“Chỉ cần nàng cho ta uống, dù là thứ gì ta cũng cam tâm tình nguyện.”

~ Hết chương 28 ~

29. Chương 29

Edit: Yunchan

“Dù là thứ gì ta cũng cam tâm tình nguyện.” Liễu Ký Minh nhìn Tạ Cẩm Du nhấn mạnh từng chữ, như đang thì thầm cũng như đang hứa hẹn.

Băng tuyết lạnh giá trong mắt hắn dần dần tan chảy, là mùa xuân về trong tiết trời se lạnh, một đóa hoa đào lặng thầm hé nở trong gió, sau đó là từng lớp cánh hoa bung nở, kỳ hoa rực rỡ, ôm trọn cả trời đất vào lòng.

“...” Tạ Cẩm Du hé môi muốn nói gì đó theo bản năng, nhưng cổ họng lại nghèn nghẹn không thốt ra được một chữ.

Cô cúi đầu, ra sức chớp chớp mắt, cảm giác như tim mình bị bóp nghẹt, chỉ hít thở thôi cũng thấy đau buốt.

Ngay khi Liễu Ký Minh thốt ra câu này, mặt Thu Mi đã cắt không còn giọt máu, tái nhợt như tờ giấy mỏng, yếu đuối mảnh mai, gần như chỉ cần một cơn gió thổi thốc qua sẽ bị hất tung lên trời, tan xương nát thịt.

“Không thể nào...” Thu Mi thì thào, lớp mặt nạ quỷ trang hoàn mỹ trên mặt tức khắc bể nát, cô ta loạng choạng như không đứng vững nổi, thậm chí cả môi cũng hơi run rẩy.

Tạ Cẩm Du ngoái đầu lại nhìn cô ta một cái, song lại bị sự thù hận sáng quắc trong mắt cô ta làm giật nảy. Nếu như nói ngay từ đầu Thu Mi hãm hại cô, tính kế cô chỉ để quét dọn chướng ngại, đoạt được Liễu Ký Minh, thì giờ đây mục đích đã hoàn toàn thay đổi.

Thu Mi đã không còn căm hận Tạ Cẩm Du vì Liễu Ký Minh nữa.

Từ giây phút này trở đi, Tạ Cẩm Du chính là kẻ thù lớn nhất của cô ta. Những thứ Tạ Cẩm Du có, cô ta đều muốn cướp lấy rồi chà đạp, thứ Tạ Cẩm Du không có, cô ta vẫn phải giành cho bằng được, sau đó nhếch mép cười hả hê trước mặt Tạ Cẩm Du. Chỉ cần nữ nhân này còn sống ở đây một ngày, thì chiến tranh giữa hai người sẽ mãi mãi không chấm dứt.

Tạ Cẩm Du cảm nhận được sự khiêu khích của cô ta, mắt híp lại. Thu Mi, cô phải hiểu rõ, Liễu Ký Minh không phải đồ vật, chàng không phải là món đồ chơi để cô muốn làm gì thì làm. Thế giới này cũng chưa bao giờ là món đồ tiêu khiển trong tay cô, để cô muốn vo tròn bóp méo ra sao cũng được.

“Sư thúc, chúng ta đi thôi.” Tạ Cẩm Du quay đầu đi không nhìn Thu Mi nữa, thấp giọng nói.

Hai người vai kề vai, tay đan vào tay, khắng khít thân mật.

Liễu Ký Minh liếc thoáng qua Thu Mi sau lưng, trao cho cô ta ánh nhìn cảnh cáo và lạnh lùng bất biến, sau đó, khi tầm mắt quay lại với Tạ Cẩm Du thì đã thay đổi.

“Được.”

Thu Mi nhìn theo bóng dáng của hai người, trên mặt hiện lên chút méo mó khó thể phát giác, nhưng, ngay sau đó cô ta đột nhiên bật cười.

“Liễu sư thúc, ngài sẽ hối hận.”

Liễu Ký Minh dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo.

Tạ Cẩm Du trừng mắt nhìn lại, hết nhin nổi phải buột miệng chửi đổng: “Thu Mi, cô có ý gì hả?! Không chiếm được thì quay sang hãm dọa?! Tài năng quá cỡ!”

Thu Mi không đếm xỉa tới cô, chỉ cười duyên dáng nói tiếp: “Liễu sư thúc, ngài có biết sư tôn của ta thật ra chưa chết không?”

Lần này, người sững sờ đổi thành Liễu Ký Minh và Tạ Cẩm Du.

Liễu Ký Minh thật sự không biết chuyện này, với tình cảnh của Hạ Lăng ngày đó... dù thế nào đi nữa, y cũng không thể còn sống, nếu không, hẳn đã chẳng nhận chức chủ môn này.

Còn Tạ Cẩm Du sững sờ là vì một nguyên nhân khác.

Hạ Lăng chưa chết, chuyện này cô đã biết. Chủ môn tiền nhiệm Hạ Lăng từng là cảm tu phong nhâ khó ai bì, thật ra không táng thân trong trận ác chiến Tiên Ma năm đó, chẳng những không chết mà y còn nhận được truyền thừa thần bí, lặng lẽ chờ đợi cơ hội trở lại Thương Vũ môn, đồng thời dương danh thiên hạ.

Thế nhưng, lúc Tạ Cẩm Du xuyên vào thế giới này thì cốt truyện “Đọa Tiên” chưa viết đến đây. Trong nguyên tác chỉ mới tới đoạn Thu Mi phát hiện ra tung tích của Hạ Lăng, nhưng khi đó Hạ Lăng vẫn chưa xuất hiện.

Hóa ra... tình tiết truyện đã tới đây rồi sao? Tạ Cẩm Du có hơi hoang mang, lòng bỗng thấy bùi ngùi, đúng rồi, dù sao trong nguyên tác cô đã hóa thành tro bụi từ đời nào rồi mà.

“Hạ sư huynh ở đâu?” Liễu Ký Minh cau mày, gặng hỏi.

Liễu Ký Minh và Hạ Lăng lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm khắng khít, chưa kể Hạ Lăng còn là đại đệ tử thân truyền của Liễu Tương Sinh – phụ thân của Liễu Ký Minh, cho nên tình cảm hai người càng sâu đậm hơn những người khác. Khi nghe tin Hạ Lăng bỏ mình, nét mặt vạn năm bất biến của Liễu Ký Minh cũng khó tránh khỏi chấn động.

Giọng điệu của Thu Mi thoáng chút si dại, khiến ánh mắt cũng chập chờn theo, cô ta bùi ngùi nói: “Liễu sư thúc, sư tôn của ta cũng tìm ngài rất lâu rồi.”

Liễu Ký Minh xoay người lại: “Tại sao Hạ sư huynh tìm ta?”

Hắn luôn ở tại Thương Vũ môn, nếu Hạ sư huynh vẫn còn trên đời thì không lý nào lại không biết tìm hắn ở đâu, cần gì phải dùng đến từ “Rất lâu” này.

Thu Mi ngược mắt nhìn hắn, cười như không cười: “Liễu sư thúc, cuối cùng thì ngài cũng chịu nhìn thẳng vào ta rồi.”

“Thu Mi.” Tạ Cẩm Du bất mãn chen vào: “Chuyện nào ra chuyện đó, bây giờ đang bàn chuyện Hạ chương môn, đừng có lạc đề.”

Ánh mắt Thu Mi như sương, giọng nói cũng lạnh lùng: “Tạ sư tỷ, tỷ không thấy ta đang thảo luận chuyện sư tôn của mình với sư thúc sao? Tỷ chẳng biết gì thì chen mồm góp vui làm gì?”

Tay Liễu Ký Minh khoác nhẹ lên người Tạ Cẩm Du, đây là động tác ngầm che chở, đầy bao dung, đoạn hắn liếc mắt qua Thu Mi, thần nhiên nói: “Thôi vậy, nếu người không muốn nói thì chẳng cần nói nữa, ta sẽ tự đi tìm.”

Thu Mi chết trân, cô ta đã sắp đếm không xuể số lần mình bị Liễu Ký Minh cự tuyệt trong thời gian ngắn ngủi này rồi, nghĩ tới chuyện này cô ta lại giậm chân hậm hực, tức đến mức lông mày dựng ngược, giọng điệu cũng thêm đôi phần cứng rắn, nổi giận nói: “Không cần làm phiền Liễu sư thúc đích thân đi tìm, sư tôn của ta đã tự tìm tới rồi.”

Mắt Liễu Ký Minh lóe sáng, lập tức ôm vai Tạ Cẩm Du quay lưng rời khỏi đây.

Sau khi Tạ Cẩm Du nghe thấy lời của Thu Mi thì lòng bỗng dưng rối như tơ vò, cô đột nhiên nhớ tới dòng chảy xiết mà mình và Liễu Ký Minh gặp phải sau khi ra khỏi di tích của Lạc Vân Kỳ.

Dòng chảy đó quá đổi hung hãn, hơn nữa còn không biết nguyên nhân, có lần cô còn tưởng chẳng qua là đúng lúc núi lửa ở đáy biển phun trào mà thôi. Có điều... thế giới này có nhiều chuyện trùng hợp thế sao? Bây giờ Thu Mi còn thông báo Hạ Lăng đã tới đây, Tạ Cẩm Du không thể không gắn hai việc này với nhau được.

Nếu Hạ Lăng chính là người khơi lên cơn địa chấn này...

Chẳng hiểu sao, cô đột nhiên có dự cảm không lành.

“Sư thúc.” Tạ Cẩm Du bất lấy ống tay áo Liễu Ký Minh, ngẩng đầu hỏi dò: “Chàng bị nước biển cuốn tới đâu? Rồi làm sao tìm tới đây được?”

Liễu Ký Minh ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng trả lời: “Thật ra, ta với nàng cách nhau không xa.”

“Sao cơ?” Tạ Cẩm Du ngỡ ngàng ra mặt, rõ ràng ban nãy cô thấy Liễu Ký Minh bị cuốn về hướng ngược lại cơ mà.

“Nơi ta bị sóng biển cuốn tới nối thông với chỗ của nàng.” Liễu Ký Minh trầm ngâm: “Ta nghĩ, nơi đó là cung điện của giao nhân.”

“Giao nhân?” Mắt Tạ Cẩm Du sáng bừng lên.

Đúng rồi! Làm sao Thu Mi lấy được Châu Ký Ưc của cô? Nếu cô từng luyện Châu Ký Ưc dưới sự giúp đỡ của giao nhân, vậy thì tìm giao nhân hỏi thăm tin tức là cách dễ dàng nhất, mà lần theo manh mối này tìm được Châu Ký Ưc của cô, dựa vào bàn tay vàng của Thu Mi thì chẳng có chuyện gì lạ.

Vấn đề là...

“Khoan đã, sư thúc, nếu thế thì sao ta chẳng thấy một giao nhân nào?” Tạ Cẩm Du thắc mắc.

Liễu Ký Minh dừng lại giây lát mới đáp: “Nơi ta tới có thi thể của tộc giao nhân, ta sợ là bộ tộc của họ đã gặp phải bất trắc.”

Khi nói câu này hắn cũng đã đưa Tạ Cẩm Du tới rìa cấm chế. Hai người đi dọc theo con đường, quan sát chung quanh, đâu đâu cũng ngổn ngang hỗn độn, nếu Liễu Ký Minh không nói trước với nàng đây là cung điện của giao nhân, thì Tạ Cẩm Du hoàn toàn không dám nghĩ tới khả năng này.

Chẳng có cung điện ở đâu là không nguy nga tráng lệ, sáng loáng tinh tươm, nhất là cung điện ở đáy biển, nếu bảo nó sánh ngang với long cung thì cũng chẳng phải nói quá, có ai nghĩ nó sẽ như thế này, hết như bị cường đạo quét qua, lộn xộn tan tác.

Quốc vương của tộc giao nhân là bề tôi dưới vẫy của Thu Mi, Thu Mi có mặt ở đây thật ra cũng không kỳ lạ, có lạ chẳng là Thu Mi nói Hạ Lăng đã đích thân tìm tới đây.

Câu này rất đáng để suy xét.

Nếu Hạ Lăng đã quay lại thì chỉ cần đợi ở Thương Vũ môn là được, đệ tử trong tông môn có khi còn vui mừng quá đổi ấy chứ, y cần gì phải vượt ngàn dặm xa xôi tới đây tìm Liễu Ký Minh?

Hay là, y có dự định nào khác?

Mà dự định này có liên quan tới Thu Mi, hay là... cô nheo mắt, liên quan tới Liễu Ký Minh?

“Đây là cấm chế giao nhân dựng nên, dù người thường đến đây cũng không thấy được cung điện này.” Liễu Ký Minh thấy cô bất động, bèn mở lời giải thích: “Như vậy có thể bảo vệ tộc giao nhân bình an.”

“Cấm chế này chưa bị phá, đúng không? Tại sao tộc giao nhân...” Tạ Cẩm Du ngáp ngừng. Cô sực nhớ tới tiểu giao nhân mà cô và Liễu Ký Minh triệu hồi lúc trước, tiểu giao nhân trông thấy họ chẳng những không tỏ ý hoan nghênh, mà còn đầy hoảng sợ, tại sao hấn lại sợ? Là vì... khi đó, đã có người tìm ra tộc giao nhân trước họ ư?

“Ra ngoài rồi hãy bàn.” Liễu Ký Minh không trả lời, hấn nắm tay Tạ Cẩm Du, kéo cô bơi ra khỏi cấm chế.

Không có nước biển tràn vào như trong tưởng tượng mà vẫn là vùng đất khô ráo, vấn đề là, nơi lẽ ra phải trống trải hoang vắng, lúc này đây lại đông nghịt người.

Tạ Cẩm Du hướng mắt đảo qua một lượt, ngoài vài người mặc đồng phục Thương Vũ môn ra cô còn bắt gặp vài gương mặt quen thuộc khác, có điều cô thật lòng không thể kể tên được.

Người dẫn đầu đoàn người đó mặc bạch y hơn tuyết, “Hòa Quang” với nước sơn đỏ thắm đeo ở sau lưng, cầm tuế chinh tề khoắc lên bờ vai y, lẫn vào mái tóc đen nhánh, toát lên màu thi vị.

Khi nhìn thấy Liễu Ký Minh bước ra, cặp mắt y nheo lại —

“Các vị đạo hữu, mong chư vị hãy thay ta bắt kẻ phản bội Thương Vũ môn, Liễu Ký Minh!”

~ Hết chương 29 ~

30. Chương 30

Edit: Yunchan

“Các vị đạo hữu, mong chư vị hãy thay ta bắt kẻ phản bội Thương Vũ môn, Liễu Ký Minh!”

Mái tóc của Hạ Lăng lòa xòa đen nhánh như tơ, bạch y hơn tuyết, dù đứng lẫn trong những tu sĩ chuộng mặc bạch y cũng bắt mắt vô cùng, chẳng nhiễm bụi trần, thất huyền cầm “Hòa Quang” sau lưng y loang loáng tỏa ra ánh sáng tối màu, nổi bật giữ đám đông, mắt mi mảnh nhỏ dưới sự tô điểm của bạch y càng khiến ngũ quan của y xinh đẹp không giống nam nhân.

Tạ Cẩm Du hồi tưởng lại hình ảnh của Hạ chương môn trong trí nhớ, bình thường khi đi lại bước chân y luôn nhẹ nhàng sinh phong, nghiêm trang cẩn trọng hết như Liễu Ký Minh, chẳng biết có phải vì dung mạo quá xinh đẹp nên sợ người khác sinh lòng khinh thường hay không. Chẳng qua, nếu so với Liễu Ký Minh thì khí chất của y vẫn thiếu đi đôi chút lạnh lùng, khiến người ta vô cớ sinh ra cảm giác thân thiết.

“Hạ sư huynh...” Giọng của Liễu Ký Minh rất thấp, xưa nay Tạ Cẩn Du rất hiếm khi nghe hẳn dùng giọng trầm thấp như vậy, thấp đến mức có vẻ mong manh, như một đứa trẻ đột nhiên lạc đường không tìm được lối về.

Hạ Lăng và Liễu Ký Minh cùng nhau lớn lên, quan hệ của hai người có thể nói là rất sâu đậm, không nói quá, trước khi nữ chính Thu Mi xuất hiện, Hạ Lăng được coi là một người mắc chứng “Liễu sư đệ khổng”(*), chưa kể trước khi Liễu Tương Sinh qua đời y còn hứa sẽ bảo vệ Thương Vũ môn, chăm sóc cho Liễu Ký Minh thật tốt. Thế nên chuyện gì y cũng ôm hết vào người thay Liễu Ký Minh, để Liễu Ký Minh an tâm tu hành, thậm chí Liễu Ký Minh làm phong chủ trăm năm mà vẫn không muốn nhận đồ đệ, điều này cũng do Hạ Lăng ngầm cho phép.

(*) Kiểu như cuồng, yêu thương quá mức.

Liễu Ký Minh lãnh tâm lãnh tình, trên thực tế lại là người trọng tình trọng nghĩa nhất, Hạ Lăng không chỉ là sư huynh đồng môn của hẳn mà còn là người thân của hẳn.

Một người quan trọng như vậy, nhưng sau khi “Phục sinh” lại là người đầu tiên quay ngoắt lại làm khó Liễu Ký Minh, chẳng những Liễu Ký Minh không hề đề phòng trước, mà tới Tạ Cẩn Du cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tạ Cẩn Du nhìn hẳn lo lắng, nắm chặt tay hẳn theo bản năng.

Cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay Tạ Cẩn Du truyền tới, ánh mắt Liễu Ký Minh khẽ dịch sang, nhìn cô thật sâu.

“Liễu Ký Minh, người và Ma tộc cấu kết với nhau đã lâu, còn để cho Ma tộc tàn sát cả tộc giao nhân, khiến tộc giao nhân chẳng còn ai sống sót, nhân chứng vật chứng rành rành ra đó, người còn gì để chối cãi hả?” Một tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh Hạ Lăng nổi giận dùng đòn, lên giọng chất vấn.

Hắn nói rất hùng hồn dong dạc, lời ngay ý thẳng, nhưng nội tâm lại kém xa cái vẻ quang minh lỗi lạc bề ngoài đó.

Với tư cách là một kiếm tu, với tư cách là một kiếm tu được xem là có tư chất thông minh từ nhỏ, trưởng thành trong sự tán tụng và quan tâm của sư môn, hẳn đã bị tên “Đệ nhất kiếm tu tu tiên giới” Liễu Ký Minh này đè đầu cưỡi cổ lâu lắm rồi. Bất kể hẳn có ưu tú cỡ nào, nỗ lực cỡ nào, thì trong mắt người khác cũng chỉ nhận được tiếng thở dài hời hợt, mãi mãi không bằng Liễu Ký Minh.

Ngọn núi đồ sộ này cứ đứng vững chãi ở đó, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở, thậm chí mãi mãi, mãi mãi không thể vượt qua.

Song hiện tại, hẳn rốt cuộc đã có cơ hội đánh bại ngọn núi lớn này, ngay bây giờ.

Liễu Ký Minh liếc nhìn hẳn, ánh mắt đó hết như thanh kiếm bén lạnh lẽo, chỉ thoáng liếc qua đã như xuyên thủng tất cả, khiến bóng tối hắc ám trong lòng tên tu sĩ trẻ tuổi kia không còn chỗ ẩn trốn. Liễu Ký Minh tu kiếm, là chính đạo thiên địa, là diệt trừ tất cả tà ma yêu ma, mọi tâm ma khi đặt dưới kiếm của hẳn đều không thể nào che giấu.

“Người là ai?”

Tu sĩ trẻ tuổi đỏ mặt, khẽ cắn môi lớn tiếng nói: “Ta là đại đệ tử của Bạch Du tông, Từ Nhất Lam.”

“Bạch Du Tông?” Liễu Ký Minh hừ lạnh: “Chưa từng nghe.”

“Người!” Từ Nhất Lam thẹn quá hóa giận nhìn Liễu Ký Minh chằm chằm, không nói được một câu. Quả thật, đem so với tông môn lớn như Thương Vũ môn thì Bạch Du tông chỉ như châu chấu đá xe.

Hắn cắn răng thầm nghĩ, Liễu Ký Minh, để ta xem người còn ngông cuồng đến khi nào!

“Liễu sư đệ.” Hạ Lăng lồng tay vào ống tay áo im lặng xem màn hài kịch, bấy giờ mới lên tiếng: “Ta nhớ, đệ không phải là người làm mà không nhận kia mà?”

Liễu Ký Minh nhìn thẳng vào y, nhấn mạnh từng chữ: “Đệ chưa bao giờ làm.”

“Thế thì đệ nói sao về chuyện này?” Khóe mắt Hạ Lăng nhướng lên, nghiêng người qua.

Tu sĩ đằng sau thấy hành động này của y bèn tự động nghiêng người nhường ra một lối nhỏ, sau đó hai đệ tử Thương Vũ môn khiêng một thứ rào bước chậm rãi qua lối nhỏ này, đến gần rồi Tạ Cẩn Du mới nhận ra đó là một thi thể, mình người đuôi cá, máu me đầm đìa.

“Đây là...” Tạ Cẩn Du bật ra một tiếng, liếc nhìn Liễu Ký Minh, tới đây cả hai đều hiểu hôm nay họ khó lòng toàn mạng trở ra.

Đây chính là tiểu giao nhân mà Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du triệu hồi trên biển!

Lúc tiểu giao nhân này nhìn thấy họ đã kinh hoàng ra mặt, hốt hải chạy trốn, sau đó thì mất dạng.

“Thứ này, đệ đã từng gặp chưa?” Hạ Lăng hỏi chậm rãi.

Mắt Liễu Ký Minh lướt qua tia sáng, gật đầu nói: “Đệ quả thật đã từng gặp, thế nhưng khi đệ gặp thì y vẫn còn sống, nhưng chẳng hiểu sao khi y vừa nhìn thấy đệ thì lại muốn chạy trốn.”

“Y chạy trốn là lẽ dĩ nhiên.” Hạ Lăng cười khê: “Gặp phải kẻ thù diệt tộc của mình, thực lực hùng mạnh, không chạy lẽ nào lại xông lên chịu chết ư?”

Đoạn y quay ngoắt thái độ, giọng nghiêm nghị hẳn lên: “Chẳng qua, dù cố thế nào y cũng không thể trốn khỏi sự truy sát của một kiếm tu Hóa Thần, cuối cùng vẫn phải chết thảm dưới kiếm của kẻ đó, đệ nói có phải không, Liễu sư đệ?”

Tạ Cẩn Du hết nhịn nổi bèn cất giọng chen ngang: “Hạ Lăng! Người có ý gì? Trước đó sư thúc ta luôn ở trong Thương Vũ môn, chưa bao giờ rời khỏi, làm sao có thể diệt tộc giao nhân? Người đừng ngậm máu phun người!”

Ánh mắt Hạ Lăng hơi đứng lại tích tắc, sau đó y nheo mắt lại, cười nói: “Nhìn thử xem, ta phát hiện ra ai đây?”

Thân thể Tạ Cẩn Du cứng lại.

Đúng lúc này, Thu Mi bỗng lão đảo bước ra từ sau lưng Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh. Cô ta xách kiếm, thân thể nhuốm máu, dáng dấp thảm hại chật vật hơn trước đó rất nhiều, khi đi ngang qua hai người, ánh mắt cô ta vẫn nhìn thẳng phía trước không chớp mắt.

“Sư tôn.”

Hạ Lăng cười nhẹ: “Mi nhi.”

“Tộc giao nhân không còn một ai sống sót, toàn bộ đều bị diệt cả rồi.” Nói đến đây thì “Phịch” một tiếng, Thu Mi quỵ sụp xuống đất: “Đệ tử vô năng, tới chậm một bước, không thể ngăn hai người họ làm điều xằng bậy.”

“Thu Mi, cô nói bậy bạ gì thế hả? Rõ ràng cô tới đây trước bọn ta, thậm chí còn cầm Châu Ký Ưc của ta trong tay! Gì mà cô tới chậm một bước, không thể ngăn cản bọn ta chứ?” Tạ Cẩn Du cười khẩy: “Cô bịa chuyện thì cũng nên có mức độ thôi!”

Thu Mi ngẩng đầu nhìn Tạ Cẩn Du, ánh mắt tràn đầy căm hận: “Đúng, nếu không vì Châu Ký Ưc thì tại sao các người phải tàn sát toàn bộ tộc giao nhân? Ta chưa bao giờ nghĩ Tạ sư tỷ của ta lại là người độc ác nhường này! Đem Châu Ký Ưc giấu trong cơ thể của giao nhân, còn dẫn Liễu sư thúc tới đây tàn sát hết tộc giao nhân để diệt khẩu, khi ta tới nơi thì chỉ còn lại thi thể la liệt đầy đất, và hạt Châu Ký Ưc bị bỏ quên...”

Ánh mắt Hạ Lăng ôn hòa: “Mi nhi không nên tự trách, con đã làm rất tốt rồi, lại đây với ta.”

Trên mặt Thu Mi còn nhòe vết lệ, lúc đứng dậy thì như liễu đón gió, rào rào bước chậm rãi tới bên cạnh Hạ Lăng.

“Thu cô nương một mình dẫn thân vào nguy hiểm thật là can đảm, chúng ta đều rất bội phục, xin cô nương đừng thương tâm nữa, hai tên ác đồ này và những chuyện còn lại cứ giao cho bọn ta xử lý.” Từ Nhất Lam nheo mắt, nét thù hằn sáng quắc trong đáy mắt.

“Ta không biết tại sao giao nhân lại gặp phải kiếp nạn này.” Liễu Ký Minh hừ lạnh: “Lòng ta cũng mang theo nghi hoặc như chư vị, để tìm ra chân tướng, ta cũng sẵn lòng truy xét đến cùng, nhưng chuyện đổ vấy tội này... Liễu mỗ không thể chấp nhận.”

“Đổ vấy tội?” Từ Nhất Lam thấy thật nực cười: “Đây rõ ràng là bằng chứng như núi.”

“Hiện tại chưa tới lượt ngươi chen lời.” Thiên Thu của Liễu Ký Minh đã ra khỏi vỏ hơn phân nửa, để lộ hàn quang sắc bén.

Từ Nhất Lam cứng người, cuối cùng vẫn kiên nhẫn kiềm chế của hấn, rụt người lại.

“Ta đây có tư cách chứ?” Hạ Lăng nghiêng đầu, một lọn tóc đen trượt xuống vai: “Đệ còn nhớ chức chương môn này đệ có được thế nào không?”

Liễu Ký Minh ngẩn ra.

Tạ Cẩm Du ngẩng đầu nhìn hấn, thật ra đây cũng là điều mà cô băn khoăn. Trong nguyên tác, Liễu Ký Minh chưa từng làm chương môn của Thương Vũ môn, sau khi Hạ Lăng chết, người nhậm chức chương môn rõ ràng là Phi Trần. Trong khi hiện tại Phi Trần bất vô âm tích, còn chương môn lại đổi thành Liễu Ký Minh.

“Liễu chương môn, chỉ cần đệ muốn thì chỉ cần mở lời với ta là được, tất cả đều là của đệ kia mà. Đệ cần gì phải hại ta suýt chết trong trận ác chiến tiên ma chỉ vì cái chức chương môn tầm thường này chứ.” Giọng của Hạ Lăng rất nhẹ, dường như đang nhớ tới tình cảnh khi đó: “Quả thật đệ đã làm cho sư huynh đau thấu tâm can, lẽ nào tình nghĩa bao năm của chúng ta không sánh bằng ngôi vị chương môn ư?”

“Ồ... hóa ra là vậy!”

“Là thế sao!”

“Đây mới là bộ mặt thật của Liễu chương môn à...!”

Hạ Lăng vừa dứt lời đám đông đã rộ lên nháo nhác, ai nấy đều khiếp sợ ra mặt. Từ lúc Hạ Lăng triệu tập mọi người tới đây, có rất nhiều người chỉ ôm tâm thế đi xem trò hay, nào ngờ lại nghe được một chuyện bất ngờ thế này.

Liễu Ký Minh ơi Liễu Ký Minh, hấn che giấu đúng là quá sâu!

“Hạ Lăng!” Đôi mày kiếm của Liễu Ký Minh gần như dựng thẳng, lớn giọng quát.

Liễu Ký Minh hoàn toàn không dám tin người này là Hạ Lăng sư huynh, trừ hình dạng ra, thì lời y nói, chuyện y làm, tất cả đều khiến cho Liễu Ký Minh nghĩ đây chỉ là một kẻ bỉ ổi đội lốt Hạ Lăng.

Tạ Cẩm Du hít ngược vào một hơi, chuyện này nổ ra quá bất ngờ, hơn nữa còn khiến cô trở tay không kịp, nhưng mà giấu lại, từng sự kiện được gắn vào nhau rất khớp. Từ chuyện Hạ Lăng bỏ mình, đến Liễu Ký Minh kế thừa chức chương môn, rồi tàn sát tộc giao nhân, tất cả những thứ này chính xác là một âm mưu được vạch sẵn từ đầu!

Người bày ra âm mưu này là ai? Đến cùng thì mục đích của hấn là gì?

Tạ Cẩm Du dời ánh mắt khó tin về phía Hạ Lăng, bỗng nhiên cảm thấy người này không còn là Hạ chương môn trong ký ức nữa, cũng không phải con người trong cốt truyện ban đầu.

Thế thì hấn là ai?

Cảm nhận được ánh nhìn của cô, cuối cùng tầm mắt của Hạ Lăng cũng dời qua cô, nét mặt cười mà chẳng phải cười: “Về phần cấu kết với Ma giáo, Liễu sư đệ, kẻ đứng bên cạnh đệ kia, không phải là Quỷ y Ma tộc “Lưu Chiếu quân” hay sao?”

~ Hết chương 30 ~

31. Chương 31

Edit: Yunchan

“Liễu sư đệ, kẻ đứng bên cạnh đệ kia, không phải là Quỷ y Ma tộc ”Lưu Chiếu quân” hay sao?”

Vừa dứt lời, mọi người lại ồ lên xôn xao.

“Là Quỷ y thật sao?!”

“Chính là ả Lưu Chiếu Quân tàn ác đó sao? Có người nói lúc trước ả chuyên môn bắt tu sĩ trẻ tuổi...”

“Thủ đoạn tàn nhẫn, tâm địa ác độc, là nữ ma đầu nham hiểm nhất đó sao...”

Từng ánh mắt sầm soi nghiên cứu, kinh ngạc hồ nghi, thậm chí là khủng hoảng sợ sệt đồng loạt bắn về phía Tạ Cẩn Du như hàng loạt mũi tên nhọn, chỉ chít không kẽ hở, cứ như muốn mổ xẻ cô ra để soi đến tận cùng.

Tạ Cẩn Du siết chặt tay theo bản năng.

“Nhưng Quỷ y tội ác tày trời đó đã chết rồi mà?” Ai đó lên tiếng thắc mắc: “Có người tận mắt thấy ả bị Liễu Ký Minh chém chết.”

“Không, không phải bị Liễu Ký Minh tự tay chém chết, mà là bị hấn ép phải nhảy vực tự bạo...” Người bên cạnh chen vào, nói đến đây thì chợt khựng lại, nét mặt ra chiều quái dị: “Thế thì làm sao Liễu Ký Minh lại cầu kết với ả được?”

Hạ Lăng nghe thấy câu này thì khoanh tay cười khê: “Đây cũng là một chuyện xấu trong Thương Vũ môn chúng ta, chuyện xấu trong nhà không thể đồn ra ngoài, thứ cho ta không thể trả lời. Chẳng qua, gút mắt giữa Liễu sư đệ và Lưu Chiếu Quân đích thật tồn tại đã lâu rồi...”

Y nói đầy ám chỉ, dẫn dắt người nghe đến những suy nghĩ viển vông.

“A! Nói tới mới nhớ, trước đây Ma tộc dưới sự chỉ huy của Ma tôn Lâm Uyên Quân từng phô trương thanh thế đến Thương Vũ môn tìm Liễu chương môn đòi tung tích của Lưu Chiếu Quân, khi đó Liễu chương môn lại đóng cửa không tiếp...” Nói đến đây người nọ chợt im bặt, rồi hít vào một hơi nói tiếp: “Có lẽ nào, có lẽ nào lúc đó hấn đã biết sự tình bại lộ, nên dắt Lưu Chiếu Quân chạy trốn?!”

“Phải rồi! Suýt thì quên mất chuyện này! Nếu không phải chạy trốn thì tại sao hấn cứ đóng chặt cửa không lộ mặt ra chứ! Thương Vũ môn vì đó mà suýt gặp đại loạn, nếu sau đó Hạ chương môn không anh dũng đứng ra, mặc cho trọng thương chưa lành vẫn dẫn dắt chúng ta đánh lui Lâm Uyên Quân, thì tu tiên giới ắt đã gặp phải đại nạn rồi!” Một người khác giở ra vẻ mặt ngăm lại vẫn còn sợ hãi, bất kể thật giả ra sao thì lúc hấn nhìn về phía Hạ Lăng, ánh mắt cũng thêm vào vài phần cảm kích và tôn kính.

“Liễu sư đệ.” Giọng Hạ Lăng mang theo ý cười châm biếm: “Đến nước này rồi, đệ còn gì để nói?”

Mắt Liễu Ký Minh khép hờ, rồi chẳng mấy chốc đã mở ra, trong mắt ánh lên hào quang lạnh buốt như đao phong, sáng như tuyết, đồng tử của hấn in lên chiếc bóng phản chiếu của Hạ Lăng, giọng đanh thép:

“Người không phải Hạ sư huynh.”

Đồng tử của Hạ Lăng co lại, nhưng phản ứng đó chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, ngay sau đó y đã lấy lại vẻ mặt thản nhiên, nếu không nhờ Tạ Cẩn Du nhìn y chòng chọc thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra.

Y lắc đầu cười: “Liễu sư đệ, ta chưa từng nghĩ tính đệ lại trẻ con như vậy, gì mà ta không phải Hạ sư huynh? Ta không phải Hạ sư huynh của đệ thì còn là ai được nữa?”

Tạ Cẩn Du cười lạnh, nhấn mạnh từng chữ: “Hạ Lăng Hạ chương môn lẽ ra đã chết lại đột nhiên đội mồ sống lại, làm sao chúng ta biết được người có phải là kẻ đoạt xá(*) hay không? Dù không phải đoạt xá thì cũng có thể là thuật ”Cộng Sinh” của Ma tộc! Có ai dám chắc tất cả những chuyện này không phải do một tay người đàn xếp không chứ?!”

(*) Hiểu nôm na là Đoạt xác, cướp xác.

Khi cô nhấc tới bốn chữ “Đoạt Xá” và “Cộng Sinh”, những người đứng gần Hạ Lăng đột nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn về phía y hiện lên vẻ ngờ vực.

Chính xác thì trong trận ác chiến hôm đó, Hạ Lăng một mình dẫn thân vào nguy hiểm, giao chiến tay đôi với Ma Tôn Lâm Uyên Quân, sau đó bị đâm xuyên đan điền, nghiền nát nguyên thần, hoàn toàn không có khả năng sống lại. Mọi người chỉ lo chìm đắm trong niềm vui sướng và kinh ngạc khi y trở về, chẳng ai đủ tỉnh táo để nghĩ đến thứ gì khác. Nếu người trước mắt này vẫn giữ nguyên tướng mạo, nhưng tính cách lại đột biến, thì khả năng bị đoạt xá cũng không phải là không có.

Trong khi Ma tộc cấp cao lại có một phương thức tu hành gọi là “Cộng Sinh”, tính chất hoàn toàn tương đồng với ký sinh. Mượn dùng thân thể của tu sĩ nhân tộc vẫn còn sống, rồi từ từ hấp thụ tu vi của họ, mãi tới khi nuốt chửng toàn bộ suy nghĩ và nguyên thần của họ. Đây là thứ công pháp nguy hiểm nhất và cũng khó bị phát giác nhất.

Thử hỏi làm sao bây giờ họ có thể xác định được Hạ Lăng trước mắt này có phải bị tà ma đoạt xá, hay bị Ma tộc cộng sinh hay không chứ?

“Không hổ là Quỷ y Ma tộc Lưu Chiếu Quân, hiểu sâu biết rộng.” Ánh mắt Hạ Lăng lạnh lẽo nhìn Tạ Cẩn Du, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ta không phải bị đoạt xá, cũng không phải bị cộng sinh, đợi sau khi ta bắt được các người thì sẽ tự có các trưởng lão đến phán định. Nói lại thì, người vẫn ngây thơ cho rằng gỡ ra vài câu ly gián thì có thể khiến chúng ta bỏ qua sự thật người là người của Ma tộc ư?”

Suýt tí nữa thì y đã lơ là cảnh giác, Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh quả nhiên không dễ xử lý như y nghĩ, hai người này chỉ cần dùng một câu cũng khiến y suýt rơi vào tình cảnh nguy hiểm khó thể phân bua.

“Tạ Cẩn Du, tỷ không được nói xấu sư tôn! Sư tôn chính phái ngay thẳng sao lại bị kẻ khác đoạt xá, sao lại bị người Ma tộc cộng sinh được chứ? Tỷ hãy thôi đảo lộn trắng đen, nói năng bừa bãi đi!” Thu Mi cầm lấy chuỗi kiếm, rõ là vô cùng phẫn nộ với hành vi “Hắt nước bẩn” này của Tạ Cẩn Du.

“Tỷ có biết để sống sót trở về từ ổ Ma sư tôn ta đã chịu bao nhiêu khổ sở không? Tỷ có biết sư tôn ta vất vả thế nào để dẫn dắt bọn ta phá được vòng vây của Lâm Uyên Quân dưới chân núi Thương Vũ môn không? Tỷ chẳng biết gì cả! Và cả Liễu sư thúc, ta luôn kính trọng ngài, nhưng khi Thương Vũ môn gặp phải chuyện chẳng lành thì ngài đang ở đâu?” Khi dứt câu cuối giọng của cô ta gần như đã phát run, hốc mắt dần ửng đỏ.

“Mọi người đừng nghe ả nữ nhân này đầu độc! Ả là người của Ma tộc! Lời Ma tộc nói ra làm sao tin được chứ?” Từ Nhất Lam bấy giờ cũng ra mặt đỏ thêm dầu vào lửa: “Rành rành cô ta đang dùng kế ly gián, khiến chúng ta nghi ngờ lẫn nhau! Giá nào chúng ta cũng không thể trúng chiêu của ả nữ nhân xảo quyệt này! Quên mất thân phận và chuyện ả làm ra!”

Xem ra hôm nay không kết thúc yên lành được rồi.

Tuy sự hoài nghi của Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du cũng có cơ sở, nhưng dù sao cũng không sánh bằng “Tiểu trợ thủ” tri kỷ như Hạ Lăng, hai người họ thua là thua ở thể đơn lực bạc, chẳng kịp đề phòng, còn đối phương rõ ràng là người đông thể mạnh, đồng thời mưu đồ đã lâu.

Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du liếc nhau, lập tức hiểu ý đối phương.

Một giây sau, Thiên Thu tuốt khỏi vỏ, hàn quang lóe sáng!

Ngay khoảnh khắc Liễu Ký Minh xuất thủ, Tạ Cẩn Du cũng tức tốc phóng Cửu Chân, phác qua không trung một đường cầu vồng màu xanh nhạt, lượn lơ khới xanh, linh lực quay vòng.

Mọi người vừa nhấc thấy ánh sáng của Cửu Chân và Thiên Thu nhá lên, ai nấy đều trợn mắt khiếp đảm, lần nữa không dám động thủ.

Bọn họ dám ý vào nhân số đông đảo để phát ngôn khích bác Liễu Ký Minh, nhưng tuyệt đối không có gan gây hấn với thanh kiếm trên tay hắn! Thanh kiếm đó là thứ gặp ma giết ma, gặp thần giết thần, không ai dám xung phong lĩnh giáo.

Mà công pháp Cửu Chân của Quỷ y Lưu Chiếu Quân từ lâu đã được truyền lưu, danh chấn bốn phương, không ai là không e dè run sợ trước nó.

Nếu vũ khí của hai người này ghép lại với nhau thì sẽ đáng sợ đến cỡ nào! Uy lực quả thật không tài nào tưởng tượng nổi.

Vì nổi kinh hoàng và khiếp đảm đó mà cả đám đông chẳng ai dám manh động.

“Chư vị không dám ư?” Hạ Lăng cất giọng, trong đó mang theo đôi chút khinh miệt.

“Nếu chúng là phản đồ của Thương Vũ môn thì dĩ nhiên phải do người của Thương Vũ môn bắt, chẳng lẽ muốn bọn ta động thủ thay sao?” Trong đám đông có người bất mãn với giọng điệu khinh miệt của y, thẹn quá hóa giận nói.

Hạ Lăng hừ nhẹ: “Đã thế thì Hạ Lăng ta sẽ đích thân động thủ!”

Hòa Quang vẽ ra một đường vòng cung, thân cầm nắm thước xoay tròn một cách thành thạo trong tay y, trong lúc di chuyển tay phải y đã gây qua dây đàn, tiếng cầm dẫn theo sự rung động của thân cầm, “Đinh” một tiếng, đẩy ra một gợn sóng trong không khí.

“Hạ chương môn, ta giúp ngài!” Từ Nhất Lam đương nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội ra mặt tốt thế này, hần rút phăng kiếm, bước lên nghênh chiến.

Mắt Liễu Ký Minh lóe hàn quang, Tạ Cẩn Du đứng bên cạnh hần cười khê nói: “Sư thúc, đừng để tên này làm chàng phân tâm, cứ giao cho ta!”

Năm xưa cô có thể dùng Cửu Châm đánh thắng đệ tử dùng kiếm của Thương Vũ môn trong trận thí tông môn, hôm nay tuy tu vi đã giảm, nhưng để đối phó với một tiểu lâu la như Từ Nhất Lam thì vẫn có mấy phần thắng.

Liễu Ký Minh gật đầu: “Đi đi.”

Liễu Ký Minh bảo vệ Tạ Cẩn Du nhưng không đồng nghĩa với dung túng, lúc cần buông tay chiến đấu thì hần sẽ không sợ hãi rút rìe.

“Yên tâm.” Tạ Cẩn Du cười sang sảng, sau đó phát tay, một cây ngân châm rất nhỏ bắn vọt tới ngay mặt Từ Nhất Lam, đồng thời, ba cây châm khác lượn vòng quanh thân hần, đợi thời cơ để phong bế mệnh môn.

Hạ Lăng thấy Liễu Ký Minh đánh thốc về phía mình, mắt bèn híp lại, ngón tay gảy, trượt, miết lên dây đàn, mảnh dễ linh hoạt, tiếng đàn lanh canh réo rắt.

Thiên Thu của Liễu Ký Minh nhắm thẳng vào mi tâm của Hạ Lăng, Hạ Lăng tức tốc nâng cầm lui nhanh ra sau, bước chân của hai người lướt qua tầng không, linh khí tràn ngập. Mãi tới khi Hạ Lăng đột ngột dừng lại, mắt ánh lên vẻ thẳng thốt.

Tích tắc sau, kiếm phong của Liễu Ký Minh bẻ ngoặt, sượt qua người y, rồi đâm thẳng tới phía sau y...

Nơi này là cấm chế của cung điện giao nhân, mục đích là để ngăn cho nơi đây không bị nước biển bào mòn.

Ngay khoảnh khắc đó Hạ Lăng đã hiểu ra ý đồ của Liễu Ký Minh, dù vậy vẫn không ngăn kịp, đành phải trở mắt nhìn Liễu Ký Minh phá nát cấm chế, cấm chế mỏng manh như bức màn nước đột nhiên rạn ra một đường cực mảnh, vết nứt ngày một lớn, lan ra bốn phía với tốc độ chóng mặt.

Nước biển trút vào ầm ầm, che trời lấp biển.

“Nước tràn vào rồi!”

“Không thể ở lại đây nữa!”

“Mọi người rút mau!”

“...”

Nước biển ập tới từ bốn phương tám hướng, giội mạnh xuống đám đông, trong giây lát cảnh tượng lập tức trở nên náo loạn, người tháo chạy nháo nhác.

“Liễu Ký Minh —” Hạ Lăng nghiêng răng rít lên.

Liễu Ký Minh không buồn để tâm tới y, chỉ kéo Tạ Cẩn Du bơi nhanh ra khỏi cấm chế. Biết đến đâu là đủ cũng là một phương thức tác chiến tuyệt hảo, bất kể ra sao, cứ chạy khỏi đây rồi hãy bàn.

Ngay khi Tạ Cẩn Du được hấn bắt lấy cánh tay, lông mi đã bay lên hơn hở, cô kéo kéo ống tay áo Liễu Ký Minh, lắc lắc thứ trong tay với hấn, hưng phấn ra mặt: “Nhìn nè, sư thúc, coi ta tìm được cái gì đây?”

Khéo làm sao, Tạ Cẩn Du lại moi ra được món xịn thế này trong túi áo, đây là một lá bùa cũ, người nào từng là đệ tử nòng cốt của Thương Vũ môn đều có một lá, được luyện ra khi Liễu Tương Sinh còn tại thế. Nếu một ngày nào đó gặp phải nguy hiểm thì có thể xé rách nó, truyền tống về lại tông môn.

Vì để luyện ra nó rất khó, chưa kể còn là loại tiêu hao, cho nên sau khi Liễu Tương Sinh qua đời nó cũng dần dần thất truyền. Lá bùa này, là do Liễu Ký Minh lén dúi cho cô từ lúc nào chẳng hay.

Ánh mắt Liễu Ký Minh khẽ động: “Đi thôi.”

Tạ Cẩn Du xé rách lá bùa trong tay, phút chốc chỉ cảm thấy gió mạnh lướt qua bên tai, cơ thể méo mó vụn vụn như bị ai đó bóp nặn thành nhiều hình thù khác nhau, song chỉ chốc lát sau, chân đã chạm lên mặt đất, trái tim bị xách lên cổ họng cũng rơi tọt về bụng.

Cô và Liễu Ký Minh tiếp đất cùng một lúc, mà nơi đây, cây cỏ um tùm, chập chùng đồi núi, khác biệt hoàn toàn với đáy biển tối tăm.

Đây chính là hậu sơn của Thương Vũ môn.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đáy biển hiện tại đang náo loạn, trong giây lát sẽ chẳng ai nghĩ tới chuyện về Thương Vũ môn tìm người, mà khoảng thời gian đó cũng đủ cho hai người nghĩ cách thoát thân.

“Sư thúc.” Tạ Cẩn Du nhìn hấn.

Liễu Ký Minh “Ừ” khẽ một tiếng, không trả lời.

“Chàng không buồn sao?” Tạ Cẩn Du hỏi.

“Cây ngay không sợ chết đứng, ta không sợ, còn kẻ đó, hấn không phải là Hạ sư huynh thì ta có gì để buồn?” Liễu Ký Minh đáp thản nhiên.

“Ta nhất định sẽ rửa tội ”Vu không” này cho chàng.” Tạ Cẩn Du cười cười, nắm tay hấn: “Những người đó toàn là hạng xấu xa chỉ chờ xem náo nhiệt, còn chúng ta nhất định sẽ lột trần được thân phận của tên hàng giả kia.”

“Ừ.”

Tạ Cẩn Du còn muốn nói gì thêm thì đột nhiên cảm thấy bên eo có gì đó cộm cộm. Cô lấy làm lạ bèn tiện tay bối bối, ai dè lại moi ra được ngọc giản và quyển sách nhỏ mà Lạc Vân Kỳ đưa cho, bị ngấm trong nước biển dử dội là thế mà nó vẫn không ướt, quả không hổ là bảo bối lão tiền bối để lại.

“Đây là thứ Lạc tiền bối cho chúng ta.” Tạ Cẩn Du nâng chúng trên tay.

Liễu Ký Minh liếc mắt: “Nàng xem đi.”

Tạ Cẩn Du ừ một tiếng rồi giở sách ra. Trang đầu vẽ một bức họa rất quái lạ, cô lật ngược lật xuôi quyển sách mấy lần, rồi thắc mắc hỏi: “Cái này hình như là một địa đồ?... Ồ, ở đây viết gì đó...” “Khe nứt của trời?” Sư thúc, “Khe nứt của trời” này là cái gì?”

Liễu Ký Minh nghe thấy câu hỏi của cô thì giải thích: “Truyền thuyết kể lại khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đã chém nhất búa đầu tiên ở nơi này, từ đó chém tan hỗn độn, sau khi Bàn Cổ mất đi đã để lại ”Khe nứt của trời” này. Chẳng qua xưa nay chưa ai tìm được.”

Tim Tạ Cẩn Du nảy lên như sự nghĩ đến điều gì, ngẩng phắt đầu phấn khích nói: “Sư thúc, chúng ta đi tới đó đi, chúng ta tới ”Khe nứt của trời” đi!”

~ Hết chương 31 ~

32. Chương 32

Edit: Yunchan

“Khe nứt của trời”, đúng như Liễu Ký Minh nói, nó là một truyền thuyết từ thuở sơ khai sáng thế, ngọn nguồn sự thật quá xa xôi mông muội để có thể lội ngược dòng tìm hiểu.

Chỉ biết truyền thuyết kể rằng từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đã bỏ xuống một nhát búa đầu tiên ở nơi này, vì thế, trời đất bắt đầu chia tách, khí nhẹ bay lên thành trời, khí nặng chìm xuống thành đất, linh khí dồi dào, vạn vật sinh sôi.

Xưa nay vị trí cụ thể của Khe nứt của trời vẫn luôn được tranh cãi không ngớt, đơn giản vì chưa có bất cứ ai thật sự đặt chân đến nơi này. Nói cho đúng hơn, đã có vô số người có ý đồ tìm đến vùng đất của thần này, song phần lớn đều nản chí quay về, chỉ có một bộ phận nhỏ là tìm được, rồi từ đó về sau chẳng còn tin tức nữa.

Chẳng ai có thể quay về từ nơi đó.

Cũng không ai biết đến cùng thì nơi đó có hình dạng gì, chỉ còn lời truyền miệng vang khắp xa gần, họ kháo nhau rằng nó là nơi dồi dào linh khí nhất trên đại lục này. Nếu như ví sự phân bố linh khí là một quả cầu, thì khe nứt của trời chính là vùng trung của quả cầu đó, chỉ cần có cơ hội đặt chân tới nơi đó, thì chẳng bao lâu sẽ đắc đạo thành tiên.

Tạ Cẩm Du đọc xong ghi chép của Lạc Vân Kỳ thì thấy lòng dâng lên một thôi thúc mãnh liệt, nó xúi giục cô nhất định phải đến đây tìm hiểu tới cùng.

Đây là vùng đất chưa từng được đề cập tới trong “Đọa Tiên”, trong thế giới của bản nguyên tác cũng chưa từng có truyền thuyết nào như vậy.

Muốn tìm ra cách phá hủy hệ thống và chiến thắng Thu Mi, thì nơi này không đi không được.

Tạ Cẩm Du và Liễu Ký Minh không dám nán lại ở Thương Vũ môn quá lâu mà tức tốc lên đường, nhắm về hướng được ghi chú trong bức địa đồ của Lạc Vân Kỳ.

“Lạc tiên bối đã từng đi qua nơi đó.” Tạ Cẩm Du vừa lật quyển sách nhỏ đọc chữ viết trên đó vừa nói.

Quyển sách Lạc Vân Kỳ đưa cho cô nhìn kỹ lại khá giống một quyển ghi chép hành trình mà bản thân từng trải, chứ không phải một quyển công pháp truyền kỳ. Trên đó chép lại toàn bộ những trải nghiệm và những điều mắt thấy tai nghe, rất nhiều thứ, đừng nói Liễu Ký Minh, dù là Tạ Cẩm Du từng đọc qua nguyên tác cũng thấy lạ lẫm.

Liễu Ký Minh gật đầu, chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên: “Y từng đi khắp Đại Giang Nam Bắc, kiến thức uyên bác, dù từng đi ngang nơi này cũng chẳng có gì ngạc nhiên.”

“Nhưng không biết sao y lại không đi vào.” Tạ Cẩm Du cúi đầu lật sách: “Trong sách viết, nơi đó có một sức mạnh rất lớn bài xích y, y có cố xông qua vài lần nhưng lần nào cũng thương tích đầy mình, sau đó đành thảm bại từ bỏ.”

Liễu Ký Minh dăm chiêu: “Có lẽ do cơ duyên chưa tới.”

Tạ Cẩm Du cười cười không tiếp lời, về phương diện này cô không đồng tình với cách nghĩ của Liễu Ký Minh, hần không biết, song cô thì rất rõ, đây là thế giới trong sách, cho nên Lạc Vân Kỳ không vào được khả năng cao không phải ở vấn đề cơ duyên, mà chỉ đơn giản là y không thể vào mà thôi.

“Nơi đây nghe đâu là ở Ma địa.” Liễu Ký Minh nói.

Tạ Cẩm Du liếc nhìn địa đồ, đáp: “Đúng rồi, ở nơi giao nhau giữa Ma địa và Nhân giới.”

Ma địa và nhân gian là hai nơi hoàn toàn bất đồng, nói theo lối thông thường thì một nơi là đại lục chính diện, một nơi là đại lục phản diện.

Nhân gian oanh ca liễu xanh, khói sóng vùng tái bắc, đất đai bạt ngàn, tràn đầy linh khí. Ma địa thì suốt ngày đều không thấy ánh mặt trời, chỉ có trăng máu tròn vành vạnh chiếm lĩnh cả ngày lẫn đêm, với những tảng đá lởm chởm hình thù kỳ dị, hoang phế tiêu điều, nồng nặc ma khí.

Mà nơi tiếp giáp giữa Ma địa và nhân giới có tên là Vạn Trượng nhai.

Vạn Trượng nhai, nghĩa như tên, vực tối vạn trượng, sâu như đáy biển. Nếu ai bất cẩn rơi xuống thì xác định tan xương nát thịt, hài cốt chẳng còn. Thế nhưng mỗi khi tới đêm trăng tròn, cửa thông giữa Ma địa và nhân giới sẽ được mở ra, bắt ngang qua Vạn Trượng nhai, nhờ đó người Ma địa và nhân giới có thể qua lại trao đổi. Thế nên cũng không phải vô lý khi Vạn Trượng nhai này trở thành địa điểm diễn ra những trận ác chiến giữa tu sĩ nhân tộc và Ma tộc.

Nếu muốn tiến vào Khe nứt của trời thì chẳng những phải đến Vạn Trượng nhai, mà còn phải chớp đúng thời cơ.

Vào thời khắc trăng tròn ở nhân giới chồng lên trăng máu của Ma địa, Khe nứt của trời sẽ hiện ra, nếu như bỏ lỡ thời điểm này thì phải chờ thêm một tháng.

Lần đầu Lạc Vân Kỳ tiến vào Khe nứt của trời thất bại, bèn dừng lại chờ hơn nửa năm, khi thử lại lần nữa cũng không thành công. Thế nhưng cách thức y để lại quả thật khá tiện lợi cho Tạ Cẩm Du và Liễu Ký Minh.

“Nửa tháng sau đúng vào dịp trăng tròn, chúng ta phải tới Vạn Trượng nhai trước thời điểm đó.” Mặt mày Tạ Cẩm Du giãn ra, đếm lại thời gian rồi cười khê nói.

Liễu Ký Minh gật đầu.

Sau khi trận chiến dưới đáy biển kết thúc, Liễu Ký Minh và Tạ Cẩm Du bỗng chốc đã trở thành kẻ địch của cả giới tu tiên, bất kể Hạ Lăng trở về có bị trưởng lão ngờ vực hay không, thì tội danh của hai người cũng như ván đã đóng thuyền.

Tạ Cẩm Du và Liễu Ký Minh không dám ngang nhiên ngự kiếm phi hành, mà hóa thành một cặp huynh muội bình thường đang rời nhà đi xa, cả chặng đường trốn tránh ẩn núp, cuối cùng cũng tới được nơi cần đến mà không gặp phải trở ngại gì.

Sát bên Vạn Trượng nhai có một tòa thành tên là “Quý đô”, vùng đất này là nơi hắc bạch giao thoa, không có công bằng chính nghĩa, chẳng có phân định đúng sai, tất cả chỉ dựa vào sức mạnh. Nếu người có đủ thực lực thì chính là tay thợ săn lùng lấy, có thể hoành hành một phương, cho tới khi bị kẻ khác săn lại. Ở đây vàng thau lẫn lộn, tu sĩ có, ma tu có, dân thường cũng có, song phần nhiều là kẻ lưu vong.

“Sư thúc...” Lúc đặt chân vào Quý đô, Tạ Cẩm Du đã bó người kín mít từ đầu tới chân, còn đắp cả cát lên mặt. Cô biết rõ mức độ hùng tàn ở nơi này, nhất là đối với nữ nhân, dù Liễu Ký Minh có đủ sức để bảo vệ cô, nhưng với tình hình hiện tại của hai người thì không nên gây chuyện vẫn tốt hơn.

Nếu không phải muốn tới Vạn Trượng nhai bắt buộc phải đi qua đây thì cô cũng chẳng muốn tới nơi này chút nào đâu.

Liễu Ký Minh thay vào một bộ áo vải thô thông thường, đầu đội đầu lạp che khuất mặt, Thiên Thu được quấn lại bằng vải thô đeo ở sau lưng, nhuộm đầy gió sương. Mỗi bước nện lên đất bùn lại lún xuống một dấu chân khá sâu, kiếm khí tung hoành, tựa như một công cụ giết chóc di động, trông đáng vẻ này thì rõ không phải là phường tôm tép đầu đường, thế nên người qua lại trên phố chỉ dám ghé mắt nhìn chứ chẳng có động thái gì.

Hắn nắm lấy tay Tạ Cẩm Du, ý bảo cô cứ an tâm.

Hai người tìm một khách điểm để nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này đã tới chiều hôm, hai người dự định nghỉ chân một lát, đợi tới khi trời sụp tối thì sẽ tới Vạn Trượng nhai, vì khéo làm sao, hôm nay đúng vào đêm trăng tròn.

Lão bản khách điểm ngồi ở trong quây uể oải gầy bàn tính, khi ngó thấy họ thì không thân thiện chào đón, chỉ gọi tiểu nhị mang trà lên, sau đó lại chúm mũi vào đồng sổ sách.

Trong khách điểm còn vài người nữa, ai nấy đều mặt mũi bặm trợn, vai u thịt bắp, nhìn là biết chẳng phải là người lương thiện gì cho cam.

“Nè nè, các người có nghe nói tới Liễu Ký Minh của Thương Vũ môn chưa?”

Tạ Cẩn Du và Liễu Ký Minh ngồi xuống chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng tán gẫu vắng tới từ bàn bên cạnh.

Hai người ngẩng đầu nhìn nhau.

“Ha ha, gì mà Liễu Ký Minh Thương Vũ môn? Từ lâu hắn đã là cái đích cho giới tu tiên công kích, một kẻ phản bội mà thôi!” Một người khác giở giọng cười cợt: “Tội của hắn là gì nào? Cầu kết ma giáo, tàn sát giao nhân, chỉ với hai tội này thôi thì hắn trọn đời đừng hòng thoát được!”

Tên còn lại nốc hớp rượu, tiếp lời: “Lúc tên Liễu Ký Minh này còn làm đáng tự xưng là đệ nhất kiếm tu gì đó, ta đã thấy khinh hắn rồi, trên đời này làm gì có loại người đó, coi mình là thần tiên à, bây giờ quả nhiên...”

“Nhưng hắn làm được hai chuyện này thì đúng là sáng khoái! Ta đã ngứa mắt mấy lão đầu ra vẻ đạo mạo trong tu tiên giới đó lâu lắm rồi, cái tát lần này rõ là đẹp!” Người ngồi cạnh hắn vỗ bàn nói giọng hào phóng: “Sau khi hắn làm hai chuyện này ta lại đâm ra bội phục hắn!”

Mép Tạ Cẩn Du giật lên, không nhịn được cười ngược mắt lên liếc Liễu Ký Minh.

Hắn cầm tách lên, nhấp một hớp như chẳng có chuyện gì, có lẽ do trà thật sự khó uống, khiến chân mày hắn hơi chau lại, thế nhưng hắn vẫn giữ thần thái tự nhiên, cứ như nhân vật chính trong màn tán gẫu đó không phải là hắn vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Tạ Cẩn Du, ánh mắt hắn hơi biến đổi, liếc nhìn cô tỏ ý cảnh cáo.

Lúc này lại nghe mấy người ở bàn bên nói tiếp:

“Chẳng qua hiện tại hắn đang được treo thưởng, nếu hắn bị dồn tới bước đường cùng buộc phải đến đây, hề hề, thì chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua món hời này được.”

“Ta thì muốn xem thử thiên hạ đệ nhất kiếm tu có bị đánh thành chó nhà có tang không.”

“Ha ha ha...”

Nói rồi mấy tên này cười phá lên như đã lấy được đầu Liễu Ký Minh rồi vậy.

Sắc mặt Tạ Cẩn Du thoát cái thay đổi, quả nhiên, không nên ôm hy vọng gì với loại người mất hết đạo đức cơ bản này được, bọn người không có tam quan sống, chỉ biết lật mặt như lật sách, mặt này thì nói lời kính nể, mặt kia thì đem người ta ra chạt chém.

Cơm nước xong, hai người lên lầu, định chọn một gian phòng tốt để nghỉ ngơi dưỡng sức và chuẩn bị kỹ lưỡng, sau đó chỉ còn ngồi chờ đến khi trời tối.

Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du tựa vào nhau đọc quyển sách nhỏ của Lạc Vân Kỳ.

Trang tiếp theo sau Khe nứt của trời viết một loại phương pháp “Tẩy tẩy”, nghe đâu trong Khe nứt của trời có thiên thủy chảy xuống từ cửa thiên, tẩy tẩy bên trong nó có thể khiến người ta thoát thai hoá cốt, chính vì thứ này nên Lạc Vân Kỳ cứ một mực muốn tìm cho được lối vào của Khe nứt, nhưng cổ mấy vẫn bị chặn ở bên ngoài.

“Lạc tiên bối có tư chất tốt cỡ đó mà còn muốn thoát thai hoá cốt?” Tạ Cẩn Du tựa vào ngực Liễu Ký Minh, có hơi buồn cười.

Liễu Ký Minh khép hờ mắt trầm tư, khi nghe thấy cô hỏi thì lên tiếng trả lời: “Không có gì là tốt nhất.”

Tạ Cẩn Du gật đầu: “Nhưng mà không biết thoát thai hoá cốt này rốt cuộc là thoát kiểu gì nữa? Người như ta có dùng được không?”

Câu này của cô khiến Liễu Ký Minh chau mày, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới chỗ kinh mạch được nối lại tạm bợ và kim đan bị hủy sau lần Tạ Cẩm Du bị tổn hại.

“Cẩm Du.” Liễu Ký Minh ngừng lại giây lát rồi mới đáp: “Chúng ta chưa chắc sẽ vào được.”

Dù sao Lạc Vân Kỳ cũng không thể vào, với khả năng của hắn hiện tại không dám đưa ra bất cứ bảo đảm nào, hắn biết Tạ Cẩm Du là một người hiếu thắng hơn bất cứ ai, sợ cô ôm hy vọng quá lớn, một khi thất bại thì sẽ thất vọng.

Cảm nhận được sự quan tâm của hắn, Tạ Cẩm Du mỉm cười, nói chắc nịch: “Sự thúc yên tâm, chúng ta sẽ vào được.”

Thấy Liễu Ký Minh cúi đầu nhìn mình, Tạ Cẩm Du bèn thả quyển sách xuống, vòng tay qua cổ hắn vô cùng thân mật, chỉnh lại tư thế một chút, hai chân tách ra ngồi trên người hắn, một cái chân nhỏ gác ở mép giường lắc lư nhàn nhã.

Cô và Liễu Ký Minh dựa vào nhau rất sát, sát đến mức cô hoàn toàn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt hắn, mà trong mắt cô cũng chỉ in bóng một mình hắn.

Hơi thở mềm mại của Liễu Ký Minh phả lên mặt cô, gãi vào tim ngứa ran.

Dọc đường để tránh truy sát, hắn đã cố tình hóa trang cho mình vô cùng lôi thôi nhếch nhác, nhưng dù có lôi thôi hơn nữa thì cũng không thể che lấp được khí chất tao nhã tự nhiên, khi ngược mắt nhìn, nơi đáy mắt dầu mày vẫn sáng trong không đổi.

Tạ Cẩm Du không cầm lòng được kè sát lại thêm chút nữa, Liễu Ký Minh không né tránh, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hơi thở của hai người vờn quanh ve vuốt đối phương.

Tạ Cẩm Du nhắm mắt lại, bờ môi lan tới cảm giác ấm áp, như có như không, lúc gần lúc xa.

Tinh thần bỗng dưng có hơi ngơ ngẩn.

“Tẩy tủy xong, chẳng phải chàng và ta có thể song tu rồi sao, Sự thúc?”

~ Hết chương 32 ~

33. Chương 33

Edit: Yunchan

Tạ Cẩm Du dựa lên người Liễu Ký Minh với vẻ mặt thỏa mãn, nhìn hắn bằng ánh mắt trêu đùa.

Trước đây nếu cô giả trò thể này với Liễu Ký Minh thì hắn sẽ cúi đầu, bối rối dời tầm mắt, rồi bất mãn thấp giọng trách cứ cô “Càn quấy”, đồng thời, lỗ tai đỏ như nhuộm son sẽ lật tẩy nội tâm thẹn thùng của hắn.

Thế nhưng, thái độ của hắn hôm nay lại khác thường.

Chỉ thấy Liễu Ký Minh chậm rãi nâng cằm Tạ Cẩm Du lên, động tác rất nhẹ, cứ như đang cầm một món bảo vật dễ vỡ, sợ rằng dùng sức quá mức nó sẽ vỡ vụn trên tay.

Đầu ngón tay của hắn lạnh lạnh, rất giống với dáng vẻ đạm mạc bình thường của hắn, nó nhẹ nhàng vuốt ve trên má Tạ Cẩm Du, tê tê, ngứa ngứa.

Mắt hắn tựa như đại dương sâu thẳm không thấy đáy, trên bề mặt là sóng êm gió lặng, nhưng dưới lòng biển thì dâng trào dòng chảy cuồng nhiệt.

“Cẩn Du.” Trong mắt Liễu Ký Minh in bóng Tạ Cẩn Du, lấp đầy, chỉ có một mình cô: “Nàng nghĩ như vậy sao?”

Tạ Cẩn Du ngó ra, thấy ánh mắt hần hơi dao động, thu lại hào quang rực rỡ, thấp giọng nói với cô: “Ta chưa bao giờ quan tâm nhiều tới chuyện tu vi.”

Giờ này Tạ Cẩn Du mới hiểu ra, nhất thời có hơi dở khóc dở cười.

Công pháp song tu, nghĩa hết như tên, âm dương giao cảm hai bên cùng được lợi, tu vi càng gần nhau thì hai người càng có nhiều ích lợi. Nhưng nếu làm đạo lữ mà tu vi của cả hai chênh lệch nhau quá lớn, thì lợi ích mà người có tu vi cao hơn nhận được sẽ kém xa người tu vi thấp, người tu vi thấp thì chẳng khác nào luôn phụ thuộc vào người tu vi cao. Cứ thế mãi, nói trắng ra chẳng phải là cách hay ho gì.

Liễu Ký Minh cho rằng Tạ Cẩn Du sẽ để tâm tới chuyện này.

Tuy lúc Tạ Cẩn Du ở tu vi Kim Đan, tu vi của hần vẫn cao hơn cô một ít, nhưng chênh lệch cũng không tính là quá nhiều, chẳng như hiện tại, hai người một là Hóa Thần, một là Trúc Cơ, cách xa nhau như trời với vực.

Mà Tạ Cẩn Du lúc nào cũng hiểu thắng chẳng chịu thua.

Tạ Cẩn Du thấy vẻ mặt hần nghiêm trang trịnh trọng tới nỗi quên mất ngưng ngưng, cứ nhìn thẳng vào mình một cách thành khẩn như vậy.

Ánh mắt đỏ như một hòn đá bỏng dư rơi tôm vào hồ tâm của cô, xua ra từng gợn sóng lăn tăn.

“Nhưng mà ta để ý, sư thúc.” Sau khi hiểu được nỗi lòng của hần, trái lại Tạ Cẩn Du vẫn áp ủ tâm tư đùa dai: “Ta vô cùng để ý, vậy mà chàng còn nói chàng không để ý, chàng không thèm để ý thật sao? Rõ ràng là đang lừa ta.”

“Dĩ nhiên là không để tâm.” Liễu Ký Minh nói: “Ta đã lừa nàng bao giờ chưa?”

Dù được câu trả lời của hần xong, tay phải của Tạ Cẩn Du bắt đầu lần xuống dưới gối trò đen tối, vừa cười vừa tiện dề đùa hần.

Trong mắt của hai người là hình ảnh của đối phương, khí tức quần quýt, trong hơi thở đều là hương vị của đối phương.

Tạ Cẩn Du tới chớp mắt cũng thấy tiếc, nhấn mạnh từng chữ: “Thế chàng chứng minh cho ta thấy đi, sư ~ thúc ~”

Được rồi, dù hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để làm loại chuyện này, có điều, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, trên thế gian còn chuyện gì quan trọng hơn hơn cùng với người thương làm chuyện khoái hoạt sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng một khắc sau Tạ Cẩn Du đã nhảy bén nhận ra, ngay thời khắc Liễu Ký Minh ngã xuống chân mày có hơi nhíu lại.

Cô lập tức nhứt chí, giọng đã hơi dỗi: “Sư thúc, chàng còn dám lừa ta nữa không, rõ ràng là chàng không muốn!”

Liễu Ký Minh thấy cô dỗi thì chân mày lại giãn ra, môi cong lên thành một đường ranh mãnh.

Ngay giây sau Tạ Cẩn Du bỗng thấy thân thể nhẹ bẫng, toàn bộ thể giới đều xoay vòng, một bàn tay ấm áp đỡ sau đầu cô thay đệm, một chiếc bóng to lớn phủ trên đỉnh đầu cô, định thần nhìn kỹ lại, lúc này đã đổi thành cô nằm ngửa mặt trên giường.

Liễu Ký Minh hơi cúi người xuống, thông thả nói: “Ta chỉ nghĩ... nên làm thế này mới đúng.”

Tạ Cẩn Du: “...”

Cô thấy máu mình sôi lên, một luồng nhiệt thoát cái đã xộc lên tới não, nơi bị Liễu Ký Minh chạm vào nóng bỏng như lửa đốt.

Rõ là, rõ là một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan cả cánh đồng!

Được lắm, Liễu Ký Minh, không ngờ chàng là người thế này!

Tạ Cẩn Du không cảm lòng được tròng mắt lườm hắt, trình độ muộn tao(*) của nam nhân này rõ là phát huy đến cực hạn rồi.

(*) Biến thái ngầm, trong ngoài bất nhất.

Cơ mà... chẹp, kệ đi, thế nào cô cũng thích.

Thích ơ là thích.

“Sư thúc...” Tạ Cẩn Du ôm lấy cổ hắt, chẳng hiểu sao vành mắt lại nóng lên.

“Ừm?” Liễu Ký Minh nhìn cô, trong mắt đầy ánh sao lấp lánh.

Đó là cả vũ trụ.

Đúng lúc này, đột nhiên “Ầm” một tiếng, cửa sổ bể tan!

Liễu Ký Minh tức tốc trở người ngồi dậy, Thiên Thu tuốt khỏi vỏ, thân kiếm kêu lên ong ong.

“Quả nhiên là Thiên Thu!”

Ba tên nam nhân nhảy vào qua song cửa sổ bể nát, áo quần lam lũ, thân hình vạm vỡ, ánh mắt nhắm thẳng vào thanh kiếm trong tay Liễu Ký Minh lóe lên sáng quắc.

“Là Liễu Ký Minh thật này!”

“Ha ha ha, Liễu Ký Minh, Liễu Ký Minh, quả nhiên đi mòn gót giày không tìm được, vô tình tìm thấy chẳng tốn công, không ngờ người lại chạy tới đây thật.”

Tạ Cẩn Du ngồi dậy, mắt lóe hàn quang.

Quả nhiên họ bị theo dõi.

Người trong Quỷ thành này so về tu vi thì không được coi là vượt trội hơn những người chính phái, tuy nhiên, phần đông là kẻ lưu vong.

Trong đó, hoặc là loại không sợ chết, bất chấp cái giá phải trả, hoặc là loại thủ đoạn dè tiện hạ lưu, khó lòng đề phòng. Mà bất kể là loại người nào trong số đó cũng đều không dễ đối phó.

Trong tay cô nắm chắc ba cây ngân châm, chỉ cần đối phương manh động là lập tức xuống tay.

Hoàn cảnh của họ hiện tại lui còn quan trọng hơn là chiến, thật tình không thể gây thêm chuyện gì nữa.

Liễu Ký Minh cất giọng lạnh lạnh: “Lai giả bất thiện, tâm thuật bất chính.”

“Hừ.” Một tên trong số đó bật cười: “Tới đây rồi mà người còn mong gặp được người lương thiện à? Liễu Ký Minh, nên bảo người ngậy thơ hay là đàn độn đây...”

Hắn còn chưa dứt câu, thì “Vút” một tiếng, hàn quang trờ tới, kèm theo đó là ngữ điệu lạnh lùng dứt khoát của Liễu Ký Minh.

“Chém.”

Người nọ tránh đòn không kịp, bị gọt mất mũi ngay tích tắc, máu me bắn ra đầm đìa.

“Á ——” Trong thoáng chốc, cơn đau ập tới, đau tới nổi mắt hắt đỏ kè.

“Liễu Ký Minh, người tưởng mình đang ở tu tiên giới luôn phục tùng người sao?!”

Đồng bọn của hắn mắt long sòng sọc, rống lên khản giọng. Nhưng trước thanh thế của Liễu Ký Minh vẫn có đôi chút kinh hoàng, ngay khi nhìn thấy người bên cạnh bị gọt mất mũi, hắn đã sức hiểu ra tại sao Liễu Ký Minh được tôn làm tu tiên giới đệ nhất kiếm tu.

Đường kiếm đó, quá nhanh.

Nó không liên quan gì tới tu vi, mà là tốc độ ra đòn.

Đó là thành quả của việc vung kiếm ngày ngày không nghỉ trong suốt trăm năm qua, khổ luyện chuyên cần. Tư chất của Liễu Ký Minh là thiên hạ vô song, còn sự cần cù của hắn cũng là thế gian hiếm có.

“Người có biết thủ cấp của người trị giá bao nhiêu không? Thương Vũ môn đang treo thưởng người, kẻ phản bội lớn nhất tu tiên giới!”

Tạ Cẩn Du đứng lên sau lưng Liễu Ký Minh, nhìn vào mắt hắn rồi nói: “Sư thúc, đi thôi.”

“Đi à?” Người nọ ngửa đầu cười phá lên: “Trời đất bao la, nhưng từ lâu đã không có chỗ cho các người dung thân rồi!”

Hắn vừa dứt câu, Tạ Cẩn Du lập tức tung đòn.

Một cây ngân châm cực mảnh bay ra khỏi ống tay áo, bắn vọt tới cổ họng của người nọ, hắn chỉ kịp thấy cổ họng nhói lên, tới khi há mồm lần nữa thì chẳng phát ra được chút âm thanh nào.

Liễu Ký Minh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, rồi chớp lấy cổ tay của Tạ Cẩn Du, chân đạp lên kiếm ý, phóng vọt lên không, đưa Tạ Cẩn Du bay nhanh ra ngoài.

Mà bên ngoài khách điếm đã có mười mấy tên chực sẵn.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai(*).

(*) Người đến không thiện, người thiện không đến.

Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du đã bại lộ thân phận.

Cái giá mà Thương Vũ môn đưa ra đủ để những kẻ lưu vong này liều lĩnh.

Lúc này trời đã trở tối, vầng trăng sáng đã từ từ mọc lên.

“Sư thúc, bây giờ không nên đánh lâu, nhắm thẳng tới Vạn Trượng nhai đi.”

Liễu Ký Minh gật đầu, hiển nhiên hắn cũng có chung suy nghĩ với Tạ Cẩn Du. Cho dù hắn có thần thông hơn nữa thì cũng không thể nào đấu lại toàn bộ Quỷ thành, mà việc cấp bách trước mắt chính là ngay lúc hai ánh trăng chồng lên nhau, nhảy xuống Vạn Trượng nhai.

“Xông lên! Bắt Liễu Ký Minh và người sau lưng hắn, Quỷ y Lưu Chiêu Quân!”

Chẳng biết là ai bắt ngờ hết vang, đám đông tức thời náo loạn, ủa lên như thác lũ.

Đủ loại ánh sáng binh khí đan vào nhau, làm nổi bật nụ cười gần tham lam và khát máu trên mặt từng người, hòa vào vầng trăng máu lơ lửng giữa tầng không, ẩn hiện chập chờn.

Liễu Ký Minh và Tạ Cẩn Du vừa đánh vừa lui, lui mãi tới bên rìa Vạn Trượng nhai.

“Thế suy sức yếu!” Một tên cầm đầu cười to đắc thắng: “Nếu các người xin tha thì đại gia ta sẽ suy nghĩ lại cho hai người được toàn thân.”

Tạ Cẩn Du ném cho hắn ta cái nhìn miệt thị, rồi nói với Liễu Ký Minh: “Sư thúc, tên này thật đáng ghét, ta thấy cái miệng thối đó không cần cũng chả sao.”

Ánh mắt Liễu Ký Minh khẽ động, đáp: “Rất tốt.”

Sắc mặt tên nọ thoát cái trở nên hết sức khó coi, toan nói thêm gì đó nhưng giây sau đã câm bặt.

Bên vách đá gió thổi thốc qua rét buốt.

Mấy cây ngân châm phóng ra phá không.

Tên nọ cấp tốc rút vũ khí đỡ đòn, song một giây sau, Thiên Thu đón lấy ngân châm, bổ thẳng tới mặt bọn chúng.

Người đứng sau không nhìn thấy được gì, thậm chí họ còn không biết tình hình hiện tại, chỉ thấy người cầm đầu đột nhiên học ra một tiếng thống khổ, bùm lấy miệng, quỳ “Phịch” xuống đất.

Máu chảy nhỏ giọt qua kẽ hở ngón tay, rơi xuống tí tách.

Cơn gió lạnh thổi bay mái tóc Tạ Cẩn Du, cô nhoẻn miệng cười, mi mục đường hoàng, mang theo vẻ ma mị và âm u lạnh lẽo khó thể nhận ra.

“Đi thôi, sư thúc.”

Cô nắm lấy tay Liễu Ký Minh, kéo hẳn đi, tung người nhảy xuống Vạn Trượng nhai...

Cùng lúc đó, trên không trung, mặt trăng máu và vòng hào nguyệt đang dần dần giao thoa.

Vạn Trượng nhai ầm ầm rung chuyển.

~ Hết chương 33 ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tinh-doa-tien>